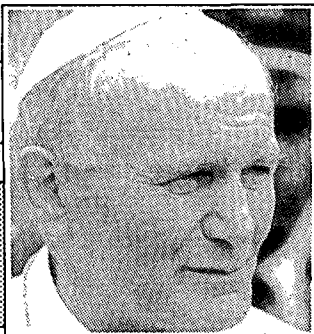

Catalunya Cristiana

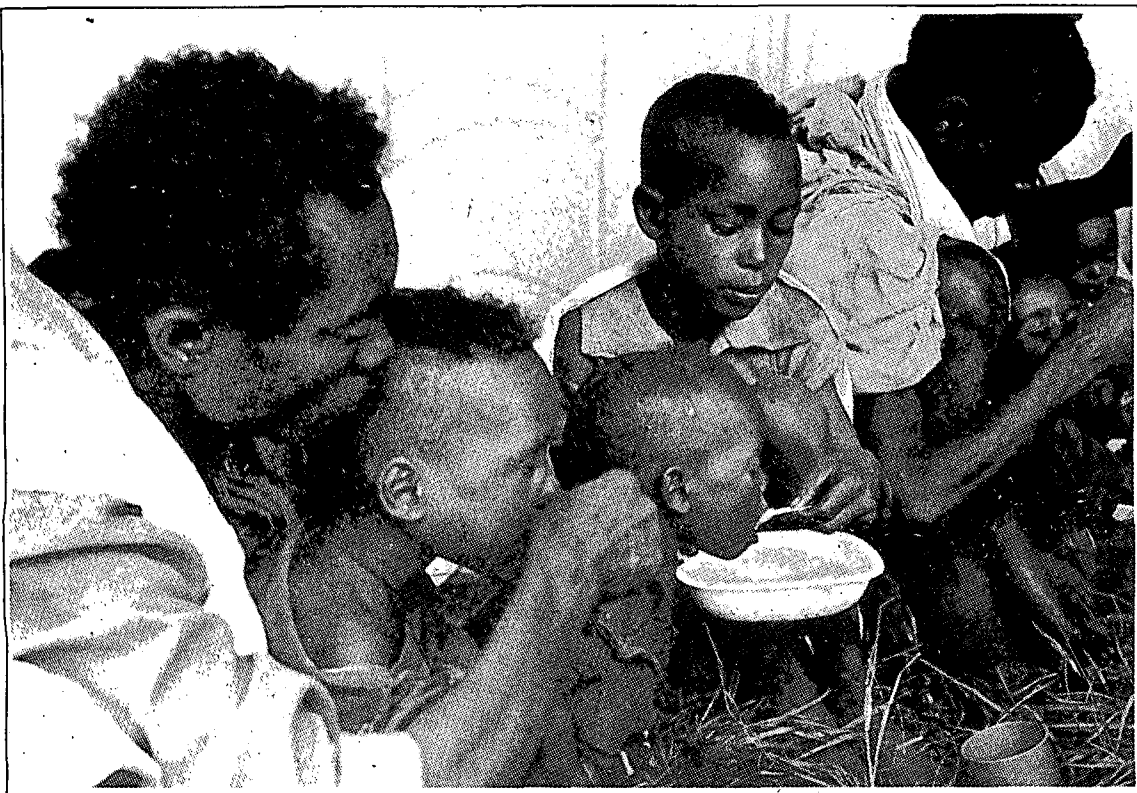
Dijous, 10 de desembre de 1992 ■ Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona ■ Director: Manuel Valls i Serra ■ Any XIV - Núm. 690 175 ptes.

Davant la situació inacceptable de Somàlia

El Papa apel·la al dret

d'ingerència humanitari

"Somàlia moria i, amb ella, la consciència del món. El món ha decidit que, per recuperar la seva consciència, Somàlia no ha de morir", afirmava aquests dies l'editorialista d'un important diari. Joan Pau II ha fet servir tot el pes de la seva autoritat moral en apel·lar el "dret d'ingerència humanitari" en casos com el de Somàlia. "Es inacceptable que la fam provoqui cada dia la mort de milers d'infants, d'homes i adults, i que una part considerable de la població mundial no arribi a tenir la ració diària indispensable". El món occidental, pensem nosaltres, no pot tancar els ulls davant l'horror de tots aquests mons que l'envolten i que cada vegada es troben més a prop, si és que no estan ja a dins del seu emmurallat "club" de privilegis econòmics i socials.

LLINDAR

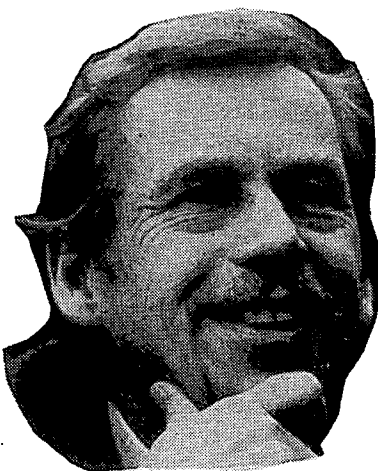
■ Manuel Valls i Serra, Director

Dues veus que Europa hauria d'escoltar

La prestigiosa Acadèmia de Ciències morals i polítiques de l'Institut de França compta, des de fa molt poc, amb dos nous membres associats. L'un és un dramaturg i un pensador que prové del món civil, de la lluita pels drets humans i de la responsabilitat política. Em refereixo a Václav Havel, fins fa poc president de la República Txecoslovaca. L'altre és un gran teòleg alemany i un cardenal que ocupa un alt càrrec de la cúria romana. Es tracta de Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la fe. Els seus respectius discursos d'ingrés a l'Acadèmia convergeixen en l'essencial: Europa no percep la magnitud dels problemes que ella mateixa està generant amb una cultura sense ànima i una política eminentment tecnocràtica. Havel hi desgrana el sentit de l'esperança que ha d'animar l'acció política, una esperança que ha de basar-se en un profund respecte per la natura de les coses. La raó, entesa merament com a anàlisi impersonal, "separada de l'ànima humana —que és única per essència— i erigida en motor principal de l'acció política, no condueix més que a la violència", diu Havel. La raó, en lloc de nodrir-se de

l'orgull, ha de nodrir-se de la humilitat, altrament es força la Història. No es pot estirar una planta perquè creixi. "Fa falta sembrar pacientment els grans, regar assiduament la terra i concedir a la planta el temps que necessita". Per la seva banda, Ratzinger, que hi succeeix al físic rus i premi Nobel de la Pau, Andrei Sakharov, reflexiona en veu alta sobre les exigències de la consciència humana i ens recorda que "la raó pot molt bé perdre de vista els valors essencials". La llibertat mateixa, sense aquests valors, esdevé buida i sense direcció. Per això "les decisions de la majoria només esdevindran veritablement humanes i raonables si pressuposen l'existència d'un sentit humanitari fonamental i respecten el veritable bé comú". La democràcia necessita, per sobreviure, actituds humanes que es basin en un cultiu dels judicis morals essencials. Altrament es corre el risc que la cultura europea llisqui vers el nihilisme o fins i tot vers el totalitarisme. Havel i Ratzinger, cadascú des de la seva perspectiva, són dues veus que haurien de ser escoltades. Aquesta no és només la meua modesta opinió. És la opinió també, pel que es veu, de l'Institut de França.

Havel i Ratzinger, acadèmics de l'Institut de França

En pocs dies de diferència, Václav Havel, ex-president de la República de Txecoslovàquia, i Joseph Ratzinger, cardenal prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la fe, han ingressat en qualitat de membres associats a l'Acadèmia de Ciències morals i polítiques de l'Institut de França. Ratzinger ho ha fet succeint el físic rus i premi Nobel de la Pau, Andrei Shakhov. Tal com assenyala el nostre director en el "Llindar" d'avui, es tracta de "dues veus que Europa hauria d'escoltar". Són les veus de l'humanisme i del cristianisme. Són les veus, també, de dues personalitats que s'han distingit per les seves incisives anàlisis de la cultura occidental i per la lucidesa a indicar-ne remeis i solucions veritablement humanes. La seva elecció per a l'Acadèmia significa un clar reconeixement de les seves figures i de la seva obra. I en el cas del cardenal Joseph Ratzinger, sobre el qual tants, avui, hi conreenen injustament les seves antipaties titllant-lo fins i tot d'"inquisidor", es posa de manifest que l'Institut de França, en elegir-lo com a substitut del gran lluitador pels drets humans i defensor de la consciència moral, Andrei Shakhov, no s'ha deixat arrossegar pels tòpics i prejudicis d'alguns sectors molt concrets.

VIATGES I PELEGRINATGES PER ALS AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA

AVANÇ DE LA PROGRAMACIÓ

ITINERARIS 1993

SIGUEU UN BON AMIC I FEU-NE ENCARA MÉS
VIATJANT AMB "CATALUNYA CRISTIANA"

ITINERARIS PENSATS AMB TOTA CURA

- per aprofitar el temps al màxim, sense pressa
- per conèixer bé els països i els llocs visitats
- per gaudir de les bel·leses naturals
- per assaborir l'arqueologia, l'art, la cultura
- per visitar i saludar les Esglésies locals

GRUPS DE VIATGE MOLT AGRADABLES

- formats per amics actuals o, ben segur, futurs
- fent reunió abans i després de cada viatge
- amb uns interessos bàsicament comuns

UNA BONA DIRECCIÓ, RESPONSABLE I EFICAÇ

- tant des del punt de vista tècnic de la nostra agència
- com per l'experiència del cap de grup (tour leader) dels AMICS DE CC que acompanya sempre cada viatge/pelegrinatge

ASSISTÈNCIA CULTURAL I ESPIRITUAL

- garantida, quan cal, per guies locals escollits
- complementada pel mossèn que acompanya sempre cada grup
- amb celebracions de l'Eucaristia i amb pregària diària

TERRA SANTA

Viatge al país on va néixer Jesús; on va viure i acomplir la redempció, i on va fundar la seva Església.
Tot un recorregut per Judea i Galilea, amb estada a Jerusalem i Natzaret.

Visites: Betlem, Betània, Ain Karem, mar Morta, Jericó, Jordà, Genesaret, Cafarnaüm, Canà, Tabor, Akko, Carmel, Cesarea marítima, etc.

Del 14 al 22 de març.

Del 22 al 30 de maig.

De l'11 al 20 de juliol.

Del 4 al 13 d'octubre.

Del 27 de desembre al 5 de gener (cap d'any).

Altres expedicions emparaulades:

Del 3 al 12 d'agost (joves!).

Del 27 de desembre al 3 de gener.

RUTA DE SANT PAU I ESGLÉSIES DE L'APOCALIPSI

(Síria i Turquia) Del 13 de febrer al 4 de març.
L'expansió del cristianisme per l'Àsia Menor.

SEVILLA

(XVI Congrés Eucarístic Internacional) Del 4 al 13 de juny.
Divisa: «Crist, llum dels pobles».

SOL DE MITJANIT

(Suècia / Lapònia) Del 21 de juny al 4 de juliol.
La llum i el color estiuencs de l'Europa del Nord.

RUTA ROMÀNTICA

(per Alemanya, fins a Praga) Del 1 al 15 d'agost.
Estampes de les grans ciutats històriques centro-europees.

ESTATS UNITS I CANADÀ

Del 16 al 31 d'agost.
Pel sector de la costa del Pacífic.

RWANDA / TANZÀNIA / KENYA

Del 22 de novembre al 5 de desembre.
Continent africà: natura i missions.

FE, CULTURA I ESPLAI

Així són els viatges de "CATALUNYA CRISTIANA"

PER A INFORMACIÓ:

Amb l'assistència tècnica de

 ULTRAMAR EXPRESS

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pelegrinatges i Viatges:
Plaça Urquinaona, 11 3er. A.
08010 Barcelona

Telèfon: 301 37 18

Fax: 302 32 64

EDITORIAL

La Confessió, avui

Quan diem la Confessió, volem dir el sagrament de la Penitència. Aquesta sinècdoc resulta significativa: si la totalitat del sagrament és designada per una part d'aquest, és que es tracta d'una part molt important o que crida molt l'atenció, o totes dues coses alhora.

En efecte, en el sagrament de la Penitència la confessió hi té una importància real: n'és un element necessari i expressa més que cap altre la conversió personal. Hi té, a més, una importància afegida i, de vegades, lamentable; ha eclipsat altres elements sacramentals importants, com l'escolta de la paraula de Déu, la pregària i, fins i tot, l'absolució. També plana negativament sobre la confessió, el record d'alguns confessors que s'excedien en el zel per inquirir detalls i circumstàncies de la manifestació del penitent.

El sagrament de la penitència se situa en el centre de la missió de l'Església; és anunci de la misericòrdia divina, és conversió i és celebració de la reconciliació amb el Pare. Han contribuït a aquesta situació la manca i àdhuc la pèrdua del sentit del pecat o, moltes vegades, la dificultat de detectar-lo d'una manera concreta en la vida personal de cada u. Al rerafons de tot plegat s'hi adverteix una certa desorientació doctrinal i, especialment, moral.

Són tres les formes actuals de celebració del sagrament de la penitència, d'acord amb l'"Ordo Penitentiae" de 1973, que les anomena, com és habitual en aquests documents, per ordre descendent d'expressivitat i de prioritat d'ús: la d'un sol penitent, amb confessió i absolució individuals; la de molts penitents junts, amb pregària, lectura de la paraula de Déu i examen comunitaris, però amb confessió i absolució individuals; i la comunitària, amb acusació i absolució generals. Aquesta tercera, però, té caràcter excepcional i comporta l'obligació de confessar posteriorment els pecats greus.

En els últims anys, s'ha estès molt la celebració de la penitència amb la tercera forma, i no sempre amb consciència clara de la necessitat esmentada d'una ulterior confessió personal de les faltes greus. Val a dir que, quan va ser publicat el nou ritual, el criteri de nombrosos liturgistes i de moltes altres persones autoritzades era favorable a una interpretació força àmplia del concepte d'excepcionalitat que va lligat a la tercera forma. L'opinió general era que aquesta forma podia ser usada habitualment, si més no dues o tres vegades a l'any. Així les celebracions amb absolució general han arrelat a moltes comunitats i s'han vist molt concorregudes pels fidels, sobretot per Advent i per Quaresma, amb un bon clima de religiositat penitencial.

Ara bé, la Santa Seu i els episcopats, als quals correspon d'establir la disciplina dels sagraments, aviat van advertir que no es podia ampliar tant el concepte d'excepcionalitat. El nou Codi de Dret Canònic de 1983 ja va precisar-ho clarament (cànon 961), i la Conferència Episcopal espanyola també va fer-ho el 1988 (XLIX Assemblea plenària). A partir d'aleshores, almenys, va quedar clar que no es poden programar celebracions amb absolució general, ja que aquesta programació contradiu la manera com cal entendre el seu caràcter excepcional. Les diòcesis on s'havia introduït aquesta pràctica s'han anat incorporant progressivament a la normativa general de l'Església i promovent una nova conscienciació sobre el valor de la confessió personal. Es tracta de revalorar el sagrament de la Penitència com un gran do del Senyor a la seva Església —no pas com una iniciativa nostra— i de celebrar-lo amb plena comunió catòlica.

Cal que tots —preveres i laics— ens deixem il·luminar, també en aquest punt, pel magisteri de l'Església, i evitem que un excés de particularismes enterboleixi l'anunci joios, per tots compartit, del perdó de Déu. Observem, encara, que en la perspectiva de la conversió i de la reconciliació, pròpia del sagrament de la Penitència, tota rectificació feta amb senzillesa de cor resulta particularment adient i testimonial.

Aparentment no hi ha res més anacrònic que la publicació d'un "catecisme" en aquest final de segle XX. La retirada de les ideologies, el reforçament de l'individualisme, la preferència per una moral "a la carta", tot hauria de condemnar una iniciativa com aquesta. Però s'observa el contrari.

Certament que només cal veure l'èxit que el llançament del catecisme universal de l'Església catòlica ha tingut en els mitjans de comunicació. L'efecte de curiositat s'explica en part, precisament, per l'aspecte extraordinari, inesperat, gairebé incongruent d'aquesta iniciativa.

Tanmateix l'opinió obeeix també, en aquesta qüestió, a una necessitat. S'ha glossat massa al voltant de "sentit", "d'espiritual",

"Per aquells que tindran la curiositat de llegir —o consultar— aquest document, hi faran descobertes tranquil·litzadores. Aquest catecisme no és d'antuvi, un codi moral. És l'afirmació d'una fe"

això. Cadascú ocupa el seu lloc propi i no pretén ocupar el de l'altre.

La moral estén el seu camp en aquest nou catecisme, pel fet que l'acció humana s'estén ella mateixa; per exemple, l'economia. Naturalment el debat se simplificarà en l'opinió segons que es preguntí si l'Església, sí o no, admet el sacerdoti d'homes casats o el de les dones, la píndora i altres mètodes anticonceptius, el capitalisme... Per alguns, les respostes semblaran massa definides. Per altres, massa matisades. Però les evolucions són perceptibles. L'Església no pot abstreure's en les seves recomanacions, del context en el qual la humanitat viu avui. Les relacions sexuals, per exemple, no hi són presentades exclusivament com el mitjà de procreació; s'hi reconeix que són, també, constitutius de la unitat de la parella i dels seus sentiments.

Igualment, sobre la vida econòmica, el paper de l'empresa, el de l'empresari, i el del benefici, no són considerats amb malfiança. Cosa que no impedeix l'Església de recordar que la propietat privada no fa caducar el concepte del destí universal dels béns. L'evolució és sensible a propòsit de la significació del treball, que no és pas un càstig, sino una participació en l'obra de la creació.

Tot s'esdevé com si l'Església volgués ser tan evolutiva sobre els comportaments com més ferma és sobre les creences. Dit altrament, aquest catecisme obre el camí a altres evolucions ulteriors perquè reafirma les conviccions. En una religió revelada, el desenvolupament de la fe suposa la seva confirmació per una autoritat. Sovint s'ha acusat l'Església d'abusar de la seva autoritat; però sense autoritat, ¿qui podria legitimar les evolucions en la interpretació dels textos fundacionals? No, al canvi sense autoritat que l'autentifiqui.

Jean Boissonnat és escriptor i col·laborador de "la Croix".

Catecisme

■ Jean Boissonnat

"d'ètica" que la nostra societat experimentaria en aquest final de segle. Igualment si cadascú es reserva exercir al seu lliure arbitri en relació al contingut d'aquest catecisme, de prendre'n el que li convé i oblidar-se de la resta, molts se satisfan amb la idea que una institució provada per la Història sigui capaç d'expressar les seves conviccions amb força i coherència. Potser no s'hi està d'acord, però és tranquil·litzant. Aquest és un signe característic del pontificat de Joan Pau II.

Per aquells que tindran la curiositat de llegir —o consultar— aquest document, hi faran altres descobertes i tranquil·litzadores, Aquest catecisme no és, d'antuvi, un codi moral. És l'afirmació d'una fe. El "credo" hi té més espai que el "decàleg". La religió —en la seva versió cristiana— és abans de tot creences, i no prohibicions. Llegint el text, hom se sent en primer lloc interessat per saber com les nostres creences resisteixen els descobriments de la ciència. Això confirma l'èxit obtingut no fa gaire pel diàleg de Jean Guittou amb els científics. El savi ens diu que és això; la religió ens precisa el per què és

RESPIR

Com en diríem?

En un Butlletí poc conegut que publica una petita comunitat anomenada **La Poudrière**, de Brussel·les, vaig llegir unes frases amb les quals em vaig identificar tot d'una. Eren aquestes: "Les coses belles, les coses grans, les coses essencials, només les fan aquells qui, quan s'hi fastiguen, tanmateix continuen." D'una actitud així en podríem dir constància, o fidelitat, o tenacitat, fins potser tossuderia. Són unes frases aplicables a molts camps de la vida. En totes les circumstàncies a què les apliquem, ens caldrà dir que, si hi veiem tossuderia, o tenacitat, hem de ser capaços de descobrir-ne la causa; i la causa de la constància que ha llevat els seus fruits no hauria de ser ni la tossuderia, ni la tenacitat, del qui actua, sinó la consciència i el reconeixement que té, o hauria de tenir, del valor d'allò que està fent.

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaça, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronà, TARRAGONA; Norbert Miral, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRU; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. **Compaginació:** Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passage Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrúbies, Pere Fianellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrenigenerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Querelles, telèfons... i nou catecisme

■ J. Carrera Planas

Si algú ens preguntava què li passa a la nostra societat i de quin peu coixeja, ningú no respondria que pateix d'un excés de moralitat... N'hi hauria prou amb llegir les notícies de cada dia —si no ho vegéssim amb els propis ulls— per a adonar-nos d'un fet curiós: aquest món que un dia va arraconar per antiquada la idea de pecat, de cop i volta descobreix, amb astorament, que existeix la corrupció. Ara que havíem superat la condició de pecadors... ens surten corruptes per tot arreu.

La corrupció en els afers econòmics, dona lloc a contínues querelles. N'hi ha de ben fundades i n'hi ha que són fruit d'una altra forma de corrupció: la calúmnia amb finalitats polítiques. En canvi, els escàndols en la vida familiar no solen donar feina als fiscals, sinó, més aviat, a la premsa que anomenen, qui sap si amb massa optimisme, "del cor". Ara, però, hem tingut l'escàndol dels telèfons eròtics a l'abast de tothom que, finalment, ha fet reaccionar l'opinió pública. Al·leluia!, perquè, en general, les condemnes socials en matèria de sexualitat són molt selectives: només les violacions i uns pocs excessos més provoquen un rebuig unànime. La tendència general és de fer els ulls grossos. Aquest cas mateix dels telèfons, ¿hauria provocat la reacció que hem vist de la societat i de les autoritats, si no hagués estat per les factures enormes que generava l'entreteniment d'alguns menors? I mireu que n'arriba a ser d'extrafolari l'invent de cercar erotisme de consum per via telefònica. Si no fos perquè estem a l'època de la desinhibició més absoluta i esclatant, diríem que es tractava d'un subterfugi de les relacions més obscures...

En aquestes, surt el famós catecisme. Tothom sap —amb més o menys precisió— que les propostes morals que deriven de la fe en Jesucrist són exigents. ¿No hauria de resultar positiu, fins i tot des d'una visió no creient, introduir un revulsiu d'exigència ètica en aquesta societat humiliada per tanta corrupció? No hauria de ser considerat realment progressiu oferir a la cultura de la mort l'alternativa d'una cultura de la vida? D'acord que a un agnòstic no li interessi el nostre credo. Però, qui pot dir honestament que no té valor,

"Aquest món que un dia va arraconar per antiquada la idea de pecat, de cop i volta descobreix, amb astorament, que existeix la corrupció. Ara que havíem superat la condició de pecadors... ens surten corruptes per tot arreu"

en aquest crític cap de segle, proclamar la prioritat absoluta de tota vida humana o unir sexualitat i amor? Tanmateix no ha estat aquesta la recepció que molts mitjans de comunicació i alguns sectors socials han fet del nou Catecisme. En lloc d'acollir-lo com un antitòxic beneficiós —ni que fos considerant-lo exagerat— s'han mostrat sorpresos, o irònics, fins i tot, irritats, perquè no pacta amb certes toxines del nostre temps. Segurament, com ha dit el cardenal Danneels, "la col·lisió era inevitable en el moment que certes concepcions actuals són incompatibles amb l'Evangeli. La cultura moderna es troba travessada per un neguit d'emancipació, sobre el qual l'Església té coses a dir. Especialment pel que fa a passions fonamentals, com ara la sexualitat, la possessió de riqueses, o l'autonomia personal."

■ J. Carrera Planas és Bisbe auxiliar de Barcelona

La decisió que ha pres l'Església anglicana de permetre l'ordenació sacerdotal de dones ha estat objecte d'un ampli tractament als mitjans de comunicació i, per tant, d'una forta incidència en l'opinió pública. Hi ha hagut reaccions de tot tipus. En els articles publicats en diversos diaris els arguments han estat semblants i molt caracteritzats per una consideració gairebé sociològica de la realitat de l'Església com una societat merament humana, al marge de la seva peculiar naturalesa.

De moment, els ecumenismes més entesos no dubten a afirmar que aquest pas de l'Església anglicana suposa un entrebanc seriós al camí ecumènic que busca la unitat de totes les confessions cristianes. També ha estat aquesta la reacció del catolicisme i de

seva convicció que als Evangelis no hi ha cap impediment ni prohibició per l'accés de la dona al sacerdoci ministerial, i creuen que tampoc no hi ha motius teològics sòlids. Més aviat serien, en aquestes opinions, el prejudici masculista de l'Església i la força del costum els responsables de l'absència d'un sacerdoci femení. Aquesta no és, però, la convicció del magisteri de l'Església, única instància autoritzada per interpretar autènticament la paraula de Déu continguda a les Sagrades Escripures o a la tradició de l'Església (com ha recordat darrerament el Concili Vaticà II en la constitució *Dei Verbum*).

L'any 1976, la Congregació per a la doctrina de la fe va elaborar una declaració on articulava a resposta catòlica a aquesta problemàtica (declaració *Inter insigniores*

Una problemàtica més enllà del masculisme o el feminisme

Dones capellans?

■ Joan Antoni Mateo

l'ortodòxia. Ja l'any 1975 el papa Pau VI recordava a l'arquebisbe de Canterbury, Dr. Coggan, el seriós obstacle que suposaria per al diàleg ecumènic una eventual ordenació de dones per part de la confesió anglicana. Ara, el

sínodo de l'Església d'Anglaterra, enmig de moltes tensions i controvèrsies internes, ha fet aquest pas. No cal dir també que els observadors més realistes del món anglicà esperen un imminent cisma en l'anglicanisme, amb gran nombre de fidels i clergues que es passaran al catolicisme. Donem, però, temps al temps per constatar aquestes previsions.

Hem de superar la mentalitat segons la qual el sacerdoci i la clericalització constitueixen una promoció. Són criteris pagans, aliens a l'Evangeli, els que volen establir aquesta mena de competició frenètica entre l'home i la dona a l'Església.

La dinàmica de totes les esglésies nascudes dels moviments reformadors del segle XVI tendeixen per la seva anarquia i falta d'autoritat a dissoldre's i a atomitzar-se en multitud de grupuscles sectaris. Fins ara, l'alta església anglicana havia conservat un grau d'unitat i cohesió superiors per la seva major proximitat a les postures i estructures catòliques.

Molts articulistes han manifestat aquests dies la

sobre la qüestió de l'admissió de les dones al sacerdoci ministerial). En aquest document es parteix de la constatació del fet que l'Església catòlica mai no ha admès que les dones poguessin rebre vàlidament l'ordenació de

prevere o de bisbe, i que això ho ha fet per mantenir-se fidel al tipus de ministeri ordenat volgut pel mateix Jesucrist i no pas per motius discriminatoris envers la dona. Aquest document, elaborat des d'una seriosa reflexió teològica, considera la tradició observada des de sempre per l'Església, i la manera com Crist i els apòstols van actuar, com a principis normatius per l'Església.

Forma part del missatge de Jesucrist no solament el que Ell va dir explícitament, sinó també el que va fer. En Ell, tot constitueix revelació. No val a dir que Jesucrist va actuar portat per la mentalitat patriarcal del seu temps. No, Jesús va trencar explícitament amb moltes tradicions, costums i prejudicis respecte de la dona. Quan va decidir de cridar només homes al grup apostòlic ho va fer amb tota consciència i sense que això significués cap perjudici envers la dona. I, en el fons, el que s'ha de recordar en aquesta qüestió és que l'Església no és una organització purament humana. És una comunitat

(passa a la pàgina següent)

SABER ESCOLTAR

L'Església, icona de la Trinitat

"Icona" és una representació pictòrica, sobre fusta, de Crist o d'algun dels seus misteris, de la Mare de Déu o dels sants, especialment entre els cristians bizantins. Aplicat metafòricament a l'Església, en aquest cas, es vol dir que ha de ser una imatge que reflecteixi el que és la vida de la Santíssima Trinitat.

Un sol Déu i tres Persones. Heus aquí la base de la fe cristiana. Pare, Fill i Esperit Sant en comunió de vida. Déu es defineix com l'Amor. La relació intratrinitària arriba fins a nosaltres. Els batejats entrem en comunió amb l'amor del nostre Déu.

L'Església, poble dels fills de Déu, ha de reflectir aquesta comunió. Ella mateixa esdevé realitat de comunió amb Déu i amb els germans. El Senyor fa de la seva Església una comunió amb la força de la seva Paraula i dels Sagraments. L'Eucaristia que

celebren els batejats va bastint l'Església. És el sagrament de l'amor: "aquest és el meu Cos, lliurat per vosaltres"... "aquest és el calze de la meua Sang, vessada per vosaltres i per tots els homes"... Un do del qual els cristians s'han de sentir joiosos i responsables.

L'Església és comunió. Cal testimoniar la unió amb Déu, a base de fer-la profunda i transformadora. Cal treballar per la recerca de la unitat entre tots. I, amb aquest esperit, procurar l'anunci del Crist que vol aplegar en un sol ramat —en una comunió fraterna en Déu— tots els homes del món. Un s'ha de saber responsable de la comunió per al bé de la humanitat redimida. I ha de posar el millor de si mateix a favor d'aquesta unitat.

■ Joan Guiteras

La recent emissió del programa "Polèmic" de TV3 sobre la doctrina de l'Església catòlica ha palesat un fet prou evident: l'existència de diferents sensibilitats. Independentment d'altres consideracions —les opinions dels convidats, l'absència o la negativa de força persones a prendre-hi part, el dogmatisme present en nombroses intervencions del públic de cada "bàndol" i, sobretot, el plantejament del programa basat en una disjuntiva radical—, voldria destacar i analitzar breument la síntesi final del programa.

Els sis convidats de la taula van exposar resumidament el fil conductor de les seves respectives postures. Tot i les diferències, van intentar conciliar les seves opcions, manifestades al llarg del programa amb més o menys apassionament. I tots, amb matisos i accents diversos, van procurar tendir ponts de diàleg; un diàleg constructiu en què l'amor a l'Església va esdevenir l'eix vertebrador dels diferents punts de vista.

Nogensmenys, algunes de les intervencions finals —en especial les de Salvador Cardús i Teresa Biayna— van evidenciar l'artificialitat de la dicotomia sobre la qual inicialment es plantejava el programa. No tot és blanc o negre; hi ha grisos en qualsevol àmbit. També a l'Església.

"D'Església, només n'hi ha

una: la que dona de combregar al Pinochet". La frase —una autèntica perla— va servir per justificar la negativa d'un insigne professor al tema del treball de relacions internacionals que jo li proposava. El mateix personatge, nou anys més tard, gosaria qualificar públicament, d'acord amb els seus esquemes reaccionaris, arran de la brutal massacre de sis jesuïtes a El Salvador, la Companyia de Jesús d'organització paramilitar.

Perquè si bé és cert que un capellà xilè va oferir la comunió al tristement cèlebre dictador, també ho és que un altre capellà, el català Joan Alsina, va ser assassinat, precisament, a causa del cop militar protagonitzat per Pinochet. O que al costat de l'Església argentina que va mantenir un silenci còmplice envers les desaparicions de milers de persones, les Esglésies brasilera,

xilena i guatemalenca han vist vessar la sang innocent de molts cristians que lluitaven contra la injustícia.

L'Església no és monolítica ni és bo que ho sigui. El reduccionisme, en termes eclesials, constitueix un parany i un error, just

allunyada de la realitat. L'Església, els seguidors de Crist, la formem persones humanes i, consegüentment, segons va afirmar Sant Agustí és "casta et meretrix" i, sobretot, diversa.

Així m'ho van ensenyar els meus formadors en la fe fa anys

L'Església no és monolítica ni és bo que ho sigui. El reduccionisme, en termes eclesials, constitueix un parany i un error, justificable potser en persones alienes, però no pas en nosaltres.

ficable potser en persones alienes, però no pas en nosaltres. Jutjar l'Església per una persona determinada —per important i carismàtica que sigui— es converteix en una manipulació,

i aquesta idea m'ha ajudat a entendre i acceptar alguns episodis que han sacsejat l'Església i que han estat motiu d'escàndol. És lògic, doncs, que subsisteixin tendències i punts de vista

diferents —tensions— en el si de l'Església. Fora bo no preocupar-se'n tant. La diversitat d'opinions crec, personalment, que és una riquesa. Alguns preferiran el beat Escrivà de Balaguer com a model. Altres preferiran el bisbe màrtir Òscar Romero.

En qualsevol cas, d'acord amb les tesis sostingudes en un excel·lent article de Joan Carrera sobre Leonardo Boff, publicat fa uns mesos en aquest setmanari, "la fesomia de cada cristià és feta de petites opcions preferencials (...). Però l'Esperit ens manté en comunió en una mateixa Església". En definitiva, tot i que els pesi a alguns profetes de calamitats, som una única Església amb diferents sensibilitats.

I voldria afegir encara que la integració de les diferents sensibilitats esdevé, sens dubte, un dels principals reptes per a la nostra Església. Tant de bo que en el decurs de la preparació del Concili Provincial català sapiguem aglutinar i integrar els diversos sectors eclesials. I les diferents sensibilitats.

Marcel·lí Joan i Alsina és periodista. Secretari del Consell Pastoral Diocesà de Barcelona i membre de la Comissió preparatòria del Concili

N. de la R.— Aquest article, publicat en part al "Full Dominical" de Barcelona; es reproduït aquí en la seva versió completa i íntegra, a petició del seu autor".

de salvació que neix de la iniciativa gratuïta de Déu. I el ministeri sacerdotal no és cap dret humà. Ni l'home ni la dona com a tals tenen dret natural al sacerdoci. Déu crida els qui vol en aquest servei a l'Església i si ha decidit cridar homes no som ningú nosaltres per demanar-li explicacions. La mateixa encarnació del fill de Déu comportava necessàriament una elecció de sexe. I el verb de Déu es va fer home i no pas dona, sense que això signifiqui menystenir la dignitat de la dona, creada com l'home, segons la mateixa revelació, a imatge i semblança de Déu. Alguns teòlegs veuen en aquesta perspectiva de l'encarnació del fill de Déu la conveniència que el

(Ve de la pàgina anterior)

sacerdoci ministerial —que és representat de Crist i actua en la seva persona— sigui un home.

No hem d'oblidar que per damunt d'apòstols, bisbes i capellans, el membre més sant i excels de l'Església és una dona, la Verge Maria. Hem de superar la mentalitat segons la qual el sacerdoci i la clericalització constitueixen una *promoció*. Són criteris pagans, aliens a l'Evangeli, els que volen establir aquesta mena de competició frenètica entre l'home i la dona a l'Església. També és una consideració massapagana de l'autoritat, malau-

Dones capellans?

radament infiltrada entre nosaltres, que porta a aquestes desenfocades consideracions sociològiques de l'Església (l'autoritat a l'Església ha de ser un servei fraternal. Recordem les paraules de Jesús "...que no sigui així entre vosaltres...").

No és pas conformant-se amb

la mentalitat mundana que l'Església aconseguirà la seva missió evangelitzadora. El camí de l'Església consisteix més aviat a ser fidel a la seva pròpia identitat i als designis de Déu. No és l'Església que s'ha de convertir a l'esperit del segle, sinó que és el món que s'ha de convertir al

missatge salvador de Jesucrist.

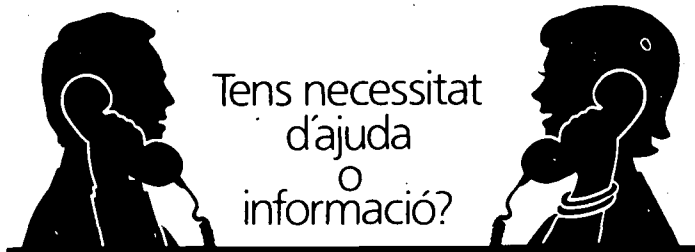
Plantejar el sacerdoci per a les dones al nivell de drets naturals segons el dret natural o a nivell, de polèmiques masclisme versus feminisme és situar la qüestió fora del seu context d'intel·ligibilitat i adreçar-nos irremissiblement cap a un carreró sense sortida.

Joan Antoni Mateo és prevere d'Urgell i col·laborador del "Diari d'Andorra"

ACUDIT

DES PRÉS D'HAVER-HO DEMANAT FA CENTENARS D'ANYS, JA TENIM CONCILI CATALÀ

ENCARA SORT QUE NO L'HAUREM DE FER EN LLATÍ!

Truca'ns i parlarem del Càncer
(93) 323 44 27

Un servei anònim de l'Associació Espanyola contra el Càncer
Junta Provincial de Barcelona

◆ El "Polèmic" del nou Catecisme

Sr. Director:

Que Déu em perdoni la gosadia d'escriure i de judicar sobre el programa televisiu "Polèmic" que vaig veure i escoltar el divendres, 27 de novembre passat. D'entrada jo ja dic que, ben a títol personal, em declaro de la banda de la taula on hi havia el Sr. Bisbe Carrera.

Sabedor, i encara a mitges, dels pecats i defectes que em reconec jo i dels que em veuen els altres, voldria dir que, humilment, defectuosament, m'estimo l'Església Catòlica. Voldria que ella fos ben acceptada pèr mi com a Mare i Mestra.

Anem al programa. Malpenso que l'olfacte dels directors del programa (els que hi eren presents i els de darrera la cortina) ja van preveure que seria molt polèmic. Ells varen triar-ne els ingredients. I sobretot la presentadora va oblidar quin és el paper que ha de sostenir honestament en el debat. Això de burxar, amb una malicieta mal dissimulada i fer dir el que no es té voluntat de dir, treure conclusions i jutjar intencions, no Sílvia, no. És massa fàcil o és que s'expressa abusivament el partit que ja es té pres sobre la qüestió. La imparcialitat hauria d'haver-la —si podia— deixat ben clara. O és que no va aconseguir confondre la senyora de la taula, pertanyent al Consell Pastoral? Si hagués estat una pel·lícula americana, hauríem pogut sentir dir-li: "Protesto, Senyoria".

Escull quatre persones que hi varen intervenir:

La senyora, ja d'edat, que va dir que era mestra. I tan que ho és, de mestra! Gràcies per la seva intervenció i pel testimoni d'amor com a filla de l'Església.

El metge, que acabava de venir d'Amèrica, on segurament hi deixa bon tros de la vida, de la salut i dels "dons humans". (Apunti, fra Llimona!). Quina

decepció, si fos capaç de decepcionar-me!

Un jove del públic. Que què és el que ha donat o dona l'Església als joves? Mira: il·lusió; cor net, fonament per una visió casta dels béns de Déu; confiança en el Senyor Jesucrist; els Sagraments; desitjos de fer feliços els altres; ser feliç perquè Crist t'estima a tu, que et porta en les seves mans; ensenyar-te a pregar; tal volta fer-te reconèixer la veu que et crida a un pas més...

Fra Llimona. Des que el conec, i fa anys, es manifesta així. Vull creure que dintre seu hi hagi el fraret, fill del Pobriçó d'Assís. Perquè en quant a esverar el galliner...! Es manifesta com una persona emportada per una passió tan forta, que és com una mena d'enervament que el fa arremetre contra els més elementals principis de la Doctrina i la Tradició Apostòlica. En aquesta qüestió, qui en tingui obligació, que li faci veure la part dissolvent del que diu i escriu.

Per acabar. Gràcies Dr. Carrera, bisbe, pel seny i el testimoni que va donar en accedir fer-se present en el debat. I també moltes gràcies a mossèn Gaspar Mora. I el jove del públic, valent i decidit, alhora que educat. Tots, per a mi, varen donar raó de la seva fe i varen fer el que havien de fer.

ANTONI DOMINGO RIBAS

◆ La magnífica reflexió de monsenyor Fernando Sebastián

Sr. Director:

En la magnífica reflexió teològica de Mons. Fernando Sebastián publicada darrerament a C.C., hom podia llegir: "Els sacerdots, religiosos i agents de pastoral en general, no podem adreçar-nos al món de la incredulitat recolzant-nos en les nos-

tres pròpies habilitats o en les nostres teories personals." ¿Caldrà esperar que els sacerdots, religiosos i agents de pastoral llegeixin el nou catecisme perquè s'oblidin de les seves teories personals i ens prediquin les que explicita la Sta. Església Catòlica?

Deixo de banda les habilitats que pugui tenir cadascú perquè potser fóra demanar massa als que es refien de si mateixos i tenen ja la clientela fixa, que retornessin a la senzillesa i a la simplicitat. He d'insistir, però, en les teories. És cert que encara hi ha prou cristians a les esglésies que saben discernir si el que es diu a l'homilia és o no fidel a l'evangeli, però cada vegada creix més el petit ramat que té una formació escassa i que rarament llegeix llibres o documents de qualitat. No voldria ofendre ningú, però al mateix temple hom pot descobrir onades extenses d'analfabetisme religiós. ¿Han pensat els nostres predicadors que si expliquen l'evangeli al seu gust, podria ser que els seus oients difícilment fessin olor de Crist? N'hi ha massa que, volent aclarir, confonen. Si després de l'homilia també es pogués dir *en veritat*: "Paraula del Senyor", de nou les multituds serien evangelitzades.

CARLES DELMAL
Barcelona

◆ Desperta ferro

Sr. Director:

Això és el que hauríem de fer, estem adormits, és un mal que hem de reconèixer que hem heretat un xic dels nostres avantpassats. ¿Es que tal volta necessitem que ens clavin més garrotades, perquè aixequem les orelles i ens deixem un xic? Ens estan amenaçant que ens tancaran l'aixeta i potser sí que així passi, no fóra res d'estrany. I nosaltres ¿què podríem fer?

Penso que "entre nosaltres" sense refiar-nos de ningú més, hauríem de portar a terme una intensa campanya, persistent, insistent, sense parar, per aconseguir que l'autofinançament de l'Església sigui un fet avui mateix, sense esperar demà. És un orgull en aquest cas ben estès, que cal que el tinguem ben exagerat i sobretot que el posem en pràctica. És feina de tothom des dels bisbes, els clergues, rectors i vicaris, si encara en queden, responsables de les pastorals, dels consells parroquials, fins a l'últim seglar fervorós i complidor, incloent-hi la vella que es prepara mastegant rosaris, per l'excursió de la tercera edat més fantàstica que mai s'hagi pogut organitzar.

GENÍS DE TERA TEIXIDOR
Badalona

◆ Els nacionalismes

Sr. Director:

El Sant Pare té raó quan condemna "els nacionalismes" violents. Però em penso que existeix una situació —culpa dels homes, no de la doctrina— que pot afavorir una interpretació equivocada. Els nacionalismes fanàtics per excel·lència, es donen en els Estats, on precisament això no cal, car tenen garantida la seva plenitud nacional. Però estem tan acostumats a aquesta imatge que ja no ens en adonem. En canvi, allò que atrau l'atenció i pot, per tant, fer creure que la condemna va adreçada a ells exclusivament, és veure un poble que té la gosadia de reivindicar allò que li pertany de dret.

Així és que ja pressento l'ús que faran d'aquesta condemna els ultranacionalistes espanyols, francesos, russos, alemanys, etc. Faran, això sí, el paper del camell davant del dromedari, però seran prou "camells" per no entendre que les paraules del Papa van, sobretot, per ells.

A nosaltres ens pertoca, ara, no solament no apel·lar a la raó de la força quan ja tenim la força de la raó; sinó armar-nos de paciència i voluntat per contribuir que les paraules papals s'interpretin rectament, i se les apliquin aquells que se les haurien d'aplicar més que ningú.

ROSA RESPALL
Barcelona

◆ Error i bona fe

Sr. Director:

En el nº 684 del 5 de novembre i referint-se a Galileu, Catalunya Cristiana diu, "els jutges de la Inquisició que el condemnaren cometeren un error encara que varen obrar de bona fe".

Jo crec que tots podem cometre errors en bona fe, incloent les jerarquies, però també és possible torturar i assassinar de bona fe? I no em refereixo al cas Galileu solament, sinó en molts casos encara que no siguin tant nombrosos i cruels com els que relaten les llegendes negres.

Algunes persones (aquestes sí de bona fe) creient defensar l'Església o excusar les jerarquies d'aquell temps, han intentat d'esmoreir aquestes calamitats dient que eren degudes a la mentalitat i a la duresa del temps. Molt bé, però cal preguntar: Les ensenyances de l'Evangeli i l'amor al proïsme són també segons el temps? o han de ser sempre!

Jo crec que per defensar l'Església i difondre el Regne de Déu, millor seria donar una mirada a la història sense por, i distingir bé el que hi hagi de santedat i espiritualitat dins l'Església, i el que hi hagi hagut de temporalitat, mundanitat i de triomf, per poder-la presentar a Jesucrist sense taques ni arrugues.

JOSEP CARDONA
Barcelona

Teniu temps lliure? Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè, d'arreu de Catalunya, per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació.

Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.

El Papa adverteix del perill d'involució a l'Est

Si els països d'Europa Occidental no ajudem els de l'Est, les esperances de creixement i desenvolupament seran il·lusòries, afirmà Joan Pau II durant la visita oficial que va fer al Vaticà el president de la República italiana, Oscar Luigi Scalfaro.

Amb la caiguda de les ideologies i de la contraposició entre els dos blocs, digué el Papa, les nacions de l'Est europeu han començat la seva "peregrinació vers la llibertat", han començat a ser "protagonistes de la pròpia història, redescobrint les seves tradicions, els seus recursos culturals i espirituals, després de decennis d'opressió i aïllament".

Tanmateix, aquestes prometedores esperances, afegí Joan Pau II, corren el risc de quedar en mera il·lusió si manqués el suport solidari de les altres nacions de l'Oest europeu. Cal la participació de tots en dissenyar un comú i valent projecte de col·laboració que afavoreixi el desenvolupament dels valors de l'"homo europeus".

Joan Pau II a l'ambaixador del govern espanyol

Respecte per l'esperit dels Acords Espanya-Santa Seu

ROMA.— El diumenge, 29 de novembre, el papa Joan Pau II va demanar al govern espanyol que faci un pas endavant en la legislació en matèria d'educació, "aportant elements de concòrdia i amb una actitud recíproca de cordialitat i de bona entesa", i sense limitar-se a complir només la lletra dels Acords Espanya-Santa Seu. El Papa, que oferí l'ajuda de l'Església en la lluita contra el terrorisme lamentà l'ampliació de la llei de l'avortament promulgada pel govern central.

Onze foren els diplomàtics que presentaren al Papa els seus documents, entre els quals el titular del govern espanyol. Aquest acte col·lectiu va ser a causa de l'endarreriment produït per la malaltia del Sant Pare. Per això els discursos pontificis foren lliurats només als respectius ambaixadors.

La ingent tasca evangelitzadora

El primer discurs als diferents ambaixador fou el dedicat a Espanya. En el qual Joan Pau II subratllà els valors més genuïns de l'ànima hispana "la seva provada religiositat, l'escalf humà, l'hospitalitat, l'aspiració a una més gran justícia i fraternitat".

El Papa diu que recorda "amb admiració i gratitud la ingent tasca evangelitzadora duta a terme per tants fills i filles d'Espanya, que amb generositat sense límits implantaren l'Església a Amèrica". Els seus missioners "foren decidits defensors dels indis", i els llegaren "a més del preciós do de la fe, inestimables tresors de cultura i art, les empremtes de les quals encara són vives en els pobles d'Amèrica".

A través dels quals, continuà Joan Pau II, "Espanya aportà al Nou Món els principis del Dret de Gent", i va posar en vigor un conjunt de lleis amb les quals la Corona mirà de

respondre al sincer desig de la Reina Isabel de Castella que "els seus fills els indis—com ella els anomenava— fossin reconeguts i tractats com a éssers humans, amb la dignitat de fills de Déu i homes lliures, en igualtat amb els altres ciutadans dels seus Regnes".

L'ensenyament i el tema de l'avortament

Com ja s'ha dit, el Sant Pare va demanar explícitament a l'ambaixador espanyol que el seu Govern no s'atengui a la lletra dels Acords Església-Estat, sinó que respecti l'esperit de concòrdia i diàleg amb què foren subscrits. Això és especialment important en el tema de l'Educació, per culpa de la margi-

nació de l'ensenyament de la Religió en els nous plans educatius.

Joan Pau II reiterà la seva condemna de l'avortament; que fereix directament la sensibilitat dels catòlics i que ha rebut una nova ampliació que equival a l'avortament lliure. El Sant Pare oferí el suport de l'Església en la lluita contra el terrorisme.

Anirà a Sevilla el 1993

En l'esmentat discurs, el Papa anuncià que anirà a Sevilla el 1993 per clausurar el Congrés Eucarístic, i reconfirmà que l'Església catòlica "accepta sense reserves la convivència democràtica", però que exigeix també el respecte dels drets de l'Església.

El San Pare beneix els membres d'un grup musical japonès de Saltaken, al Vaticà. Aquest grup interpretava una canço en què destijava una ràpida recuperació a Joan Pau II després de la última operació

FILTRANT LA NOTÍCIA

Un esforç positiu dels carmelites

Per primera vegada en la història, els superiors generals de les dues branques carmelitanes, fra John Mallé i fra Camilo Maccise, han adreçat una carta circular conjunta a tota la gran família dels dos Carmels. La notícia ha estat altament positiva i ecumènica, atès que ha estat "un gest de fraternitat eclesial, superant dificultats i ferides històriques", manifesten els dos superiors. "Ens hem reunit diverses vegades per començar un procés de reflexió en comú, perquè comptem amb dues tradicions fonamentals amb arrel originària, que ens enriqueix mútuament", comenten els primers responsables dels dos ordes religiosos.

"*Fraternitats orants al servei del poble*", és el títol i també el tema del document que s'ha fet públic i que ha estat redactat amb motiu del V Centenari de l'evangelització d'Amèrica. Després de fer una avaluació objectiva del passat, els dos generals inviten a prendre consciència del present, projectat al futur. Les realitats presents s'exterioritzen de moltes maneres. Pels religiosos carmelites, es manifesten —segons assenyalen els dos generals— en l'opció pels pobres, en el profetisme de la vida consagrada, en l'acció a favor de la justícia i la pau, en l'acollida als marginats, en el desig d'unitat, i en la recerca d'una espiritualitat més

inserir en la realitat i més compromesa amb ella".

Durant les reunions tingudes a Roma, els dos pares generals han fet una relectura del carisma carmelità, que resumeixen en tres aspectes: "Experiència contemplativa de Déu"; "La fraternitat com a fruit i senyal de contemplació", i "El profetisme i compromís amb la justícia". Acaben fent una crida a tots els carmelites: "Només units, la presència nostra serà un servei eclesial fecund". Com era d'esperar, invoquen la Mare de Déu del Carme, perquè els ajudi a assumir, diuen ells, "la condició de mendicants".

Aquest esforç comú entre les diverses branques d'una mateixa espiritualitat, sortosament el duen a terme també altres ordes religiosos, com ara, l'arbre esponent dels franciscans. Alguns comentaristes tanmateix desitjarien que aquesta mateixa unió de forces la portessin a cap altres institucions eclesials, fins i tot laiques, el carisma de les quals és el denominador comú de la santificació del treball i la presència del seglar cristià en una societat pluralista i malauradament agnòstica.

■ Francesc Gamissans

Roma acceptarà els anglicans que vulguin fer-se catòlics

L'Església catòlica acollirà els pastors i fidels anglicans que rebutgen l'ordenació de dones. Ho afirma el cardenal Cassidy, president del Consell per a la Unitat dels Cristians. "Entrarem en contacte amb aquestes persones per ajudar-les a trobar possibles formes de comunió amb l'Església".

El cardenal Cassidy, que ha concedit una entrevista al setmanari catòlic "Il Sabato", diu en síntesis que l'Església ajudarà els pastors i fidels, però que la qüestió exigeix "paciència i reflexió".

El Cardenal Cassidy afegeix que el Consell que presideix té com a missió promoure la unitat, i no crear divisions i cismes en altres Esglésies, "però intentarem d'entrar en contacte amb aquestes persones per ajudar-les a trobar possibles formes de comunió a l'Església catòlica".

Monsenyor Cassidy recorda en l'entrevista, que fins ara, els pastors que es converteixen al catolicisme i vulguin ser sacerdots, han de rebre sempre l'ordenació "que dóna certesa sobre el ministeri". Aquest tema és estudiat per la Congregació de la Fe.

Per últim, en relació a la hipòtesi que el Papa creés una prelatura personal com la de l'Opus Dei per aquestes persones, "no es pot examinar la fórmula de la prelatura sense saber més concretament quantes persones estan afectades pel problema", va manifestar el cardenal.

Nota de la Conferència Episcopal Espanyola

La nova regulació de l'avortament en la reforma penal

MADRID.— L'Assemblea Permanent, dins l'estudi dels temes d'actualitat, ha aprovat una nota sobre *La nova regulació de l'avortament proposada en el projecte de reforma del Codi Penal*. Aquesta ha estat la primera vegada que s'ha reunit el plenari de la Conferència Episcopal des de l'aprovació del quart supòsit pel Govern, i per això ha volgut fer pública aquesta nota, per recordar una vegada més la posició de l'Església en aquest tema.

1. Durant els primers dies de setembre es donà a conèixer el projecte de reforma del Codi Penal, que amplia els supòsits de despenalització de l'avortament. Davant d'aquest fet, la Conferència Episcopal Espanyola, en la seva primera reunió plenària posterior a l'esmentat projecte, no pot romandre en silenci i se sent amb l'obligació moral de pronunciar-se públicament.

En diverses ocasions, hem parlat, des del camp de la nostra responsabilitat pastoral, sobre "l'abominable crim de l'avortament" i els problemes morals gravíssims que aquest planteja. L'avortament provocat és per ell mateix una acció greument immoral. És una violació del dret fonamental a la vida, que és base de la convivència entre els homes i de la vida en societat. És un crim contra la persona. Per això, la despenalització de l'avortament provocat, en qualsevol dels seus supòsits; o la seva legalització no podran convertir de cap manera en bo allò que és de si intrínsecament dolent. Mai no es pot legitimar la mort d'un innocent.

2. El respecte absolut a la vida d'un ésser humà innocent ha de ser la norma de comportament privat o públic per a tothom. Cap persona o institució, privada o pública, no pot ignorar aquest dret fonamental i inalienable. "Els drets fonamentals de la persona han de ser reconeguts i respectats per la societat civil i per l'autoritat políti-

ca. Els drets de l'home no depenen ni dels individus ni dels pares, ni representen tampoc una concessió de la societat i de l'Estat. Pertanyen a la naturalesa humana i són inherents a la persona per mor de l'acte creador en què aquesta té el seu origen."

La defensa de la dignitat humana, on hi ha inclòs aquest dret fonamental a la vida, i també la del concebut i no nascut, és una cosa absolutament irrenunciable per part de l'Estat. De no ser així, es mira la legitimitat moral i el fonament mateix de l'Estat de dret. Per altra banda, al mateix moment "en què una llei positiva priva una categoria de persones humanes de la protecció que la legislació civil els ha de donar, l'Estat nega la igualtat de tothom davant la llei".

3. La nova regulació proposada en el projecte legislatiu és, per tant, reprovable des del punt de vista moral i de les obligacions de l'Estat. Els nous supòsits, a més, obren de bat a bat les portes a l'avortament lliure, ja que exclouen, en la pràctica, tota protecció jurídica al nasciturus durant les dotze primeres setmanes de vida.

En la nova regulació de l'avortament, s'hi poden veure, per altra banda, unes imprecisions importants i unes vaguetats totalment inadmissibles en una correcta tècnica legislativa, cosa que agreuja encara més, si fos possible, la violació del dret a la defensa de la vida i col·loca la criatura que ha de néixer en la indefensió més absolu-

ta. La vaguetat i la inconcreció que impliquen els termes emprats — "la salut o integritat física o moral de l'embarassada", "l'existència d'un estat d'angoixa o d'ansietat en la gestant i un pronòstic de risc per a la salut", "les seves condicions personals, socials o familiars" —, de fet, fan materialment impossible una decisió objectiva per part dels jutges o dels tribunals sobre la concurrència o no en cada cas del supòsit.

Tot això, com assenyalà al seu dia el Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida, "va contra el que el mateix Tribunal Constitucional determinà en la seva sentència: que calia establir una protecció eficaç de la vida del concebut i no nascut que inclogui com a darrera garantia les normes penals" (5-IX-92).

4. No hi ha cap dubte que aquesta legislació està influïnt en la cons-

ciència del poble espanyol, que cada dia veu més amenaçada la seva capacitat d'obrar correctament segons el que és veritable i bo per ell mateix. No ens hi podem enganyar i tancar els ulls davant la deterioració moral del nostre poble. No afirmem pas que la dita legislació cerqui expressament aquesta deterioració; però, de fet, està contribuint a la degradació moral de la nostra societat.

5. Com a ciutadans espanyols, els catòlics tenen l'obligació moral de posar tots els mitjans legítims al seu abast per evitar que aquest atemptat contra la vida humana arribi a ser una realitat. Ningú no es pot sentir indiferent davant una decisió tan greu com aquest projecte legislatiu. Per això, invitem també a totes les persones que estan a favor de la vida, tant si són catòliques com no, a comprome-

tre's decididament en favor de la defensa del no nascut davant les lleis que afavoreixen l'avortament.

Una vegada més, no podem sinó denunciar, per raons humanes i morals, aquesta nova despenalització de l'avortament, més greu encara que les anteriors. Les situacions, sovint dramàtiques, que es poden plantejar davant una maternitat no desitjada o difícilment suportable, s'han de resoldre entre tots per camins ètics, que tinguin present la dignitat humana del no nascut. Precisament perquè volem mantenir una actitud solidària, ens oferim a col·laborar en la lluita contra les situacions personals, familiars i socials, que indueixen algunes mares a l'avortament provocat com a "solució" falsa. Però ens veiem obligats a rebutjar el camí de la despenalització.

Ningú no es pot sentir tranquil si no col·labora en aquesta lluita pacífica en defensa de la vida humana amenaçada. Cal crear, sobretot, unes condicions de vida en què l'avortament ja no hi tingui cabuda, i solucionar els problemes que hi ha a la base d'aquesta dolorosa situació: millorant les condicions econòmiques; promovent una veritable educació sexual; afavorint l'adopció; donant suport al matrimoni i a la família; ajudant les mares solteres; creant institucions adients on puguin ser acollides les mares que estan en situació de dificultat i els nens a qui els pares no poden o no volen acceptar.

No volem pas agreujar els sofriments ni ferir els sentiments de ningú. El que volem és provocar un moviment de reflexió i de serenitat perquè els problemes que es plantejen entorn de l'avortament trobin un camí de solució veritablement ètic i social. Aquest és el camí de progrés i d'humanitat veritable en què tots hem de col·laborar.

Documentació sobre el tema

Sobre el tema de l'avortament, la Conferència Episcopal o els seus organismes s'han pronunciat en les ocasions següents:

—Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe. *Nota sobre l'avortament* (4-X-74);

—Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal. *Matrimoni i família* (núms. 98-105 (6-VII-79));

—Comissió Permanent de la Conferència Episcopal. *La vida i l'avortament* (5-VI-83);

—Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal. *La despenalització de l'avortament* (25-VI-83);

—Comitè Executiu de la Conferència Episcopal. *Comunicat* (12-IV-85);

—Comissió Permanent de la Conferència Episcopal. *Despenalització de l'avortament i consciència moral* (10-V-85);

—Comissió Permanent de la Conferència Episcopal. *Actituds morals i cristianes davant la despenalització de l'avortament* (28-VI-85).

—Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida. *L'avortament: 100 preguntes i respostes sobre la vida humana i l'actitud dels catòlics* (25-III-91), i

—Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida. *Comunicat sobre la regulació de l'avortament en el projecte de Codi Penal* (5-IX-92).

També tracten sobre el mateix tema:

—Concili Vaticà II. Const. *Gaudium et spes* núm. 51.

—Congregació per a la Doctrina de la Fe. Instr. *Donum vitae*, III.

Per caminar una mica corbat, santa Teresa l'anomenava "mig frare"

Restaurades les restes mortals de sant Joan de la Creu

Pintura de J. Meganck, s. XIX. Carmel Brussel·les.

Les restes mortals de sant Joan de la Creu, després d'un llarg tractament que ha durat set mesos i ha de garantir la seva conservació, seran dipositades el proper 14 de desembre novament en una urna i col·locades en el monument al sant a l'Església dels carmelites a Segòvia.

El treball de restauració l'han realitzat quatre especialistes de fama mundial en la conservació de restes mortals. Tenint en compte les condicions del seu estat, el cos es conserva bé. Per les dimensions de la tibia dreta, havia d'amidar un metre seixanta. Potser caminava una mica encorbat i per això santa Teresa, una dona alta, l'anomenava "el meu mig frare". A partir dels elements del crani s'ha reconstruït el rostre "per poder-lo mirar de cara. La iconografia és molt fidel, així era el sant", afirma Benedettucci, un dels quatre especialistes.

A les restes del sant, hi falta el cor, que li fou extret en el moment de la mort i no se sap on va anar a parar, així com altres membres que són venerats en diferents llocs.

El tractament habitual que es dona als cossos, comença per una desinfecció i desinsectació; després es procedeix a la hidratació dels teixits i la reconstrucció. Per limitar les laceracions a la pell se li dona unitat, com una tela que tingués talls. Per últim, se li fa una protecció final per intentar protegir-lo d'ulteriors agressions.

Les restes seran embolicades en dos sudaris brodats per les monjes carmelites d'Oviedo i col·locats a l'urna juntament amb una acta notarial de tot el que s'ha fet. L'urna serà col·locada novament en el monument el 14 de desembre, aniversari de la mort del sant.

L'ambient en què estaran les restes és bona, perquè es tracta d'un lloc alt, i a més la tapa de l'urna és tan pesada que un cop tancada, a l'interior es crea un equilibri climàtic que no canvia amb el temps.

Assemblea Nacional de Turisme

MADRID.— "Un cert realisme pastoral exigeix, en el camp del turisme, que l'Església pugui dotar-se dels instruments més adients per aconseguir una presència més efectiva" digué Jordi Gayà en la XVII Assemblea Nacional de Pastoral de Turisme i Temps Lliure, que se celebrà a Madrid el 12 de novembre.

En aquesta assemblea s'ha proposat crear associacions que promoguin un turisme de rostre més humà, on els valors de l'evangeli siguin tinguts en compte.

Entre les comunicacions lliurades, hi va haver la de Salvador Batalla, Delegat de la Pastoral de Turisme a Catalunya, que tracta dels "professionals en la Pastoral del Turisme". (SID)

L'acte tindrà lloc a Assís entre el 9 i 10 de gener

El Papa convoca a totes les religions a resar per la pau a Europa

Una urgent petició als catòlics perquè resin amb força per la pau a Europa, i la convocatòria d'una Jornada de Pregària Ecumènica per aquesta intenció, que se celebrarà a Assís el 9 i 10 de gener, és el resultat més vistós de la reunió del Papa amb els presidents de les Conferències Episcopals del continent celebrada al Vaticà.

El passat dimarts, 1 de desembre, Joan Pau II va presidir una sessió de treball dels presidents de les 24 Conferències Episcopals europees, en què hi era present el cardenal Àngel Suquía. Hi anuncià la seva iniciativa per la pau a Europa, que es concretarà en una "Jornada de Pregària" que, com la irrepetible ocasió de fa cinc anys, tindrà com a marc la ciutat d'Assís i com a patró a Sant Francesc.

El Bisbe de Roma i els representants de les Conferències Episcopals Europees — diu el text de la crida del Papa i els bisbes— inviten les Esglésies particulars del continent a una Jornada de Pregària per invocar la pau a Europa, i en especial en els Balcans. A nivell local, aquesta Jornada se celebrarà l'1 de gener, "o en data propera" i el missatge demana que "es promoguin adequades celebracions

d'oració i de penitència amb aquesta finalitat". La Jornada Mundial de la pau de l'1 de gener "serà viscuda a Europa amb especial intensitat i empena".

A més, el Papa ha volgut promoure un acte especial que tindrà lloc a Assís: "com expressió d'aquesta pregària comuna, es desenvoluparà a més a Assís, sota la protecció de Sant Francesc, una trobada especial, presidida pel Papa, en què participaran els representants de tots els Episcopats d'Europa". La trobada consistirà en una vetlla de pregària la nit del 9 de gener, i una celebració eucarística el matí del 10. Amb la pregària, la mortificació: "El dejuni acompanyarà la pregària", diu el missatge.

Com la Jornada de 1987, serà

ecumènica. "Volem estendre des d'ara una cordial i calorosa invitació a les Esglésies i comunitats cristianes a Europa, perquè siguin representades a Assís. Aquesta invitació l'estendrem amb joia a jueus i musulmans, en l'esperança que també ells hi siguin presents, renovant d'aquesta manera la memorable trobada del 27 d'octubre de 1987".

D'altra banda, Joan Pau II ha reformat el Consell de les Conferències Episcopals d'Europa, que des d'ara estarà format pels mateixos presidents de les Conferències Episcopals, en comptes d'uns representants delegats. Hom vol així que aquest organisme tingui més força de persuasió.

FRANÇA

El premi "Robert Schuman" atorgat al germà Roger Schutz

TAIZÉ.— El passat 20 de novembre, fou atorgat a Estrasburg, seu de les institucions europees, el premi Robert Schuman al germà Roger de Taizé, prior i fundador de la comunitat de Taizé "que és, ha declarat el jurat, un model per a la reconciliació i la pau als ulls dels joves d'arreu del món. Per la manera exemplar de superar les dificultats polítiques i religioses, el germà Roger ha enfortit l'esperança que els antagonismes que hi ha a Europa poden ser curats".

El premi fou imposat per Alain Poher, ex-president del Senat francès. Catherine Lalumière, secretària general del Consell d'Europa, pronuncià una al·locució.

El germà Roger s'establí sol a Taizé l'any 1940, al començament de la Guerra Mundial, per ocultar refugiats polítics i preparar la fundació d'una comunitat. Taizé acull avui dia desenes de milers de joves, d'Europa de l'Est i de l'Oest, en pelegrinatge ininterromput.

El premi Robert Schuman es creà a Estrasburg el 1986 amb ocasió del centenari del naixement de Robert Schuman. Es concedeix cada dos anys. El primer a rebre'l fou, el 1986, Mario Soares, President de la República de Portugal. (APIC)

SUÏSSA

El Consell de les Esglésies i l'ordenació de les dones

GINEBRA.— L'endemà de la decisió de l'Església anglicana d'Anglaterra d'ordenar les dones de sacerdot, el Consell ecumènic de les Esglésies (COE) es felicita

que una Església membre hagi tractat la qüestió de l'ordenació de les dones "un procés seriós de reflexió". En un comunicat publicat, el pastor Emilio Castro, secretari general del COE fins aquest desembre, ha declarat que no creu que aquesta decisió sigui un greu obstacle en les relacions ecumèniques.

El COE, afegeix el pastor Castro, no té cap "política oficial concernent a l'ordenació de les dones"; tanmateix, "a través del treball 'Fe i Constitució' (baptisme, eucaristia, ministeri), ha encoratjat les Esglésies membres del COE a reflexionar sobre el significat del ministeri, incloent-hi l'ordenació de les dones". (P.R.)

Primera trobada de les tres religions de l'ex-Iugoslàvia

ZURIC.— Una nova cimera de caps religiosos de l'ex-Iugoslàvia s'ha celebrat al centre de Wolfs-

berg en el cantó de Thurgau el 24 i 25 de novembre. Després d'una conferència de premsa celebrada a Zuric, els responsables de les comunitats ortodoxa-sèrbia, catòlica i musulmana reunides per primera vegada després del començament de la guerra han llançat una crida als seus conciutadans per deturar els combats. Han subratllat que aquesta guerra no és una guerra de religió. Com a gest concret, han fet una crida a les comunitats religioses a celebrar el 23 de desembre, una jornada de pregària per l'ex-Iugoslàvia. (APIC)

XILE

Certifiquen que una imatge de la Mare de Déu plora

SANTIAGO DE XILE.— Una imatge de pisa de la Mare de Déu plora sang humana, segons reve-

laren les anàlisis químiques efectuades per experts del Servei de Medicina Legal de Santiago de Xile.

Aquestes anàlisis, realitzades després de la presa de tres mostres, foren dutes a terme per un equip encapçalat per la química cap del Servei, doctora Inelia Chacón.

La imatge de la Mare de Déu, d'una altura de 20 centímetres, va començar a plorar sang humana el passat 14 de novembre, fet que ha provocat commoció en el popular barri de la Cisterna, en el sector sud de la capital xilena.

Segons la doctora Inelia Chacón, després d'un examen ocular de la imatge "és impossible que s'hagi recorregut a algun subterfugi perquè pugui des de l'interior rajar sang".

La imatge de la Mare de Déu pertany a una modesta família xilena des de fa diverses generacions i es desconeix el seu origen. (OFIM)

ESPANYA

El bisbe de la diòcesi de Jaca envia 27 nous missioners

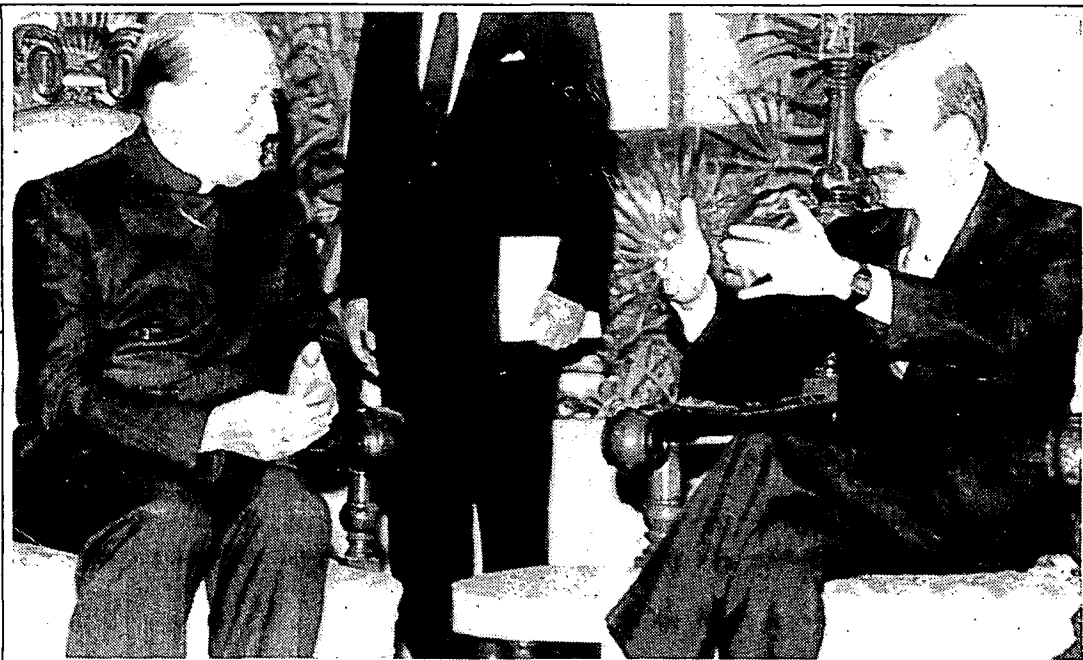
JACA.— El dia 3 de desembre, festivitat de Sant Francesc Xavier, patró de les missions i de la Comunitat de Navarra, el bisbe de Jaca, José María Conget, va imposar el crucifix de missioners, com a símbol del seu compromís amb l'Església, a 15 sacerdots diocesans —de Sigüenza-Guadalajara, Oviedo, Tarazona, Huelva, Guadix, Tortosa, Orense, Alcalà de Henares i Valladolid—, 3 missioners de Crist Jesús, 1 pare blanc, 1 pare xaverià, 3 agustins recol·lectes i 4 laics de l'organització OCHASA, que marxaran a començaments d'any a diferents llocs del Tercer Món.

La cerimònia s'inicià a les dotze del migdia a l'interior del castell de Xavier, situant aquest tradicional ritu en la seva 23 edició com a Jornada missionera que es commemora en aquesta població navarresa. Un cop finalitzada l'Eucaristia i l'acte d'imposició de crucifixos, hi va haver com a apoteosi final un dinar de germanor entre tots els presents.

Actualment, s'estimen en uns 20.000 els missioners i missioneres espanyols a Amèrica Llatina, entre religiosos i religioses seculars i laics. Entre els quals, hi ha 56 bisbes. (SIC)

Nou president de la Societat Mariològica Espanyola

SIGÜENZA (Guadalajara).— Félix Ochayta, Degà-president del Capítol de Sigüenza (Guadalajara) fou nomenat a finals de setembre a Huelva, president de la societat Mariològica Espanyola. En aquesta societat es reuneixen

L'arquebisbe Jerónimo Prigione a l'esquerra parla amb el President de Mèxic, Carlos Salinas de Gortari en la residència oficial de Los Pinos; després de presentar les seves credencials com a ambaixador del Vaticà a Mèxic. Prigione és el primer ambaixador vaticà a Mèxic des de fa més d'un segle.

teòlegs que es dediquen a l'estudi científic de la Mare de Déu. Aquest any s'han donat cita 50 teòlegs de moltes congregacions religioses i del clergat secular. En l'Assemblea anual estudien cada any un tema en profunditat i publiquen una revista anomenada "Estudios Marianos".

El càrrec de president de la Societat Mariològica espanyola es renova cada quatre anys, amb possibilitat de reelecció. L'anterior president era el carmelita salmanti Enrique Llamas, el qual ha ocupat aquest càrrec durant llargs anys. El nou president, Félix Ochayta, va néixer a Trillo (Guadalajara) el 1934, és llicenciat en Filosofia i Teologia i durant els darrers 22 anys ha estat Rector del Seminari de Sigüenza. És autor de diversos llibres i, actualment, presideix el Capítol catedralici de Sigüenza. (S/C)

VENÈZUELA

Ha mort Manuela Mattioli

CARACAS.— Després d'una malaltia relativament breu, ha mort a casa seva, a Caracas (Veneçuela), Manuela Mattioli, que fins al Capítol General d'octubre de 1990, fou Ministra General de l'"Orde Franciscà Seglar", que presidi amb dedicació i competència a nivell internacional de l'Orde, nivell que en bona part és obra seva. Incansable, Manuela recorregué diverses vegades el món sencer, prenent cura de totes les Fraternitats nacionals, fins les més allunyades.

Dirigí l'elaboració de la Regla i de les Constitucions ara vigents, i establí una col·laboració estreta i entranyable entre l'Orde seglar, els altres Ordes franciscans, i la Cúria vaticana.

Meresqué l'amor, el respecte i l'agraïment de tots els franciscans. (C.F.)

LITUÀNIA

El Papa és esperat en els països bàltics

VILNIUS.— Joan Pau II anirà a Lituània del 4 al 7 de setembre del 1993, va anunciar l'agència de premsa "Baltfax". Una notícia recollida després del servei d'informació de l'Església catòlica a Vilnius.

La visita s'inscriu en un viatge per les tres Repúbliques bàltiques que el mateix Papa va evocar el

El papa Joan Pau II dona la benvinguda a la guanyadora del Premi Nobel de la Pau 1992, Rigoberta Menchú, de Guatemala. Durant 20 minuts van parlar de les activitats que Menchú du a terme a favor dels indis del seu país.

passat 11 de juliol, quan l'ambaixador de Lituània davant la Santa Seu li va presentar les seves credencials.

El programa del viatge preveu entre altres coses una missa a Vilnius, una trobada amb els joves a Kaunas i unes visites a Silova i a Maijompole. Joan Pau II després anirà a Letònia i Estònia.

Les relacions diplomàtiques de les tres Repúbliques bàltiques amb la Santa Seu, interrompudes després de l'annexió per URSS el 1940, han estat restablertes oficialment fa un any. (APIC)

XINA

La UNESCO consulta en dues direccions: de Pequín al Vaticà

PEQUÍN.— La 18 Consulta col·lectiva UNESCO de les Organitzacions No Governamentals de joves, s'ha celebrat a Pequín. Aquesta consulta s'ha fet per invitació de les autoritats xineses. Ha tingut per tema "Problemàtiques de la joventut i de l'esport: convergència o paral·lisme?"

Nombroses ONG de joves, de les quals alguns moviments de joves catòlics i el Centre Catòlic internacional per la UNESCO han estat representats a Pequín.

Paral·lelament a la cita de Pequín, algunes altres trobades que han tingut lloc sota l'emparedat de la UNESCO, han acabat. El Caire ha acollit la 9 Consulta col·lectiva de les ONG sobre l'alfabetització i l'educació per a tothom. Tunis per la seva part, celebra un Fòrum internacional sobre l'educació per la democràcia. La UNESCO participa aquests dies en un altre seminari sobre l'ajut a l'educació, que se celebra al Vaticà. (APIC)

ITALIA

"Ser escrupolosament fidels a la veritat", comana el Papa als periodistes italians

VATICÀ.— Als participants a l'Assemblea nacional de la Federació de setmanaris catòlics italians, el papa Joan Pau II ha subra-

Una monja catòlica diposita el seu vot durant els comicis generals d'Irlanda i el referèndum sobre l'avortament, en un col·legi electoral de Dublín. L'Església ha demanat als votants que votin en contra de qualsevol avortament.

llat les temptacions i els riscos de la manipulació de la informació i d'estar en guàrdia contra els seus efectes perjudicials per la vida dels individus i de les comunitats.

El Papa ha convidat els periodistes a ser "escrupolosament fidels a la veritat". "La recerca honesta de la veritat constitueix la premissa indispensable pel respecte de l'interlocutor i per un diàleg sincer entre promotor i receptor del procés de la comunicació", ha indicat.

A propòsit dels setmanaris catòlics, el Papa, posant-los en guàrdia contra els perills de les modes efímeres, els ha cridat a proposar amb constància i fidelitat els valors humans i cristians necessaris a la construcció d'una societat realment lliure i solidària. (APIC)

El Papa rep les Comissions episcopals per la Família

VATICÀ.— El papa Joan Pau II ha rebut els presidents de les Comissions per la Família de les Conferències episcopals europees reunides a Roma el 27 de novembre. Aquests bisbes participaren

el dimarts següent a una reunió organitzada pel Consell pontifici per la Família sobre el tema "la família i la vida després del Sínode europeu". En el seu discurs, el Papa ha remarcat que el bé de la família i el tresor de la vida de cada criatura humana no pot ser abandonada als desitjos "subjectius i arbitraris mancats de referències precises a les normes morals".

"El respecte a la vida així com la unitat i la indissolubilitat del matrimoni no són pas obstacle a l'autèntica necessitat d'autorealització i de la llibertat", ha precisat Joan Pau II recordant també els reptes que hi ha —sobretot a Europa— a la família i a la vida de l'ésser. "És cert, tanmateix, ha subratllat el Papa, que la família a Europa encara conserva alguns recursos".

Per Joan Pau II, els nous i formidables desafiaments que es presenten en el terreny de la bioètica, tan estretament lligats aquests a la família, requereixen per part dels pastors "una preparació particular i un discerniment madur per orientar bé el poble cristià..." (MP)

REGALI ARTESANIA i SOLIDARITAT

us esperem a la nostra botiga!

intermon

Roger de Llúria, 15 - 08010 Barcelona - Tel. (93) 301 29 36

OFERTA DE NADAL D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Artesania de la Família Monàstica de Betlem

Les monges betlemites, de clausura —Germanes de Betlem i de l'Assumpció de la Mare de Déu—, produeixen als seus obradors monàstics pessebres i altres imatges, així com baixos relleus, medalles, ceràmica, etc. Les imatges són fetes de dolomia —pedra del Pirineu, reconstituïda—, amb acabat a mà: com a terracotta, policromades o en marfilina; la seva particularitat, doncs, és que són peces artesanals, úniques i de producció limitada. Us les recomanem ben especialment als subscriptors, amics i lectors de "Catalunya Cristiana" o bé a la llibreria La Formiga d'Or, de Barcelona. Us n'ofereim aquí una selecció (podeu demanar-ne el catàleg il·lustrat):

FIGURES DE PESSEBRE

1. JESÚS, MARIA I JOSEP: 10.000,- Pts.
2. ÀNGEL, MULA I BOU: 7.000,- Pts.
3. ELS TRES REIS: 12.600,- Pts.
4. PASTORS ADORANT AMB XAI: 5.600,- Pts.

PESSEBRE DE MIDA GRAN

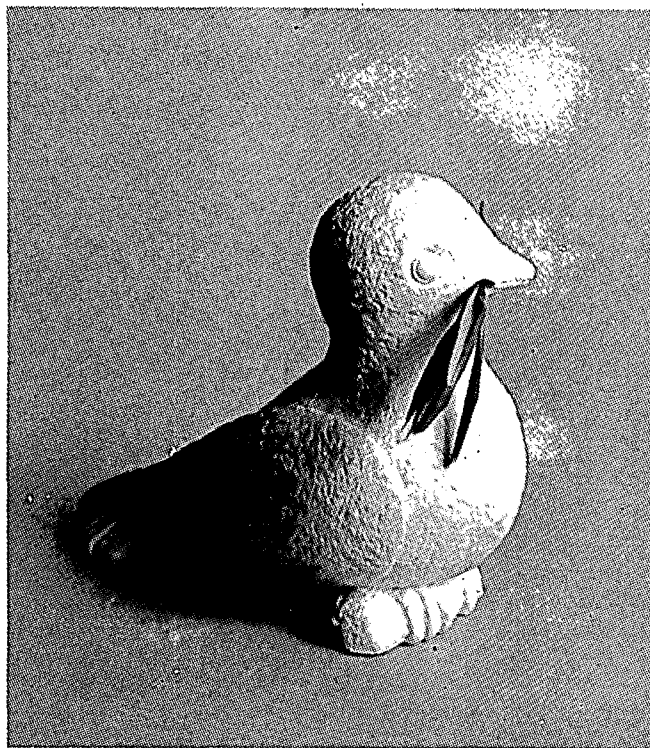
5. SAGRADA FAMÍLIA: 31.500,- Pts.
6. PASTOR AMB ANYELLS: 17.400,- Pts.
7. REI DRET: 17.500,- Pts.
8. REI ADORANT: 17.500,- Pts.
9. REI NEGRE: 17.500,- Pts.

EN MARFILINA

10. MARE DE DÉU DE MONTSERRAT: 11.000,- Pts.
11. STA. ANNA I MARE DE DÉU: 5.400,- Pts.
12. SAGRADA FAMÍLIA: 8.700,- Pts.
13. CALVARI: 6.400,- Pts.
14. DÍPTIC MARE DE DÉU I SALVADOR: 6.400,- Pts.

ALTRES IMATGES

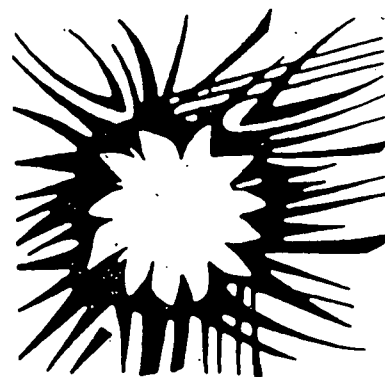
15. SANT JOSEP: 11.500,- Pts.
16. TORRE DE DAVID: 11.200,- Pts.
17. MARE DE DÉU ROMÀNICA: 17.000,- Pts.
18. SANT BENET: 10.700,- Pts.

Felicitacions de Nadal

Per tal que pugueu felicitar com cal el Nadal i el Cap d'Any, tenim editada una sèrie de 8 nades diferents, amb composicions fotogràfiques de les figures de pessebre de les monges betlemites. A cada nadala hi ha una frase destacada i el text d'una de les nostres cançons de Nadal tradicionals. Una col·lecció, doncs, molt apropiada per a les vostres felicitacions i, alhora, un ajut a "Catalunya Cristiana".

19. NADALES AMB SOBRE: 45,- Pts./unitat.

Calendaris de Catalunya Cristiana 1993

Tornem a oferir el CALENDARI LITÚRGIC, com l'any passat, per la seva acceptació i com a servei a tots els fidels, tant els laics com els religiosos i eclesiàstics, amb el propòsit de fer accessible la litúrgia a tots els qui hi participen. Per altra banda, hem redissenyat aquesta vegada el CALENDARI MURAL, obsequi de l'Associació d'Amics a tots els subscriptors del setmanari, d'acord amb una disposició i format més practicables, per tal que continuï essent present i útil com a full d'anotacions i amb el missatge permanent que comporta. D'acord amb les connotacions europees que afecten el 1993, destaquen als calendaris d'enguany les figures senyeres de l'evangelització i alguns testimonis cristians més significatius del nostre continent. Per tant, adquiriu-los a temps, abans no s'exhaureixin!

20. CALENDARI LITÚRGIC 1993: 210,- Pts.
21. CALENDARI MURAL 1993: 400,- Pts.

BUTLLETA DE COMANDA

nom: _____ cognoms: _____

adreça: _____

població: _____

codi postal: _____ telèfon: _____

☐ Indico el número, el nom i l'import del que desitjo que m'enviïn per correu:

Núm.	Import:	Pts.	TOTAL PTS.
_____	_____	_____	[]
Núm.	Import:	Pts.	
_____	_____	_____	

(Càrrec de 510,- Pts. per despeses d'embalatge i tramesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament (hi carregarem les despeses corresponents). Data: _____ Signatura: _____

☐ Voldria que m'enviéssiu el Catàleg d'Artesania.

PODEU FER LA COMANDA

PERSONALMENT:

A l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana", i també a la llibreria La Formiga d'Or (Av. Portal de l'Àngel, 5, Barcelona).

PER TELÈFON:

Trucant al número (93) 301 37 18, de l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana".

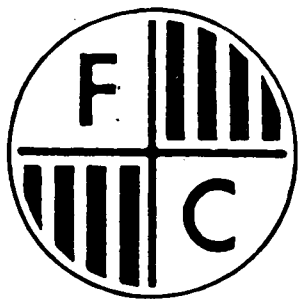
PER CORREU:

Omplint la Butlleta de Comanda i enviant-la tot seguit a l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana". Ens permetrem carregar 510,- Pts. per despeses d'embalatge i tramesa per correu.

**ASSOCIACIÓ D'AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA**

Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A
08010 Barcelona
Tel. (93) 301 37 18

• **PRESENTACIÓ DEL «MARTIROLOGI» DELS FEJOCISTES.** - Publicat recentment el *Martirologi de la Federació de Joves Cristians de Catalunya*, se'n farà la presentació el **divendres 18**, a les 19.30h, a la sala d'actes del Seminari Conciliar; presidirà l'acte el Cardenal Jubany. L'edició de l'obra, en redacció elaborada per Lluís Badia, ha anat a càrrec de l'actual Federació de Cristians de Catalunya amb l'editorial La Formiga d'Or.

BARCELONA

• **6a CAMPANYA «GANA AQUÍ».** - De recaptar de joguines i aliments bàsics, per part de les parròquies de l'arxiprestat de la Sagrada Família, amb destinació a famílies necessitades de l'Eixample i el barri Vell. Comença el **divendres 11**, fins al dia 20, amb una incidència especial als supermercats del barri els dissabtes 12 i 19; hi ha també un compte obert a La Caixa per a donatius.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.** - Trobada mensual, **diumenge 13**, a les 16.30h, dirigida per Mn. Francesc de P. Sala, amb eucaristia, a: Missioners Eucarístiques de Natzeret (c/ Mare de Déu de la Salut 26; tel. 213-01-82).

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.** - Recés mensual, **diumenge 13**, a les 17h, al col·legi Sant Vicenç de Paül (c/ Carolines 10), amb Mn. Josep Mollfulleda.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.** - Sessió de perseverança d'aquesta obra laical, **diumenge 13**, a les

17h, al col·legi de la Divina Pastora (c/ Bailèn 40, Barcelona), com a preparació de Nadal.

• **DEBAT PER A CAPELLANS.** - Al Centre d'Estudis Pastors (c/ Rivadeneyra 6, 3r; 08002), **dilluns 14**, de 10.30 a 13h. Exposició i diàleg sobre *Els cristians i les Esglésies en la construcció d'Europa* amb el P. Ignasi Salvat s.i., president de la Conferència dels provincials jesuïtes d'Europa. Destinat a preveres i diaques.

• **TARDA D'ESPIRITUALITAT FEMENINA.** - Segon dilluns de mes, **dia 14**, a les 17h, al c/ Roger de Llúria 13 (pares jesuïtes), dirigida pel P. Solé-Asens s.i. Informació per telèfon: 301-16-26 (Obra dels Exercicis Parroquials).

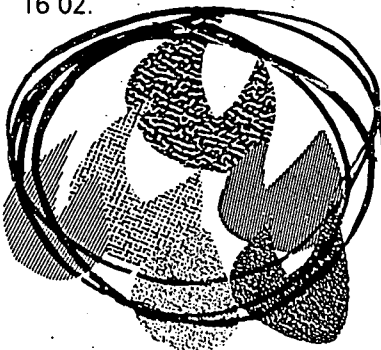
• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.** - A la sala Penyafort, dels pares Dominics (c/ Bailèn 10, 08010 Barcelona, tel. 246-33-00), **dilluns 14**, a les 20h, sessió del curs de teologia sobre «El sacramento de la reconciliació: ¿un sacramento en dificultad?»; ponent: Fr. Luis-Carlos Bernal o.p.

• **ENTORN DE L'ANIVERSARI MOZARTIÀ.** - Convocatòria dels Amics de Mozart (Barcelona), **dimarts 15**, a una missa en sufragi del compositor, a les 19h, a la basílica de la Mercè, i a les 21h, a Santa Maria del Mar, a l'audició de la *Missa en do menor*, K 427 de Mozart, amb l'Agrupació Polifònica de Vilafraça i l'Orquestra de Cambra Sant Cugat, dirigits per Josep Ferré.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ I CELEBRACIÓ DE L'ADVENT.** - A la parròquia de Sant Josep Oriol, de Barcelona, de 12 a 1 del migdia, amb una conferència els dies 15, 16 i 17, i eucaristia de cloenda el 18; organitzades per Vida Creixent i obertes a tothom qui ho desitgi.

• **VIURE LA BÍBLIA.** - Continua el cicle organitzat per la Unió Espiritual de Mares a Riera de St Miquel 1 bis; **dimecres 16**, a les 16.30h, missa, i a les 17.30h, conferència de Mn. Josep Rius-Camps sobre La missió de l'Església cristiana al món pagà.

• **CURSOS DE L'ESCOLA DE L'ESPLAI.** - Per a monitors i directores, sobre el Nadal, a partir del dia 19. Per a més informació: c/ Numància 149-151, 08029 Barcelona; tel. (93) 410 16 02.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES.** - Al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Angli 55, 08017 Barcelona; tel. 203-

89-15), com a trobades de reflexió i pregària per a aprofundir i compartir l'experiència de la fe, sota el lema «Convidats a viure en l'Esperit». El tema de la segona trobada, **diumenge 20**, és: L'Esperit en Maria. Comença a les 8.15h amb les laudes i acaba amb les vespres (20.30h).

• **PSICOTELÈFON: 427 44 22, DE LA FUNDACIÓ NOU CAMÍ.** - Una ajuda especialitzada per a tota persona afectada directament o indirecta per la problemàtica de la malaltia mental. Compta amb el suport de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús.

• **AMICS DE LA GENT GRAN.** - «Si et trobes sol a casa i no tens ningú amb qui parlar... ¿Vols comunicar-nos alguna cosa: una alegria, una preocupació? ¿Vols que algú t'acompanyi al metge? Truca'ns; no te n'estiguis.» Telèfon Escolta un amic: 459 04 44.

• **CONGREGACIÓ DE LA MARE DE DÉU DE L'ESPE-**

RANÇA. - Celebració de la diada patronal **divendres 18**, a la capella pròpia (c/ Palma de St Just 2), amb celebració eucarística a les 20h, que presidirà Mn. Josep-Maria Vidal i Aunós, rector de la parròquia dels Sants Just i Pastor. El dia 20, la missa de diumenge, a les 13h, serà en sufragi dels congregants morts durant l'any. Són convidades especialment a la festa, a més dels congregants i de les residents a la Casa de Recés, totes les que porten el nom d'Esperança.

TARRAGONA

• **CONCERT D'ORGUE A SANT PERE DE REUS.** - Clou el XVII cicle a la prioral, **diumenge 13**, a les 19.30h, un concert d'orgue i cant gregorià a càrrec d'Antics Escolans de Montserrat, amb Josep-Maria Mas i Bonet a l'orgue, sota la direcció de J. Garrigosa.

UNA VEU EXULTANT (1.b i 1.c) són cassettes amb cançons D'ADVENT, IMMACULADA I TEMPS DE NADAL...

- A poc a poc van apareixent nous cassettes. El cassette (1.c) el canta la Coral Renaixença de Sant Boi de Llobregat.
- Les cançons d'«Una veu exultant» amb melodies fàcils i agradables i amb textos plens de sentit ajuden a pregar. Proveu-ho.

- Si Déu vol, dintre d'uns mesos «Una veu exultant» serà un ampli repertori de 275 cançons enregistrades en cassettes i que s'aplegaran en un sol cantoral.

Cassettes o CD eufònic. Demaneu-los al vostre proveïdor.

20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Fes-te soci

Collabora

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneyra, 6, 10e. 08002 Barcelona
Tel. (93) 317 61 77

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Moltíssimes gràcies: Continueu donant matèria d'informació i de reflexió per tants cristians que viuen la preocupació d'una Església rejaunada. Falta tanta esperança! Calen profetes d'esperança. I Catalunya Cristiana ho pot ser." P. Bonifaci Tordera. COLÒMBIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

FERNANDO DE LA VEGA PARROQUIA DE MONTSERRAT APARTADO 594 - LA HABANA, 1 CUBA.....	21.892 Ptas.
JOSEP RUBIO CAJA POSTAL 1227-CANMPINAS 024 CEP 09300 MAVA SAO PAULO BRASIL.....	21.892 Ptes.
MARGARITA RIBAS I PADROS COL. M.SALVATORI CARACAS VENEZUELA.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció..... Tel.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal nº.....
Nº. compte corrent.....
Població..... Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Col.laboració conjunta de la iniciativa pública i privada

50 milions invertits en la restauració de la façana de la catedral de Tarragona

TARRAGONA

Els tarragonins semblen estrenar una "nova" façana de la seva catedral gòtica, una de les joies més preuades d'una ciutat amb abundants monuments que arrenquen de les glòries de la imperial Tarraco, aquest és l'aspecte que ofereix la part més coneguda i vistosa de l'edifici després de les importants obres de restauració que s'hi han dut a terme.

Les obres, que s'han realitzat al llarg de quinze mesos, són el producte de la col.laboració conjunta de les iniciatives privades i públiques i han significat una inversió de cinquanta milions de pessetes. Les principals actuacions realitzades són: Intervenció en els elements que provocaven humitats incontrolades en l'estructura, reintegració de les zones en les qual s'havia produït pèrdues de material i fortes erosions, consolidació de tots els elements constructius; eliminació de molsa, líquens i de tota la vegetació adherida a les pedres per eliminar possibles rebrots; neteja i consolidació de la façana, la policromia de les parets i de la part escultòrica; actuacions localitzades

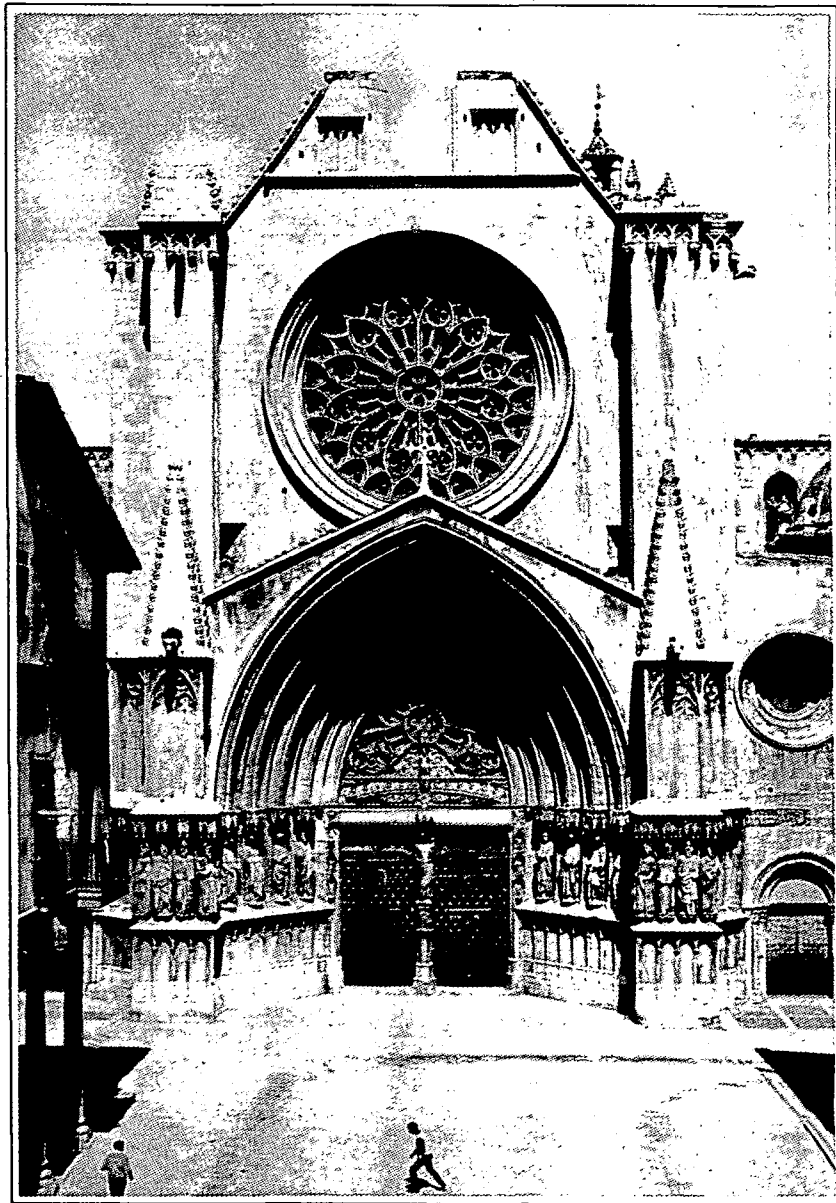
d'impermeabilització; consolidació, protecció antipintades i envernissat; neteja, recuperació, desinfecció i envernissat de portes i restauració i protecció de les vidrieries.

El 50 per cent del cost fou patrocinat per la firma Hoechst Ibérica i la resta per l'Ajuntament i la Diputació de Tarragona i el departament de Cultura autonòmic. La restauració ha coincidit amb el novè centenari de la restauració de la Seu Metropolitana i Primada de les Espanyes i de la repoblació de Tarragona i el seu camp.

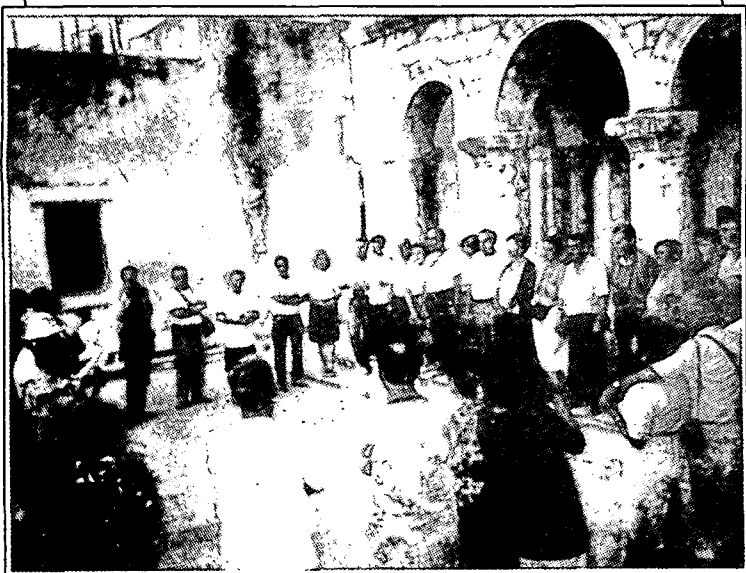
L'actual catedral es va construir sobre el solar en el qual hi havia una basílica paleocristiana, posteriorment una església visigòtica i possiblement una mesquita. En el segle XII allí hi havia una petita església romànica i l'any 1154 funcionava una petita comunitat catedralícia sota la regla de sant Agustí.

Les obres de construcció de l'actual temple començaren l'any 1171, seguint els canons de l'època es pretenia construir una gran catedral romànica de cinc naus, que amb la introducció de l'estil gòtic es reduïren a tres, mentre s'augmentava l'altura de l'edifici.

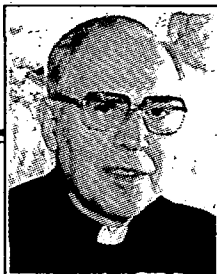
● C.C.

L'Associació bíblica de Tarragona ha fet dos viatges a Terra Santa

TARRAGONA.— S'han realitzat els dos viatges que l'Associació Bíblica de Catalunya tenia programats a Israel-Sinai-el Caire. El primer, durant els dies 16-30 d'agost, amb 52 participants, preveres, matrimonis, religioses, solters i viudots, joves i grans, sota la direcció de Mn. Joan Aragonès. El segon, durant els dies 6-20 de setembre, amb 53 participants, i la mateixa varietat que el primer, sota la direcció de Mn. Joan Magí. Les visites als llocs, explicacions, lectura de la Bíblia, Antic i Nou Testament, celebracions de l'Eucaristia, sempre enmig d'una gran convivència, el contacte amb la cultura d'Egipte... són un ventall de factors que enriqueixen els coneixements de tots i fan que en endavant la lectura dels textos bíblics sigui més i més entenedora i profitosa. Els participants dels dos viatges són cristians de totes les contrades de Catalunya.

FETS I CRITERIS

El cardenal Benelli

Vaig conèixer Mons. Benelli a Madrid l'any 1962 quan jo era consiliari nacional de la JOC i ell va venir com a secretari de la nunciatura, en temps de Mons. Riberi.

S'interessava pels moviments especialitzats d'Acció Catòlica i ens manifestava la seva simpatia quan teníem dificultats amb el règim franquista. Aprofitava totes les ocasions per informar-se sobre la situació espanyola.

El juny de 1967 Pau VI el va nomenar "Sostituto" de la Secretaria d'Estat, després d'haver estat Observador permanent a la UNESCO i Delegat apostòlic a l'Àfrica francesa.

L'any 1970, quan jo era Bisbe auxiliar de Barcelona, amb ocasió d'una visita meua a Roma, Mons. Benelli va parlar-me de la possibilitat d'un treball a la Cúria romana.

Vaig arribar a Roma a la vigília de l'Epifania de 1971 per fer-me càrrec de la Vice-presidència del Consell de Laics i de la Comissió Justícia i Pau. Aquestes dues responsabilitats exigien una relació sovintejada amb Mons. Benelli. Era una persona eficient, un fidel servidor de Pau VI. Deia les coses pel seu nom, sense ambigüitats, amb una rectitud i una exigència de treball més que normal.

Tenia en gran estima la tasca dels organismes postconciliaris. Tot i el seu horari sobrecarregat, acceptava participar en alguna plenària del Consell de Laics o de Justícia i Pau.

Amb motiu d'una audiència privada dels meus pares i de la meua germaneta mongòlica amb Pau VI, Mons. Benelli em va donar l'alegria d'acceptar venir al meu pis per compartir el sopar que havia

preparat la meua mare.

El juny de 1977 Pau VI va fer-lo Cardenal. El Papa era ben conscient que aquell era el seu últim consistori. L'havia nomenat arquebisbe de Florència i l'enviava com a Cardenal a la seva Toscana nadiua. Una setmana després d'aquest nomenament vaig tenir audiència privada amb Pau VI i vaig dir-li que li agraija el seu exemple de desprendiment. El Papa em va contestar: "Hi vàrem pensar molt, en fèrem pregària i vàrem arribar, davant de Déu, a la conclusió que era la persona més idònia per a l'Església de Florència... i així com altres vegades, després d'una nostra decisió, encara veiem el pro i el contra, en aquest cas com més hi pensem més estem convençuts que Mons. Benelli és la millor persona per a arquebisbe de Florència".

Aquestes paraules de Pau VI van ser per a mi una confirmació del que jo suposava. El Papa no se'l treia de sobre, sinó que li obria un nou camí eclesial.

Mons. Benelli morí cinc anys més tard. Li era impossible de frenar el seu ritme de treball i el seu cor no va resistir.

El millor elogi del Cardenal Benelli el féu Joan Pau II en l'homilia dels funerals, a la Capella Sixtina: "Fou un home —per dir-ho amb una paraula que resumeix totes les altres— que ha servit l'Església sense mai servir-se d'ella" (30 oct. 1981).

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Setmana de Teologia a Tortosa

Remarcar la corresponsabilitat eclesial entre laics i preveres

TORTOSA

Des de fa catorze anys que cada curs s'organitzen setmanes de Teologia per a laics. El projecte, però, del bisbe Carles i ara també de Lluís Martínez i Sistach, és donar a aquestes setmanes un fons més acadèmic i sistemàtic a l'estil d'altres escoles de Teologia que ja funcionen a Catalunya en poblacions similars a la nostra.

Ben segur que pel setembre del 93 ja s'inaugurarà aquesta Escola de Teologia "Mossèn Manyà". La Fundació que porta el seu nom en serà l'entitat eclesial patrocinadora.

Centrant, però, la crònica en l'actualitat, tots els organitzadors: Parròquies de la ciutat, Patronat de la Sagrada Família i la Fundació Manyà, d'acord amb el bisbe, volien tornar a remarcar la corresponsabilitat eclesial entre laics i preveres. Val a dir que és un dels

dos objectius prioritaris i mantinguts des del curs passat.

Ens plau destacar, dels quatre vespres, aquests comentaris que també afirmarien el centenar de fidels assistents.

—De mossèn Josep Gil, que ensenya Eclesiologia i Escatologia a la Facultat de Teologia de Catalunya: "L'Església és un do de Déu Pare que la pensà des de tota l'eternitat i la projectà com a poble-comunitat".

"Església que s'autorealitza en la Jerarquia i en l'Eucaristia com una llavor desenvolupa les seves virtualitats. La corresponsabilitat fructifica més, quan hi ha un projecte pastoral en línia missionera".

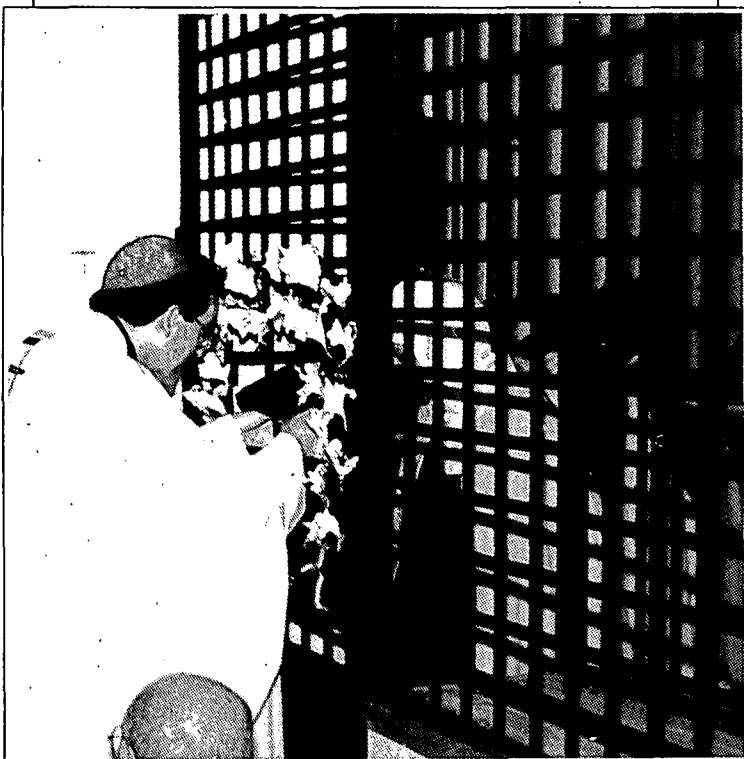
—Del bisbe Lluís que estima i coneix el tema dels Consells Pastoral i d'Economia subratllaríem el do de persuasió i entusiasme. És conegut que es va doctorar a Roma precisament en el tema de l'associacionisme en l'Església".

—El tercer, Manuel Adell, donà el testimoni d'una dedicació a l'apostolat com a laic des de l'adolescència fins avui que és el responsable de cursos pre-matrimonials.

—Possiblement la nit més reeixida fou l'última que es presentava com a cloenda amb taula rodona. Els sis miniponents, havien de parlar només cinc minuts i motivar l'assemblea per a l'ulterior diàleg. El ventall de temes s'anuncià així: Fe-cultura, pregària dels laics, Els laics en la vida pública, Caritas, Consells Pastoral i d'Economia. Tots ells eren militants que treballen en la base parroquial i precisament en la línia explicada.

Malgrat tot, els organitzadors pensen revisar l'enfocament i estructura d'aquestes setmanes tot pensant en una participació més activa i viva dels assistents.

■ J. Blanc i Bahima

Una jove del Perú professa els vots solemnes

TORTOSA.— La comunitat de monges carmelites descalces que estrenà convent a la falda del Montsià (any 1983) consta de 17 contemplatives: 10 procedents de la casa matriu de Puigcerdà, 2 de Lleida i 5, les més joves, vingudes recentment com a saba nova del Perú. Una d'aquestes, Lucía, ha professat darrerament els vots solemnes.

■ J.B i B

PESSEBRE VIVENT DE SANT FOST

El Primer Pessebre Vivent del Vallès

DIES DE REPRESENTACIÓ

20, 25, 26 i 27 de desembre

1, 2, 3 i 6 de gener

A les 6 i les 7 de la tarda

Obsequi de pa torrat, amb all i oli i vi del poble a tots els assistents abans de les representacions.

NADAL DEL 1993
25 anys de Pessebre Vivent de Sant Fost

Es col·locà una majòlica al camí dels Degotalls

Mons. Camprodon presidí una romeria de l'Alt Empordà a Montserrat

GIRONA

Més de mil empordanesos pujaren a Montserrat en romeria, per agermanar el seu marianisme amb el de totes les comarques de la terra catalana, manifestat en un conjunt de majòliques, i l'empordansa sota l'advocació de la Salut.

La ceràmica de la Mare de Déu de la Salut de Terrades va ser beneïda pel senyor bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, i aplaudida i resada per més de mil empordanesos de totes les edats que s'enfilaren camí amunt dels Degotalls per ser testimonis d'aquest moment històric empordanès i montserratí, alhora. A la dreta del senyor bisbe vegérem en tot moment el Capellà

Custodi del Santuari de la Salut, mossèn Miquel que dirigí una glossa emotiva a l'excelsa Patrona de l'Empordà.

I a la tarda, abans de la benedicció de la majòlica "Salutena" el senyor Bisbe de Girona volgué fer evident la lliçó educativa que conté l'Avemària, que no és sols una pregària emotiva. **Les lloances a la Mare, —va dir-nos— ens ensenyen a preocupar-nos pels altres, especialment pels nostres germans més necessitats.** I el Dr. Camprodon com a últims mots, expressà un manifest dolor pels problemes econòmics que actualment sofreix l'Alt Empordà.

■ Francesc A. Picas

Els exhorta a facilitar la recepció individual

Mons. Carles recorda als sacerdots que l'absolució col·lectiva és reservada a casos excepcionals

BARCELONA

El Sr. Arquebisbe de Barcelona ha escrit una carta a tots els sacerdots de l'arxidiòcesi sobre alguns aspectes de les celebracions del sagrament de la penitència o reconciliació. Diu a la carta, entre altres coses: "Sé que en algunes parròquies i llocs de culte, els fidels acudeixen en bon nombre, sobretot per l'Advent i per la Quaresma, a celebracions comunitàries del sagrament, i que aquestes assoleixen un nivell de participació conscient i fervorosa molt notable, malgrat que s'imparteixi solament l'absolució col·lectiva". Mons. Carles recorda, tanmateix, que l'actual disciplina de l'Església, el recurs a aquesta fórmula, "l'autoritza només en casos realment excepcionals", i és per això que fa als sacerdots les propostes següents:

—A les parròquies o centres de culte en els quals mai, o només en comptades ocasions, no s'ha fet ús de la tercera fórmula, o bé aquesta pràctica ha estat corregida recentment o es considera que sense greu dificultat no es pot canviar el costum, que no s'iniciï o es mantingui la celebració de la penitència amb confessió i amb absolució col·lectives.

—A les parròquies o centres de culte on, des de fa anys, es venia practicant, que, amb bona pedagogia i amb tacte pastoral, s'instrueixi els fidels sobre la disciplina actual de l'Església i es faciliti la recepció del sagrament amb acusació dels pecats

i absolució individual, en les celebracions comunitàries ja convocades.

El Sr. Arquebisbe exhorta també els sacerdots a facilitar als fidels l'accés habitual a la recepció del sagrament amb l'ajut mutu entre els preveres veïns, ja que es tracta d'un dret dels fidels que no els pot ser ni negat ni convertit en difícil d'exercir.

● C.C.

Les tres fórmules d'administrar el Sagrament

Cal recordar que, segons el Ritual de la Penitència promulgat per Pau VI el 1973, són tres les fórmules d'administrar el sagrament de la reconciliació:

- ritu per a la reconciliació d'un sol penitent, amb confessió i absolució individual;*
- ritu per a la reconciliació de molts penitents, amb confessió i absolució individual, i*
- ritu per a la reconciliació de molts penitents, amb confessió i absolució general.*

Les dues primeres fórmules són les ordinàries; la tercera és extraordinària i es reserva per a casos excepcionals.

75 anys de la construcció del temple de Sant Joan de Matadepera

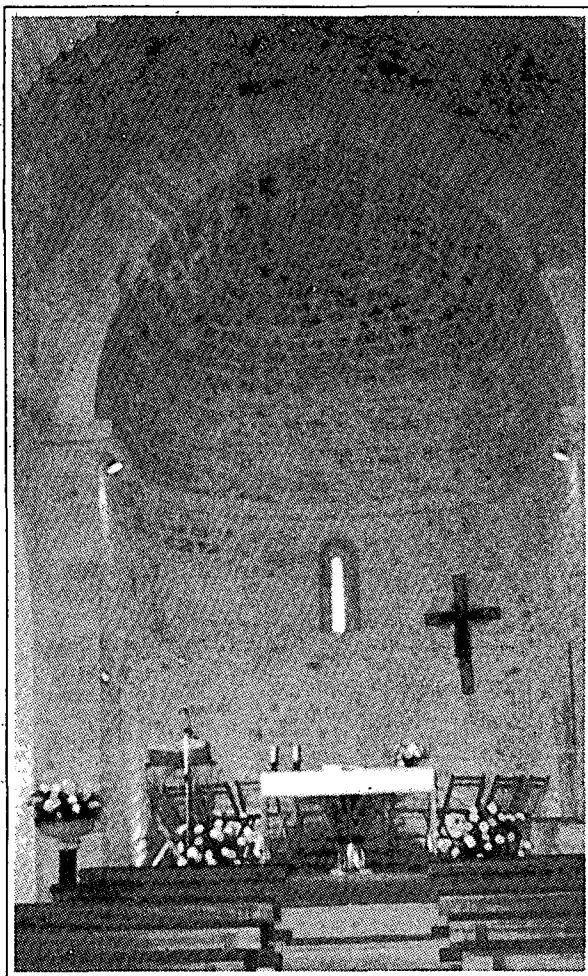
MATADEPERA.— El dia de Tots Sants, la parròquia de Sant Joan de Matadepera, propera a la muntanya de Sant Llorenç del Munt, celebrà el 75è aniversari de la construcció del temple que presideix i acull la feligresia. Fins el 1917 l'església estava situada a Can Roure, lloc distant de l'actual nucli urbà.

S'iniciaren els actes jubilaris el diumenge anterior, 25 d'octubre, en obrir-se a la sala parroquial una abundosa exposició de fotografies retrospectives i actuals, plasmadores de molts esdeveniments de la vida de la parròquia i la vila.

Els actes principals de la singular efemèride ompliren la jornada de la festivitat de Tots Sants amb la presència del prelat de la diòcesi doctor Ricard Maria Carles, el qual concelebrà l'Eucaristia amb l'arxiprest, pare Jaume Lagua i el rector de la parròquia, mossèn Manel Ametller. Cantaren la missa la Coral de Matadepera i el poble. Després l'arquebisbe beneí la capella del Santíssim, ara restaurada. És la fita esplèndida que corona els setanta-cinc anys del temple.

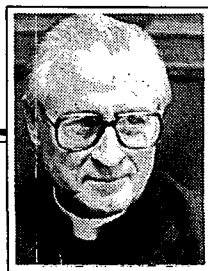
La cloenda de les festes tingué lloc a la tarda en el Pavelló Poliesportiu. L'elenc dels Amics del Teatre de Matadepera interpretà, en caràcter d'estrena la comèdia **Diumenge de maig a Pladeres**, escrita expressament per aquest acte per Josep Massagué i Puig.

A la vegada, la parròquia de Sant Joan ha editat un fulletó que ressenya amb textos biogràfics i fotografies el rectorologi dels sacerdots des de la

construcció de l'actual temple, en el qual han dedicat llurs afanyos pastorals.

■ I.D.V.

CARTA DOMINICAL

Això era abans

A la petita pantalla era entrevistat un artista espanyol de fama mundial. En un determinat moment, el diàleg es va centrar en la família de l'artista i en els seus fills. Es traslluïa una família molt normal, amb un ambient totalment constructiu i positiu entre pares i fills. Amb seguretat, resultava envejable per més d'un telespectador. Just en aquell moment el locutor el va interrompre: "No creu que la seva família és un xic anacrònica?" La resposta fou ràpida i contundent: "En tot cas és un anacronisme molt feliç."

La interrupció desafortunada del locutor és una mostra de tota una situació en molts mitjans de comunicació: tot el que és bonic, noble i normal és caricaturitzat com a antiquat i anacrònic. L'atac incideix sobretot en l'àmbit familiar i en el concepte de l'amor. Sembla com si molestessin les famílies sanes i les parelles de promesos amb un amor que, perquè és autèntic, és net. Recordem, si més no, tantes pel·lícules i tants concursos on s'envileixen les relacions entre els joves.

¿És que potser ignoren els responsables d'aquest ambient —artificial, però aclaparador— que quan queda diluïda la personalitat, la moral s'extingeix? ¿Qui són els qui estan interessats a esborrar del comportament humà els valors més nobles?

Perquè el poble si que estima els valors. Un important rotatiu europeu preguntava, fa poc, a Václav Havel, cèlebre escriptor i ex-president txec, si se sentia fracassat, perquè continuava parlant de grans valors humans, mentre que l'home del carrer vol que se li parli dels seus problemes de cada dia. "Per començar, la seva opinió de l'home del carrer —respongué— és ben negativa. Des que he tornat a ser una persona privada, tots els meus contactes amb els meus conciutadans m'han convençut que la gent no pot viure pensant només en els diners o en les coses materials. Tenen necessitat que se'ls parli de valors i del sentit de l'existència. Tenen necessitat d'esperança i de certes. Tenen necessitat de sentir parlar de responsabilitat personal".

Llàstima que molts responsables de la vida política de l'Estat i d'alguns mitjans de comunicació no tinguin les idees tan clares com Havel pel que fa als valors del poble.

En qualsevol realitat humana, és important distingir els conceptes d'antic i de perenne. Allò que és antic, si no té valor, pot arraconar-se i ser substituït per allò que és nou. Hi ha d'altres valors que ens arriben de molt enrera en la història, que són perennes. La fidelitat entre els esposos, l'esperit de sacrifici envers els fills, el respecte i la confiança d'aquests envers els pares, continuaran essent el cor de les famílies del futur.

Afirmar amb menyspreu, a propòsit d'uns valors determinats: "Això era abans", no és sinó una confessió d'impotència davant l'ideal o bé una absència de criteris clars. No hi ha res tan antic en l'home com la seva capacitat d'intel·ligència: o com les arrels dels arbres dels nostres camps. Però ningú no pensa que resulti més modern prescindir de la intel·ligència o de les arrels. Hi ha valors que formen part del pla de Déu sobre l'home. No hi ha cap dubte que les famílies o les parelles joves que ofereixen el testimoni d'unes vides nobles i netes fan un gran servei a la societat. Encara que no siguin notícia. Què hi fa!

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

903

¡Gràcies a Déu! La Companyia Telefònica Nacional d'Espanya diu que ha desconnectat les línies 903 que es dedicaven a la pornografia d'orella. Llàstima del temps que ha durat la broma, ja que ha calgut la seriosa protesta d'un pare de família que es va trobar amb la factura del telèfon que li pujava a 400.000 pessetes, que, finalment, va descobrir que eren a causa de les trucades secretes que un filllet seu feia al telèfon eròtic... I si les coses no s'arrangen el sorprès pare haurà de pagar encara que s'hagin desconnectat les línies d'aquesta mena d'especialització...

Bé que les hagin tancat, i cal que no les obrin mai més. Cal que la Companyia Telefònica, per molt anònima i impersonal que sigui, tingui una mica de consciència i no es transformi en l'ens pornogràfic més important del país... Per favor, que renunciï als beneficis vergonyosament bruts que li pot aportar... Perquè, em sembla que ja en tenim prou amb tota la pornografia que ens serveixen, gratuïtament, des de les revistes i la televisió.

■ Oriol Camps

Dues entitats catalanes envien ajuts a dos campaments de refugiats bosnis a Macedònia

Una república ex-iugoslava aïllada per l'ONU

Alguns nens mostren unes pancartes per donar a conèixer l'Organització First Children's Embassy.

Macedònia, república de la desapareguda Iugoslàvia, està submergida en un clima de tensions i malestars. L'enfrontament entre la població macedònia i albanesa per un costat, el bloqueig econòmic que pateix com a conseqüència de la negativa a reconèixer la seva independència per part de les Nacions Unides, i, finalment, la frontera tancada amb Grècia, les difícils relacions amb Sèrbia i Bulgària i la ratlla divisòria

amb Albània (que té molt d'interès en la província macedònia de Kosovo de majoria albanesa), provoquen una situació difícil.

La gent es troba que ha de fer cues per adquirir alguns productes, com per exemple benzina, i als millors hotels manca aigua calenta i calefacció la major part dels dies, quan les temperatures a l'hivern arriben per sota els zero graus.

Malgrat trobar-se en aquestes circumstàncies, Macedònia ha acollit milers de refugiats, encara que no se'n pot ocupar per manca de recursos, que fugen de les guerres que colpegen diverses repúbliques ex-iugoslaves. Des de Catalunya, dues organitzacions: Lleida Solidària i Amics de Bellaterra han establert una col·laboració amb First Children's Embassy, que des de fa 10 mesos té una delegació a Skopje (Macedònia), l'objectiu de la qual és crear vincles de pau en la intersecció de Sèrbia, Bòsnia i la mateixa Macedònia. Aquesta organització treballa amb les dues entitats catalanes abans esmentades, les quals han preparat un projecte d'ajut als refugiats per aquest Nadal.

La seva atenció recau en dos campaments de refugiats bosnis —perquè les diverses nacionalitats no es barregen entre elles— amb un total de 1.400 persones. Un és a Katlanovo i l'altre a Cicinosele, al voltant de la ciutat de Skopje. El projecte consisteix a instal·lar energia elèctrica en aquests campaments i ocupar-se del seu manteniment i consum

durant un any, replantejant-se el manteniment de l'ajut si aquesta situació s'allargués. Però és imprevisible saber-ho. El cost de l'operació puja a més de 8 milions de pessetes.

Mancances greus

Segons Antoni Cabero, president de Lleida Solidària, que ha visitat els campaments, els refugiats no es moren de gana, amb tot tenen greus mancances en qüestió de roba, medicaments (només hi havia una capsula amb medicines per a tot un campament fa 15 dies) i diners, la qual cosa suposa que la seva dieta sigui deficitària i que la qüestió del transport sigui problemàtica. La majoria d'ells són dones, nens i persones ancianes, perquè els homes i els joves estan lluitant en el front. Per pal·liar la seva situació ja prou dramàtica, Lleida Solidària i Amics de Bellaterra estan recollint diners, roba, aliments i medicaments, que seran enviats a Macedònia en un avió. Els diners per al projecte es donaran a mà i personalment als delegats de First

Children's Embassy, que faran un rebut conforme a la quantitat rebuda. Una foto servirà per donar prova d'aquest moment.

El senyor Trinxeria, comissionat pels refugiats de Iugoslàvia d'Amics de Bellaterra, explica que mantenen contacte amb Skopje una vegada a la setmana per telèfon per estar constantment informats de la realitat dels campaments. Constaten que a mesura que passen els dies la situació es torna més dura, ja que la majoria dels refugiats no poden treballar, els nens no reben educació i els barracons on viuen agrupats no ofereixen condicions per aïllar-los del fred.

Aquestes dues associacions catalanes demanen que si algú vol col·laborar en aquest projecte pot ingressar diners al C.C. 02/000. 39544, de l'oficina 1.103 de "la Caixa". Antoni Cabero assegura que "malgrat mantenir contactes per telèfon setmanalment, la situació és tan canviant que no se sap què pot passar a tots aquests refugiats..."

■ Núria Oriol Palarea

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 08010 Barcelona - Tel. (93) 301 08 87

UNA NOVEL·LA PASTORAL A L'ABAST DE TOTHOM...

UN FRUIT DEL III CONGRÉS DE LITÚRGIA DE MONSERRAT...

PER UNA ESPIRITUALITAT BASADA EN LA BÍBLIA I EN LA LITÚRGIA

la missa de cada dia

N. 0

DESEMBRE 1992

Coeditat per Editorial Balma - Editorial Claret - Editorial Regina - Publicacions de l'Abadia de Montserrat

SUBSCRIBIU-VOS-HI!

Un llibre / quadern mensual de 128 pàgs.

Preu subscripció: 2.000 Ptes.

JA ÉS AL CARRER EL NÚM. 0 DE FRANC.

ENCARA NO EL TENIU? NO US EN QUEDEU SENSE

Desitjo rebre cada mes "La missa de cada dia"
Envieu-me-la a:

NOM.....

CARRER.....

POBLACIÓ.....

FORMA DE PAGAMENT.....

* Per xec ☐

* Per reembossament ☐

* Compte a Claret, nº

Frederic Rahola, un cristià per convicció

La mort del senyor Frederic Rahola, advocat, editor, polític, i els darrers anys, Síndic de Greuges, ha estat motiu de consternació per tot el país. La figura de Rahola, com a Síndic de Greuges, ha merescut en vida i en mort l'elogi incondicional de totes les forces polítiques de Catalunya. Han posat en relleu la seva dignitat i honestat, la capacitat de diàleg i de tolerància i la seva gran categoria política i humana.

Com a record pòstum voldria afegir un component d'ell que ha estat omès fins ara: la seva fe cristiana.

Havia mantingut jo una llarga i entranyable amistat amb el senyor Rahola. En una crisi anterior, i internat en una clínica, vaig anar a visitar-lo amb la doble condició d'amic i de sacerdot franciscà. Conversàrem llargament, i tots dos sols, sobre Déu, Jesucrist, sobre l'amistat i la solidaritat, sobre la vida i la mort i el més enllà. Va rebre el consol dels sacraments. En acomiadar-me en digué: "Li agraeixo molt la seva visita; torni a venir a veure'm".

Més tard, en la meua professió de periodista i havent estat ell nomenat feia poc Síndic de Greuges, vaig fer-li una entrevista que ha estat publicada. Després d'exposar amb detall els objectius i les responsabilitats del seu nou càrrec, li vaig fer aquesta pregunta, fora del tema: "Quin concepte té vostè de Déu?" Ell em contestà textualment: "Sóc cristià per convicció, i crec que els preceptes del cristianis-

me són una regla de convivència i un exemple per a la constitució d'una societat moderna".

Potser aquí rau la seva categoria i dignitat política i humana: que fós cristià, no tant pel baptisme o per l'influx de la seva bona mare, sinó per convicció.

■ Francesc Gamissans

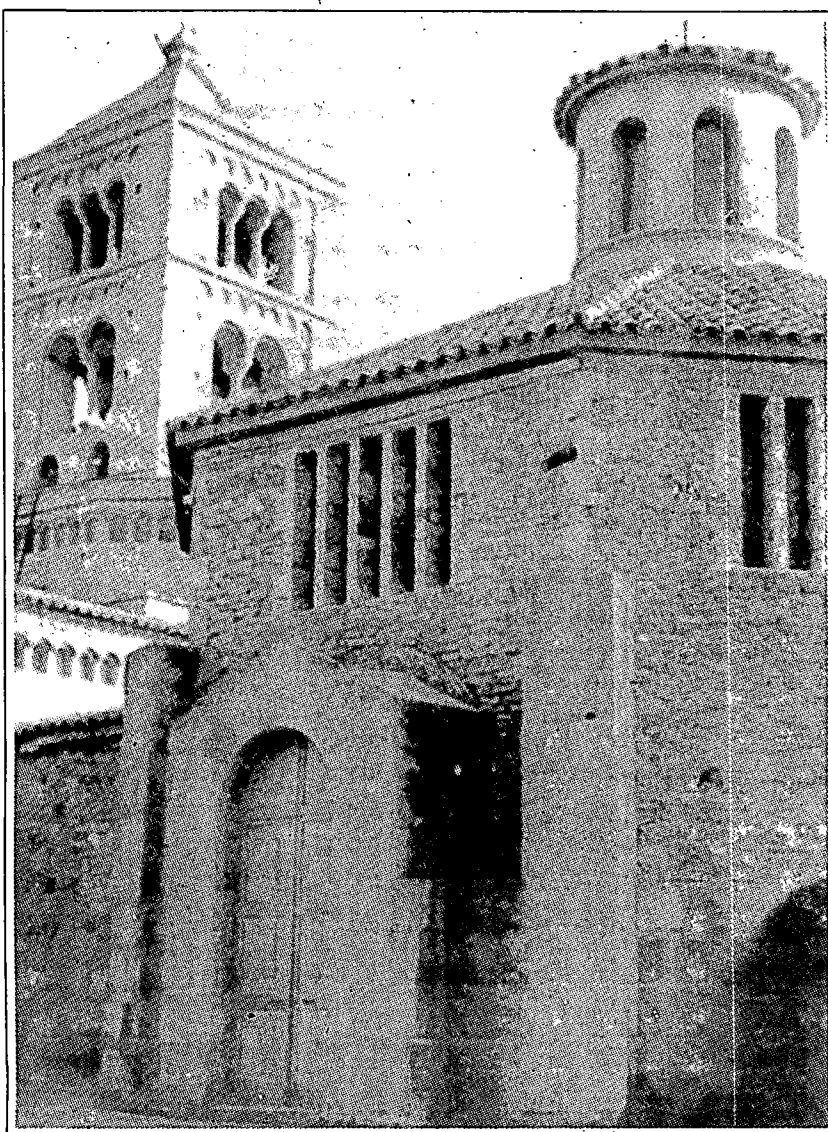
Set milions de pessetes de superàvit en els comptes del Bisbat de Vic el 1991

VIC.— L'Administració diocesana presentà, amb motiu de la diada de Germanor, el resum dels comptes del Bisbat de Vic, corresponents a l'any passat. El balanç dona un total d'ingressos de 1.024.471.859 pessetes, i un total de despeses de 1.017.079.106 pessetes, havent-hi un superàvit que supera els set milions. Aquests diners s'invertiran en les obres començades el 1991, que s'acabaran aquest any.

Desglossant el pressupost, hi ha hagut un total de 972.239.135 pessetes en concepte d'ingressos ordinaris, entre els quals hi ha 33 milions de rendes patrimonials, 23 per a subvencions, i 456 milions per a col·lectes i aportacions de fidels. 52 milions són d'ingressos extraordinaris per venda de patrimonis. L'apartat de compres i despeses puja 923 milions; d'ells, 272 milions s'han destinat a personal, 208 són despeses de conservació i serveis exteriors, 113 són per a funcions assistencials, i més de 213 s'han destinat a aportacions a l'església local, estatal i universal. Les despeses extraordinàries estan valorades en més de 93 milions, invertits en l'adquisició i millora d'elements patrimonials.

■ C.C.

L'Església de Santa Eugènia de Berga recuperarà la seva forma original

SANTA EUGÈNIA DE BERGA.—

L'Ajuntament de Santa Eugènia de Berga i el Bisbat de Vic han elaborat una proposta conjunta per arribar a un acord i enderrocar l'anomenada **garrafa** de l'església romànica de la població. Es tracta d'una dependència annexa a l'església medieval que s'hi va afegir després de ser restaurada pel Servei de Catalogació i Conservació de Monuments de la Diputació de Barcelona el 1955, la qual va desvirtuar l'estructura original. L'Ajuntament feia molts anys que lluitava per eliminar aquesta dependència.

Santa Eugènia de Berga

EL MEJOR REGALO

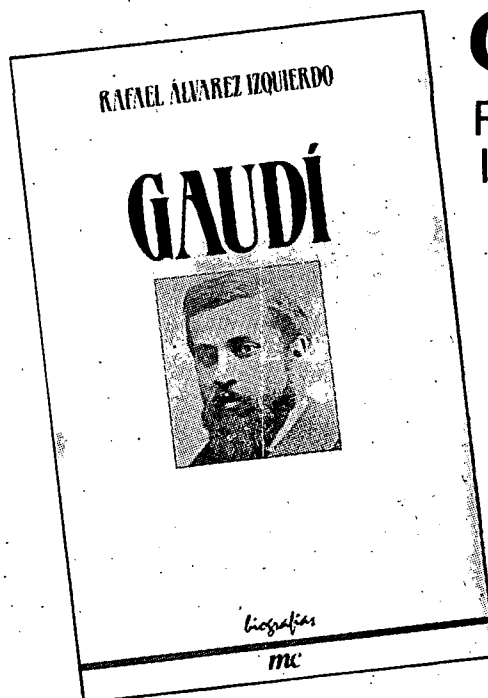
NOVEDAD

LAS BUENAS MANERAS USOS Y COSTUMBRES SOCIALES EL PROTOCOLO Carmen de Soto Díez

Un libro que interesa a toda clase de

personas, ya que, en las múltiples y variadísimas circunstancias de la vida, es imprescindible saber cómo comportarse en las relaciones sociales.

Encuadernado en cartón con sobrecubierta
Formato 15 x 22.
PVP: 3.700 ptas.

GAUDÍ

Rafael Alvarez Izquierdo

Internacionalmente, Gaudí es el artista español más importante entre Goya y Picasso. Este libro es una crónica apasionada de su obra, la construcción de la Sagrada Familia, en Barcelona, que mantuvo ocupado al

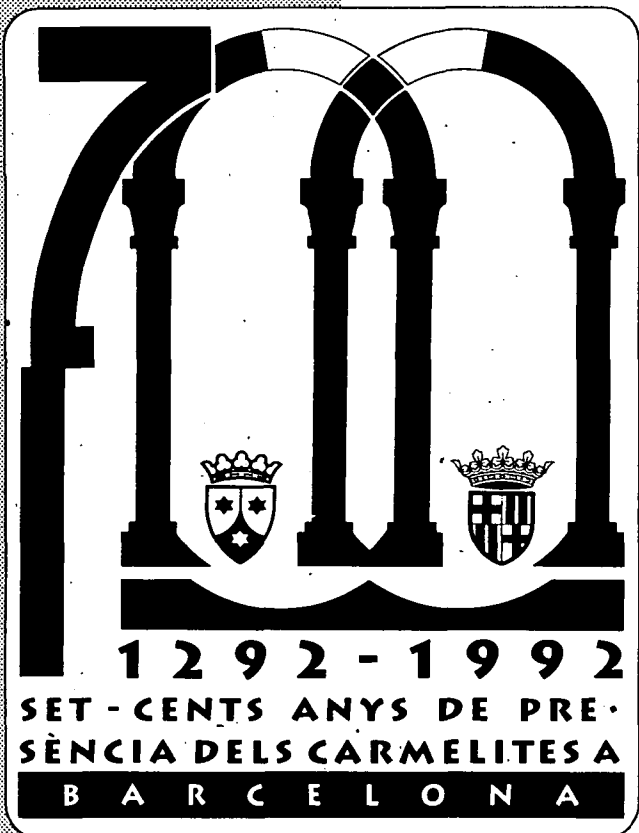
"arquitecto de Dios" hasta el día de su muerte, en 1926.

GAUDÍ —se ha intentado justificar el autor— es un poeta enamorado. Y es muy difícil investigar rigurosamente el conocer con detalle la vida de un poeta enamorado y no apasionarse al escribirla.

352 página - 1.700 ptas. Colección Biografías MC

EDICIONES PALABRA, S. A.

Diríjase a su librería habitual. Pida nuestro catálogo. Pº Castellana, 210 28046 MADRID Tels. (91) 350 77 39 y 350 77 20 Fax (91) 359 02 30

Els Carmelites estan celebrant que fa set segles s'establiren a Barcelona, on han fet història i han anat deixant signes i vestigis de la seva vida i carisma.

Avui, l'Orde del Carme té a Barcelona dues comunitats, una a St. Gervasi i l'altra al Carmel, al front de dues parròquies, Sta. Joaquina de Vedruna i Mare de Déu del Mont Carmel. Els pares Manel Bonilla i Gaspar Borda són els priors de les comunitats i també els rectors de les esmentades parròquies.

—P. Manel, ¿què preteneu i què penseu fer tot celebrant una data set vegades centenària, que semblaria ja perduda en el temps?

—Sembla perduda en el temps, però per a nosaltres té importància, perquè fer present aquesta història ens porta a les nostres arrels, les de família. El que volem fer és ben senzill: donar gràcies a Déu i a la Mare del Carmel pel que som i pel

que hem estat com a cristians i religiosos.

Som conscients que des de fa set-cents anys, hem estat objecte i signe de la fidelitat i de l'amor del Senyor. A Ell, per Maria, alcem els nostres cors i les nostres mans, plens d'agraïment. El fet que ara estiguem aquí parlant i que hàgim programat una sèrie d'actes per celebrar-ho, vol dir que ho volem compartir amb l'Església i amb el poble on tants anys hem estat presents.

L'acte central de les celebracions serà l'Eucaristia del diumenge 20 de desembre

—¿Heu escrit la història de tots aquests anys?

—Amb motiu d'aquesta efemèride publicarem un llibre —en diem "breu notícia"— de caire divulgatiu. Tenim previst que l'any vinent surti una obra més àmplia i amb una exposició més detallada dels llocs, fets, persones i institucions.

Pel que ara fa al cas, us diré que sabem de cert que els carmelites ja eren presents a Barcelona l'any 1292. Feia prop d'un segle que havien nascut al Mont Carmel, Palestina, amb el propòsit de "viure en obsequi de Jesucrist", consagrats a Maria, la Mare de Jesús, i amb l'esperit d'Elies. De fet, s'havien aplegat en petites cel·les al voltant d'una capella dedicada a la Mare de Déu, prop de la Font d'Elies, on es pot dir que, amb

l'aigua de la font, begueren també el seu esperit.

—¿Com fou la seva vinguda a Barcelona?

—A la història de l'Orde hi ha un fet que coneixem com "pas" o "transmigració" de Palestina vers l'Occident. Fou quan, a la segona meitat del segle XIII, mentre els sarraïns anaven ocupant Terra Santa, i la pervivència dels carmelites esdevingué difícil en aquell indret, que ells, convençuts que el seu carisma es podia viure a altres llocs, anaren deixant el Mont Carmel. Fou així com la vida de comunitat, de pregària i de silenci d'aquells frares trobà espais i situacions noves que la feren possible.

Anaren a molts llocs d'Europa. A Catalunya, primer arribaren a Perpinyà i a Lleida. Després, a Barcelona. Per fer el Convent del Carme, obtingueren l'ajut del rei Jaume II i dels Consellers de la ciutat, que els concediren "l'hort dels lladoners", al Raval. De seguida hi aixecaren un gran convent i església, atribuïda a l'arquitecte Guillem Abiell, que ho fou també de Sta. Maria del Pi, de l'Hospital de la Santa Creu... D'aquest convent prengué nom el carrer del Carme.

—¿No en queda res del convent?

—De l'edifici, no en queda res. Bé, de l'enderroc de les seves runes se salvà la portada gòtica de l'església que es vol muntar com a monument històric a l'entrada de Sant Adrià del Besòs.

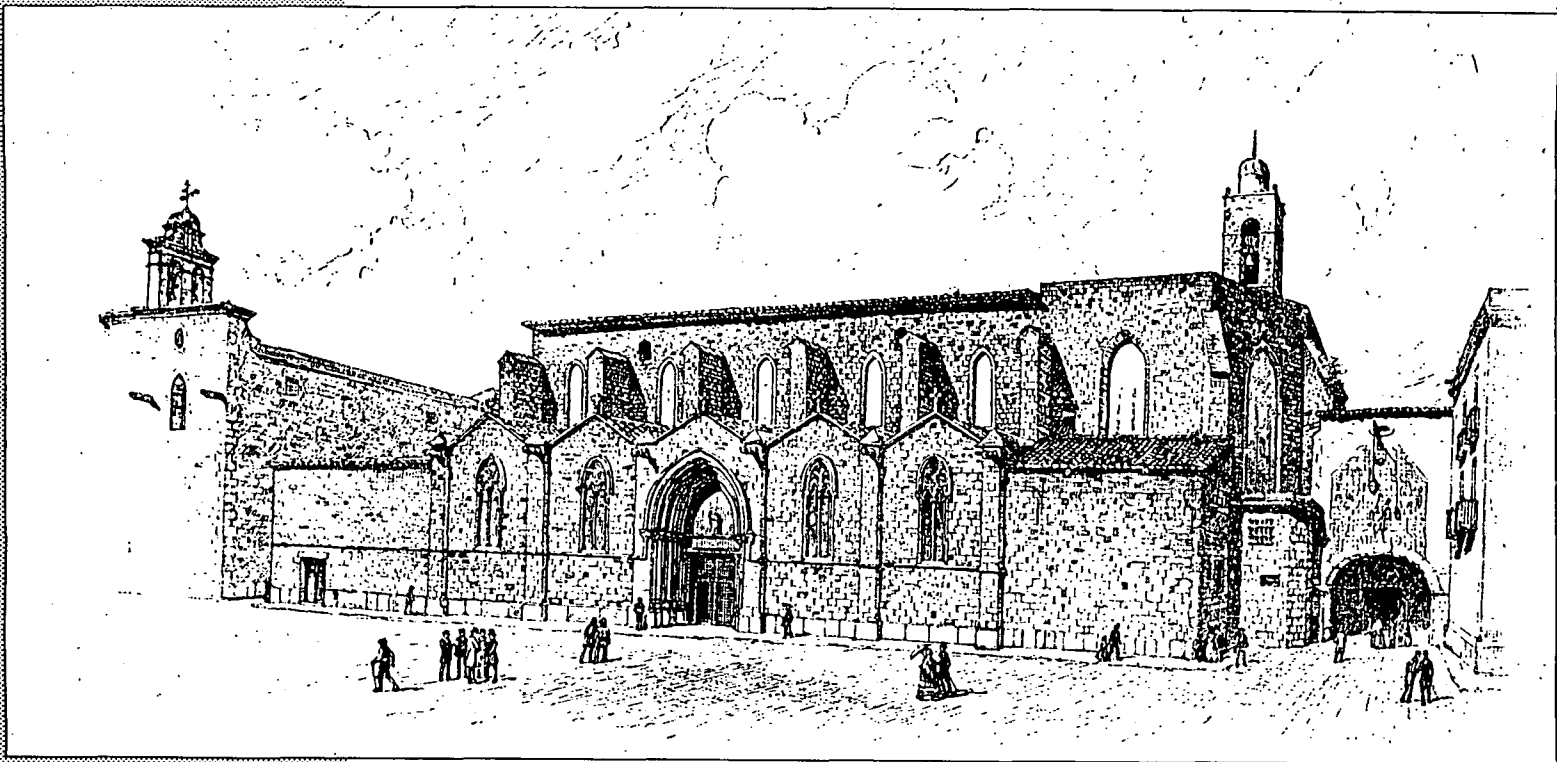
A arxius i museus es conserven documents, dibuixos, plànols, restes de la seva arquitectura i ornamentació, capitells, escuts... Principalment al Museu Nacional d'Art de Catalunya i a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

—Això vol dir que vosaltres sabeu com era aquest convent i què feien els frares. Digueu, P. Gaspar.

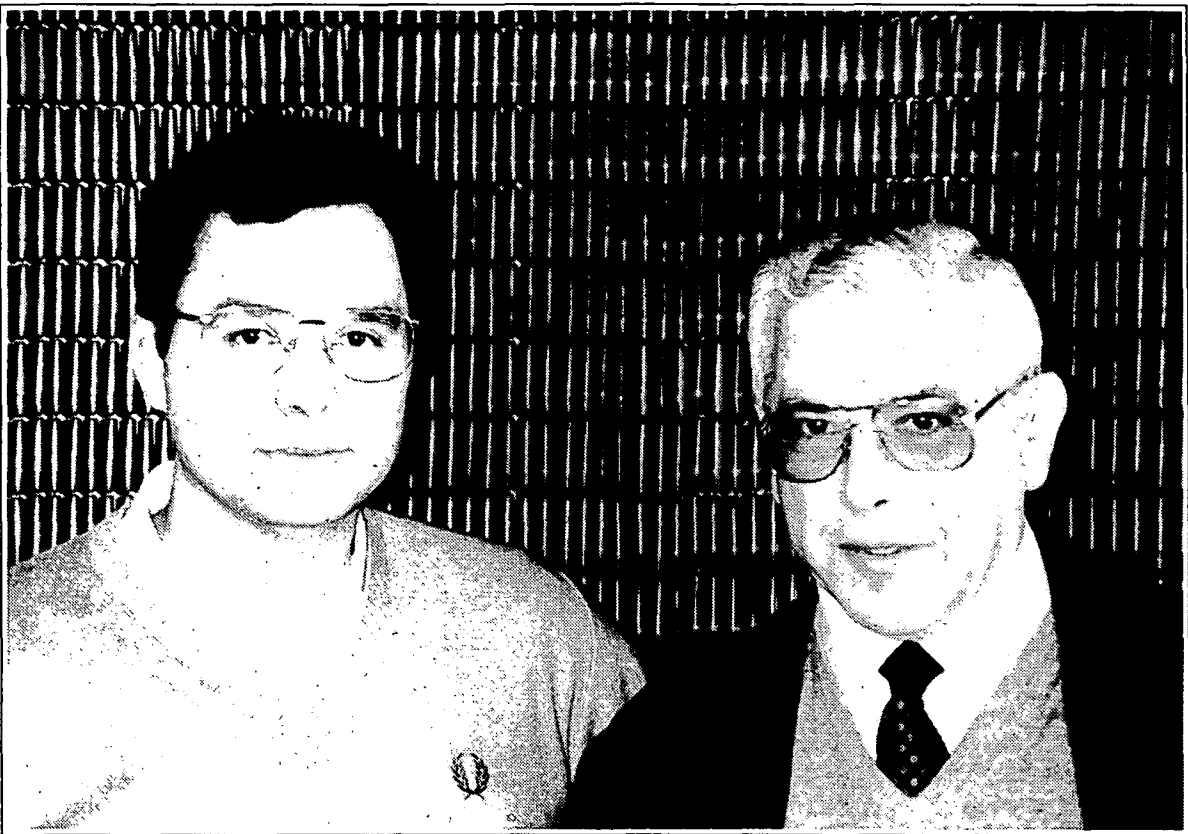
—Naturalment. Era un convent gran, monumental. Tenia dos claustres dobles, l'un gòtic, l'altre renaixentista. I una església solemne, amb molt de culte, a la qual tenien capella un gran nombre de gremis i confraries. Això manifesta que els carmelites connectaren la seva acció apostòlica amb el món del treball.

El zel dels confreres d'enriquir les capelles que tenien dedicades al temple, i l'entrada dels religiosos en l'òrbita cultural i artística de Barcelona anaren poblant el convent d'obres dels millors artistes

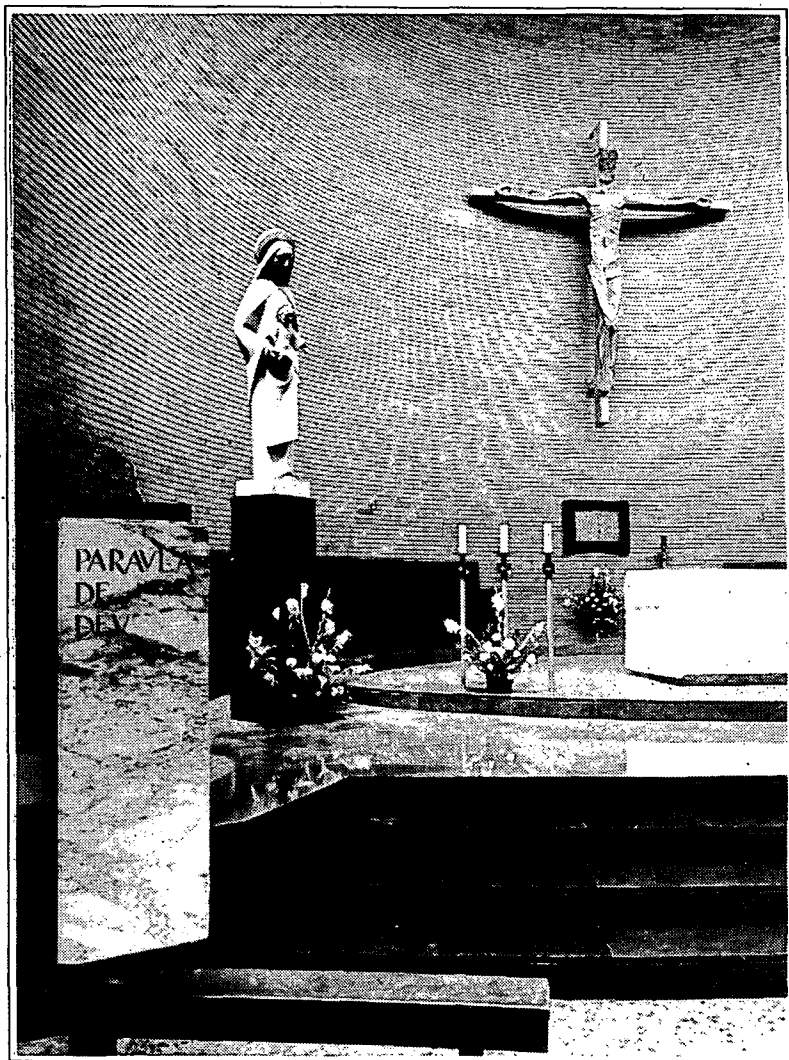
Set-cents anys de presència dels Carmelites a Barcelona

Façana de l'església del convent de la Mare de Déu del Carme, de Barcelona

El P. Gaspar Borda i el P. Manel Bonilla

Parròquia de Santa Joaquina de Vedruna

que la ciutat ha conegut al llarg d'aquests set segles.

La comunitat disposava d'un gran hort, com a espai per expressar la tradició del Carmel, on "com a abelles del Senyor, en petites cel·les formant una bresca, produïen la dolça mel espiritual", segons el testimoni de l'historiador Jacques de Vitry. A Barcelona, els frares feien el mateix, encara que al bell mig de la ciutat. Al convent hi havia una intensa vida d'oració, una gran devoció a la Mare de Déu, amb un component molt peculiar, quan a partir del segle XV s'estén la devoció de l'escapulari com a signe de consagració a Maria i de pertinença a la família carmelita, a la qual els laics es vinculen per la Confraria de l'escapulari o pel Terç Orde secular. Per altra banda hi havia a Barcelona, des de la primera meitat del segle XVII, el monestir de l'Encarnació de monges de clausura o Segon Orde regular, amb la mateixa espiritualitat.

—**A les celebracions, ¿com es farà present la ciutat?**

—La veritat és que nosaltres no volem fer res, diguem-ne, oficial, sinó des de la fe. Ho hem comunicat a l'Ajuntament i amb gust col·laboraran al programa que hem preparat. És un fet que la nostra presència a la ciutat durant set segles, ha tingut i té un ressò, una vessant ciutadana. En ser presents a molts esdeveniments, feliços i dissortats, els carmelites hem compartit i som part de la història social i religiosa de la ciutat. Sempre hem tingut homes i dones pels quals la comunitat carmelita ha col·laborat i edificat la vida ciutadana, o bé senzillament li ha fet costat. Recordem esdeveniments puntuals com la pesta negra, el còlera, les diverses revoltes i els reiterats esforços pel retrobament i expressió de la identitat del nostre poble.

Un especial relleu tingué la presència dels carmelites en el món de la cultura. El convent del Carme fou, poc després de la seva fundació, Estudi General de l'Orde.

Perquè ens fem una idea, direm que la biblioteca tenia prop de 8.000 volums. També, des del segle XVI hi ha una presència molt significativa de carmelites catedràtics a la Universitat de Barcelona. Aquesta riquesa cultural, portà els carmelites a fundar un col·legi pels seus estudiants, on s'hi podia obtenir els mateixos graus acadèmics que a Salamanca. Era a la Rambla al lloc que avui hi té la seu la Guàrdia Urbana de Ciutat Vella; d'ell es conserva el claustre.

Els noms dels homes i dones vinculats a la vida de Barcelona, evidentment no ve al cas que ara te'ls tregui. A tall de tast et diré el d'alguns barcelonins, com l'escolàstic fra Francesc Martí, el catedràtic fra Francesc Ballester, el cardenal fra Lluç i Garriga i la serventa de Déu Carme de Sojo, mare del qui fou alcalde de Barcelona, Oriol Anguera de Sojo. També em plau treure el de fra Bartomeu Xiberta, que fou Comissari de la Província de Catalunya i impulsà els carmelites, en aquesta darrera etapa, vers una presència significativa a casa nostra.

El dia 18 de desembre, a 2/4 de 8 del vespre hi haurà una conferència al Saló de Cent de l'Ajuntament

—**¿Quan va desaparèixer l'antic convent del Carme? ¿Què fou de la comunitat carmelita?**

—L'any 1835 amb l'exclaustració. Al convent del Carme hi havia 50 frares i 27 al de St. Àngel. El 25 de juliol cremaren totalment el convent i l'església del Carme. Què fou dels frares? Ja sabem la història: alguns foren assassinats, la comunitat dispersada... Es conserva un testimoni escrit de com un d'ells morí perdonant els seus botxins. El convent de St. Àngel no fou cremat, però els estudiants s'hagueren de dispersar igual-

ment, tornant a les seves famílies o bé exiliant-se a França i a Itàlia.

No creiem que es pugui arribar a escriure el que varen viure els carmelites exclaustrats. Sabem que estaven organitzats i que no perderen mai la identitat ni la vinculació a l'Orde. L'any 1908, els carmelites tornen a ser a Barcelona, tenint cura de la capella de St. Llützer de l'Hospital de la Sta. Creu. Després visqueren a diversos llocs de la ciutat. Finalment, després del tràngol del 36, s'establiren als llocs actuals de St. Gervasi i el Carmel.

—**¿Esteu contents de la vostra presència, avui, a Barcelona, tant a la vida eclesial com a la vida ciutadana?**

—Som conscients de la nostra precarietat avui, però hem de dir que estem contents del que som i del que fem a l'Església. Per dues raons bàsiques: en primer lloc, perquè es manté viu entre nosaltres aquell carisma inicial que està a la base de la nostra vocació i que nosaltres sentim i expressem a la nostra vida; i també, perquè continuem servint, encara que de manera una mica amagada i poc rellevant, la nostra Església i gent de Barcelona.

Amb la nostra vida, volem ser una fraternitat apostòlica enmig del poble. Sempre rejoyenits per la pregària, volem viure i ajudar els altres a viure també el propi baptisme, des d'unes peculiaritats que configuren l'espiritualitat de la nostra família.

Heu dit que teniu confiades dues parròquies. P. Manel:

—**¿Com ho feu això a la de Sta. Joaquina de Vedruna?**

—Treballem en comunió amb el bisbat i l'arxiprestat. Som una comunitat cristiana més. Cada dia ens posa en camí la voluntat de l'Església de ser fidel al seu Senyor i a la missió que Ell li ha confiat. Ens hi ensenya la nostra història, els nostres homes.

Nosaltres, a més de l'atenció als infants i joves, catequesi, gent gran, Club Vedruna, assistència

social, Caritas, rober, malalts, etc., tenim des de fa molts anys, com intencionalitat pastoral, la catequesi d'adults a través del Cami Neocatecumenal. Cada any són catequitzats prop d'un centenar de persones, principalment joves, que passen a formar una comunitat cristiana on renovaran el baptisme. Estem veient com apareix la comunitat formada per gent de totes les edats i condicions socials, on el Senyor construeix els signes de l'amor i la unitat. Veiem que de mica en mica, esdevenim parròquia evangelitzadora a l'àmbit de Barcelona i allà on l'Església ens ho demani. Ara ja tenim dues famílies, 17 persones, en missió a Guayaquil, Equador. Pressentim que els camins de l'evangelització són els que el Senyor vol per a la nostra comunitat, com si aquests germans fossin l'inici i la llavor d'un treball de tota la comunitat.

Nosaltres, en conformitat amb el nostre carisma carmelita, donem una importància prioritària a la pregària, personal i dels grups, a la centralitat de la Paraula de Déu en la vida, i a la devoció a Maria, Mare de l'Església.

—**P. Gaspar, la popular Ermita del Carmel ¿té alguna relació amb els convents carmelites dels quals hem parlat? Des de quan hi esteu els carmelites?**

—No en té cap. La seva construcció és recent. No sabem gaire cosa de la seva història, car els arxius de les parròquies a les quals havia estat adscrita van desaparèixer l'any 1936.

Des de la missió de Barcelona de l'any 1961, els carmelites s'encarregaven del culte a l'Ermita i de l'atenció espiritual del sector. L'any següent va ser erigida la parròquia i se'ns confià als carmelites.

Si ens situéssim en la panoràmica

dels 30 anys d'història de la parròquia, ens adonariem del progrés que s'ha fet. Ara tenim temple parroquial i dependències per als diversos grups d'acció pastoral: catequesi, amb atenció particular als adults en les comunitats neocatecumenals, grups de joventut, moviment familiar cristià amb equips de matrimonis de Nostra Senyora, assistència social, etc. La parròquia del Carmel fa present una Església viva i jove.

—**¿Teniu algun projecte de futur, alguna acció preferencial a la pastoral de la parròquia del Carmel?**

—Els nostres projectes pastorals sempre han anat d'acord amb els plans pastorals de la Zona i de la Diòcesi. Ara ens disposem a seguir el Pla Pastoral que s'acaba d'endegar.

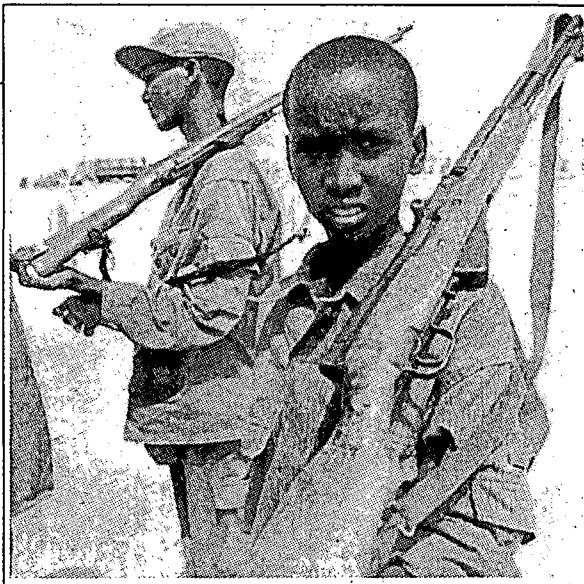
Des dels inicis d'aquesta parròquia, els carmelites hem tingut una atenció particular a la pastoral familiar. Els diversos equips de matrimonis que hi ha a la parròquia, són part del seu fruit, i ens permet a la vegada l'atenció del jovent. Com a parròquia confiada a l'orde del Carme, procurem que el nostre carisma empremti el nostre apostolat.

Pares Manel i Gaspar, us agraïm la vostra informació, i desitgem que els carmelites de Barcelona puguin celebrar amb el poble cristià que us ha estat confiat, aquests set-cents anys de presència a l'Església i a la ciutat de Barcelona. Per molts anys!

■ **Felip Amenós Bonet**

Dos nens s'escalfen les mans amb el foc que s'ha encès amb llibres de la Biblioteca Nacional de Sarajevo

Un jove somali afectat a les guerrilles amb el fusell a l'espatlla

El general Johnston cap de l'expedició nord-americana a Somàlia, davant el mapa de la regió

1, dimarts

Caracas: les seqüeles del frustrat cop d'Estat

Gradualment el país va tornant a la normalitat. Però la presó de Caracas que fou construïda per allotjar una població de 700 presos, en aquest moment n'aixopluga 4.500. Les víctimes mortals han estat 200. I el Perú de Fugimori ha acollit noranta tres militars implicats en el frustrat cop d'Estat... I, fins un altre.

Moscú: anul·lada la prohibició d'activitats de P.C.

El Tribunal Constitucional ha anul·lat la prohibició de les activitats del Partit Comunista, dictada pel president Boris Ieltsin. El Tribunal Constitucional va aprovar el fet que amb motiu del cop d'Estat de l'agost del 1991, Ieltsin dissolgués els òrgans dirigents del vell PCUS. Però el mateix Tribunal afirma que no podia prohibir totes les organitzacions del partit. Després de la sentència els comunistes s'han mostrat satisfets i anuncien la immediata reorganització del Partit.

Sarajevo: pressió croato-musulmana per trencar el setge de la capital

Les forces croato-musulmanes, en nombre de 15.000 soldats, amb tancs i artilleria es disposen a llançar una gran ofensiva per trencar d'una vegada el setge que està sotmesa la ciutat des del proppassat abril. Els observadors militars de la Forpronu (Forces de Protecció de l'ONU), han subratllat que encara que els bosnians disposen d'importants recursos humans, estan mancats d'artilleria i altre material pesat. Ja es veurà fins on arriben aquesta vegada.

La bona notícia

És veritablement important l'activitat que desplega el Secretari General de l'ONU, Butros Gali, per buscar la solució al problema de Somàlia. Alhora que es parla de l'enviament de quantiosos efectius militars nord-americans al servei de les Nacions Unides per aconseguir que les ajudes humanitàries arribin al seu destí, també ha emprès l'estudi de la futura organització d'aquell país tan brutalment castigat per les guerres interiors, sumit en la més espantosa fam.

2, dimecres

Estrasburg: 50.000 pagesos europeus es manifesten

Els pagesos de 19 Estats s'han manifestat massivament contra l'acord agrari CE-USA. Entre els participants, hi figurava una delegació de la Unió de Pagesos de Catalunya. La protesta va ser en tot moment pacífica, malgrat que els agricultors alemanys protagonitzessin alguns incidents. Al marge de la manifestació, el ministre espanyol d'Agricultura senyor Solbes, va dir que tem que França aprofiti en benefici propi aquesta protesta general...

Sarajevo: més complicacions al vesper balcànic

Novament s'ha suspès el pont aeri d'ajut humanitari a causa de l'atac sofert per un avió USA, i no se sap quan es tornarà a posar en marxa. Per la seva banda, l'Aràbia Saudita va exigir ahir a l'ONU que s'autoritzi l'ús de la força contra Sèrbia, considerada principal responsable de la guerra a Bòsnia; en resposta a aquest plantejament, el copresident de la Conferència sobre l'ex-Iugoslàvia, Lord Owen, va descartar la possibilitat de crear un contingent islàmic d'intervenció a Bòsnia.

Jerusalem: propostes israelianes i rebuig palestí

El govern israelià que presideix Rabin, ha fet oferta als palestins de l'administració del 62% dels territoris ocupats per Israel, reservant el 30% per compartir entre les dues administracions i retenint el 8% restant que ocupen els colons assentats allí. La resposta palestina no s'ha fet esperar: un no rotund, ja que es tem que en el futur la totalitat del territori seria ocupat per Israel. Això vol dir que s'haurà de començar altra vegada a negociar.

La bona notícia

Vé al diari en un cul-de-sac de pàgina, gairebé vergonyant: Després de 24 anys de negociacions, l'ONU ha aprovat la convenció sobre la prohibició d'armes químiques, que es va acordar el setembre passat. El que sembla mentida, és que hagin hagut de transcórrer vint-i-quatre anys per aprovar una prohibició que es podia resoldre en un dia.

3, dijous

Berlín: el Bundestag dona el seu "sí" al Tractat de Maastricht

El Parlament Federal (Bundestag) va atorgar, gairebé per unanimitat, el seu "sí" al Tractat de Maastricht. La majoria dels partits polítics havien arribat a un consens per a la ratificació. El canceller Kohl va admetre que s'havien fet concessions per tal que el Tractat fos "un sòlid fonament per a la unitat d'Europa". I va repetir el seu "no" a una "Europa a la carta" que pretenen els danesos i els anglesos.

Ginebra: s'estudiaran noves accions sobre l'ex-Iugoslàvia

El proper dia 16 de desembre es reuniran a Ginebra trenta ministres d'Afers Estrangers per estudiar noves accions per solucionar la situació als Balcans. A la petició d'intervenció formulada per l'Aràbia Saudita s'hi afegeix ara la de l'Iran que proposa un ultimàtum a Sèrbia fins el 31 de desembre. En aquesta reunió s'estudiaran els plans d'acció que ja s'han començat a elaborar, tenint en compte que ha deixat de ser "tabú" la possibilitat d'una intervenció militar directa de la CE en el conflicte de Bòsnia.

Nova York: segrest de sis cascos blaus a Cambodja

Els Khmers Rojos, la guerrilla cambodjana, es resisteix per tots els mitjans a desaparèixer i a donar pas a la normalitat al país. Mantenen la seva negativa a la desmobilització, i ahir segrestaren sis cascos blaus. Els hostatges són dos soldats i un oficial britànics, un observador de la marina de Nova Zelanda i dos soldats filipins. A més en una altra acció, un tiroteig va ferir un coronel francès que es traslladava a Kompong Thom per negociar l'alliberament dels cascos blaus segrestats.

La bona notícia

De Jerusalem diuen que el ministre israelià de Justícia, David Libaí, ha proposat al Parlament que derogui la llei que prohibeix els contactes amb l'Organització per a l'Alliberament de Palestina... Si bé resulta estrany que els israelians s'autoprobessin tractar amb l'OAP, es bo poder dir que es vol corregir un error.

4, divendres

La Corunya: incendi del petrolier "Mar Egeu"

El petrolier grec "Mar Egeu" va embarrancar prop de la Torre d'Hèrcules, el popular far de la costa de La Corunya. En xocar es va fer un forat als tancs de combustible i a les 10 del matí es produí una explosió que va incendiar el petroli cru que s'anava vessant sobre el mar. Els 29 tripulants se salvaren. Les autoritats lluiten desesperadament per evitar que tot plegat no es tradueixi en una gran catàstrofe ecològica. Els equips d'extinció i prevenció d'incendis lluiten contra les dimensions del foc i les inclemències meteorològiques i han aconseguit tancar les rieres de Ferrol i Ares amb barreres anticontaminants, i també el port de La Corunya.

Berlín: cimera franco-alemanya abans del Consell d'Edimburg

El president Mitterrand va arribar ahir a Alemanya en visita oficial de dos dies per reunir-se amb el canceller Kohl, per preparar el Consell Europeu d'Edimburg. Abans de la reunió, Kohl va aprofitar la recepció dels ambaixadors acreditats a Bonn, per reafirmar la seva posició contrària a l'onada de xenofòbia i racisme que Alemanya viu d'uns mesos ençà.

Londres: activitat dels terroristes

Una seixantena de ferits és el balanç de l'explosió de dues bombes col·locades per l'IRA a dos punts centrals de la ciutat de Manchester. La policia ha fet una crida a la població perquè es mantingui serena i alerta.

La bona notícia

Finalment! Per primera vegada les Nacions Unides, per mitjà del Consell de Seguretat han autoritzat l'ús de la força militar per garantir que les ajudes humanitàries arribin als seus destinataris de Somàlia. Els Estats Units posen 30.000 homes en aquesta operació. França ha ofert 2.000 soldats més i s'esperen més col·laboracions. Es bo de veure que els exèrcits poden servir de quelcom més que fer la guerra.

Un aspecte de la negra fumera produïda per l'incendi del petrolier "Mar Egeu" davant La Corunya

Un famolenc nen somali rebent la pobració d'aliment gràcies als ajuts humanitaris que han pogut arribar a Bardera, burlant la vigilància guerrillera

El ministre del govern britànic John Gummer que ha declarat que abandona l'Església anglicana per la decisió d'ordenar dones

5, dissabte

Moscou: difícil situació de Ieltsin i el seu govern

El president Boris Ieltsin i el seu govern s'enfronten avui amb una votació en el VII Congrés de Diputats del Poble de la Federació Russa, que podria posar en perill les reformes empreses. Els diputats conservadors, que allí són els comunistes, volen esmenar la Constitució per controlar l'executiu i gairebé anul·lar els poders del cap de l'Estat. Es rumoreja que si la votació li resulta contrària, Ieltsin dissoldrà el Parlament. Per altra banda, el cap de la diplomàcia del Kremlin, Andrei Kozirev, va declarar que Rússia necessita el decidit suport d'Occident per salvar les dificultats en les quals està immersit el govern, afegint que si Rússia fa marxa enrere i s'allunya del camí que porta a una societat de progrés, "Iugoslàvia semblaria un parvulari comparat amb el que s'esdevindria en el territori de l'antiga Unió Soviètica".

Berlín: el camí de Maastricht es fa més i més difícil

Contrastant amb els esforços conjunts del president Francès, François Mitterrand, i el canceller alemany Helmut Kohl, per aconseguir la unitat europea, el govern de Londres, que actualment deté la presidència de la Comunitat Europea (CE) té la intenció de modificar una trentena de lleis i normatives comunitàries que segons el seu parer interfereixen les competències pròpies dels Estats membres de la Comunitat. Maastricht sí, Maastricht, no, els dubtes comencen quan els compatriotes de Hamlet esfullaren la margarida i l'últim petal va dir "no"... I ara esperar a veure que en surt del proper Consell Europeu d'Edimburg.

Bona notícia

Al marge de l'aprovació per l'ONU i posada en marxa per part dels Estats Units de l'operació "Restablir l'esperança a Somàlia" ajudant-la a sortir del marasme de la guerra civil i de la fam a la qual està sumida, també és important que avui s'inauguri a Roma la Conferència Internacional sobre Nutrició que estudiarà i intentarà resoldre el problema que representen els 780 milions de persones que opateixen desnutrició. La bona voluntat és palesa, però caldrà Déu i ajuda per resoldre aquest problema tan greu.

6, diumenge

Mogadiscio: les forces polítiques i el desarmament de les faccions

Representants de les forces polítiques somalis reunides a la capital, han llançat una crida a les forces nord-americanes que s'estan preparant per desembarcar a Somàlia, en el marc de l'operació humanitària aprovada per l'ONU, perquè donin prioritat al desarmament de les faccions guerrilleres que han sembrat la mort i la fam a tot el país. La declaració diu que "la confiscació d'armes, sobretot les armes pesades, és essencial"... Les faccions armades han boicotejat fins ara la distribució d'aliments. I hi ha, per exemple, des de fa dues setmanes un carregament de 12.000 tones de blat bloquejades al port esperant que els "senyors de la guerra" es posin d'acord.

Caracas: avui, eleccions municipals i de governadors

Avui deu milions de veneçolans són cridats a les urnes per elegir els seus ajuntaments i els governadors. El sagnant cop d'Estat del 27 de novembre es fresc i la presència de forces militars al carrer i a les portes dels col·legis electorals en donen testimoni. El president Carlos Andrés Pérez ha aixecat el toc de queda i ha restablert la llibertat d'expressió i el dret de reunió.

Bona notícia

Al marge de les notícies, generalment poc alegres que ens porten els diaris, ens arriba l'optimista notícia que el Japó es disposa a construir la seva torre del Mil·leni, que serà l'edifici més alt del món, i que assolirà els 800 metres. L'arquitecte d'aquesta nova construcció és Norman Foster, el mateix que construí la torre de Col·lserola amb motiu dels Jocs Olímpics '92. La torre del Mil·leni entrarà al llibre Guinness l'any vinent.

7, dilluns

Viena: Suïssa ha dit "no" a la seva integració europea

Ahires va celebrar a Suïssa el referèndum sobre la integració a Europa, en el punt d'entrar a formar part de l'Espai Econòmic Europeu, com a prèvia mesura per entrar posteriorment a la Comunitat Europea. El resultat de la consulta és que dels 23 cantons suïssos, 16 han votat en contra de la integració i la resta a favor. Els cantons germànics són els que han votat negativament. De fet, la diferència entre el sí i el no és d'un 0,6 per cent. Menys encara que el famós referèndum danès.

Brussel·les: reunió preparatòria del Consell Europeu d'Edimburg

El Consell de Ministres de la Comunitat Europea (CE) es reuneix avui i demà per preparar l'agenda del Consell Europeu d'Edimburg que tindrà lloc els vinents dies 11 i 12. La ratificació danesa, el finançament dels acords de Maastricht, el relançament econòmic i els acords del GATT són les principals qüestions a tractar a Edimburg.

Ayodhya (Índia): assalt de la mesquita pels integristes hindús

Milers de pelegrins hindús van enderrocar ahir una mesquita del segle XVI a la localitat índia d'Ayodhya, per construir-hi un temple en honor del Déu Rama. El primer ministre de l'Índia, Narashima Rao ha convocat urgentment el govern ja que es tem una reacció violenta en cadena que perjudiqui la ja fràgil estabilitat del país.

Nova York: a Somàlia desarmar les guerrilles és prioritari

El secretari general de les Nacions Unides Butros Gali va dir que "desarmar les guerrilles somalis és essencial perquè hi hagi pau". Segons Butros Gali es va "cometre un error en el passat, en iniciar converses per la pau mentre les diverses faccions guerrilleres continuaven en guerra".

Suïssa i Dinamarca

El resultat negatiu al referèndum celebrat a Suïssa sobre la integració a l'Espai Econòmic Europeu revela novament la separació entre els polítics i els ciutadans.

Aquest cop es tractava de decidir en consulta popular de participar o no al mercat lliure més gran del món. 380 milions de persones de la Comunitat Europea, dels països nòrdics, d'Àustria i de Suïssa.

Els suïssos hi han dit que no. Les declaracions dels polítics europeus han estat ben manifestes: Suïssa ha triat l'aïllament.

En efecte, el vot negatiu impossibilita els suïssos de participar del mercat únic europeu, amb les seves quatre grans llibertats: de moviment de persones, de serveis, de productes i de capitals.

L'Espai Econòmic Europeu té darrera seu una llarga negociació entre tots els governs de l'Europa Occidental. Però en alguns països la ratificació d'aquest acord s'ha de fer via referèndum. I els suïssos han votat que no.

Tot i que es tracta d'un altre acord, aquest referèndum recorda molt el NO dels danesos al Tractat de Maastricht. Es tracta de dos països petits i rics, que no protagonitzen normalment les decisions europees ni internacionals. Tots dos governs han presentat al seu poble uns acords per avançar cap a la integració europea, i els ciutadans, per un estret marge, han dit que una Europa gran i lliure no els agrada. Hi perdrien, curiosament, llibertat, que en termes nacionals es diu sobirania. La prudència—per d'altres, esterilitat—els aconsella de replegar-se a casa, de no participar en aventures amb d'altres països de salut econòmica i social dubtosa.

Dinamarca i Suïssa han bastit unes societats que funcionen, amb unes rendes per càpita molt elevades. I producte d'aquesta riquesa el conservadorisme surt reforçat fins a extrems d'aïllacionisme. Si parléssim de persones, diríem que tindrien un esperit introvertit i tímid.

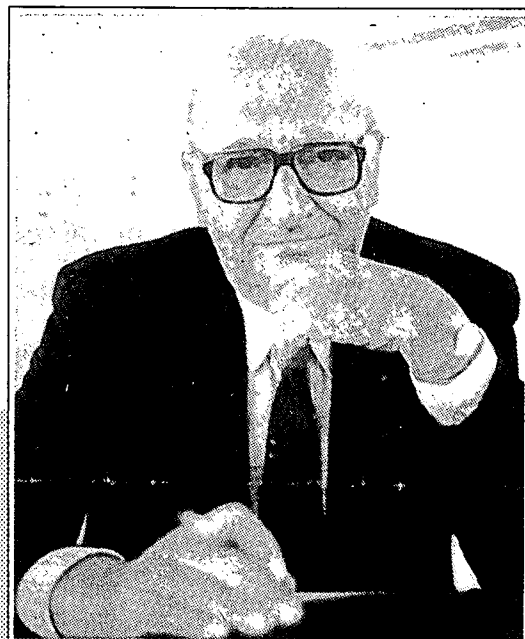
Els seus dirigents els han volgut obrir als veïns del costat. Però també els han parlat de solidaritat i de compromisos. I quan un s'està molt bé a casa mirant la televisió, que no li escalfin el cap.

■ Jordi Roigé i Solé

Una Europa unida no solament pel mercat

André Frossard explica en una entrevista a *Paris Match* reproduïda per *El Mercurio* (Santiago de Chile, 6-IX-92) les seves idees sobre la unitat europea, que, segons diu, ha de basar-se en el comú patrimoni espiritual, abans que en els interessos econòmics. En recollim algunes respostes.

aquestes nacions foren batejades. No se'n recorden gaire, però aquest rerefons sempre és present. I, aquí i allí, trobem encara considerables restes espirituals. El cristianisme, ens plagui o no, continua essent l'únic punt comú profund sobre el qual s'hauria de construir la nova Europa.

—Vostè té el privilegi de conèixer el Papa Joan Pau II. ¿Què pensa ell d'Europa?

—No l'he vist des dels acords de Maastricht, però hem parlat moltes vegades d'Europa. En opinió seva, Europa és un cos sense rostre. Imagineu un cos, amb el grau de bellesa que desitgeu, i poseu-li el forrellat d'una porta en lloc de cara. Em

— En opinió seva, ¿qui és el pare d'Europa? ¿Jean Monnet? ¿Adenauer o Schuman?

—Cap d'ells. Per a mi, és Stalin. És la por a Stalin el que va engendrar Europa. Fou un reflex defensiu el que va impulsar França i Alemanya a reconciliar-se i després a unir-se, atraient al seu torn els països del Benelux i Itàlia. Després Stalin construï el famós teló d'acer entre el seu imperi i nosaltres; curiosament, aquest mur més aviat va donar tranquil·litat als europeus occidentals, que es digueren: "Si els soviètics es tanquen, és perquè no tenen intenció de sortir". Aleshores, quan el temor a Stalin va minvar, el reemplaçarem per l'interès econòmic. Ens adonarem, en efecte, que el Mercat Comú era un excel·lent factor de progrés econòmic.

Però l'interès econòmic que és un bon agent de cohesió en períodes de prosperitat, es convertí automàticament en un poderós agent de divisió en cas de dificultat i de crisi. No es pot fundar res durable en l'interès econòmic. Comencem per entendre'ns, realitzem alguns projectes en comú i després, un bon dia, res no dona resultat; els socis se separen, s'odien, es fan la guerra. Res no divideix més els éssers humans que els conflictes d'interès. N'hi ha prou mirant el que passa a les famílies quan arriba el moment de repartir una herència.

En suma, l'interès econòmic no és un agent d'unió segur. Tanmateix, per unir Europa, mentre no es provi el contrari, no tenim pas altra cosa. Aquest interès es basa en l'economia, la moneda, el mercat.

(...) Segons sembla, els arquitectes d'aquesta nova Europa només compten amb els elements materials del progrés. Mai no pensen en la unitat que també pot basar-se en valors culturals, morals o espirituals. O, millor dit, en les tres centes pàgines del Tractat de Maastricht hi ha una vaga referència als "valors comuns". Però, lamentablement, no es diu quins. Pels qui redactaren el text, aquest era òbviament un punt molt secundari, mentre que jo crec que és primordial.

— Però, per ser més precisos, ¿en quins valors vostè pensa?

—En els valors cristians, evidentment. Si mirem Europa en el seu conjunt, sense limitar-nos als dotze països de la Comunitat Europea, sinó incloent-hi a tots els altres països, trobem un punt comú, només un: el cristianisme. Totes

sembla que és així com el Papa veu Europa. Perquè, ¿què és el que pot donar un rostre a un cos social, si no és un ideal, una flama, una vida interior, en suma, una espiritualitat?

Per a Joan Pau II, l'absència de tota referència espiritual en l'empresa europea és quelcom consternador. Amb el temps, aquesta absència pot provocar una putrefacció, una desintegració de tot el cos social. Si Europa es desfà a trossos, serà per absència d'esperit.

Perquè, contràriament a allò que creu tota una restallera de cecs, que relega l'esperit al camp cultural i el domini cultural al dels passatempis, l'espiritual és un element vital per a tota la societat.

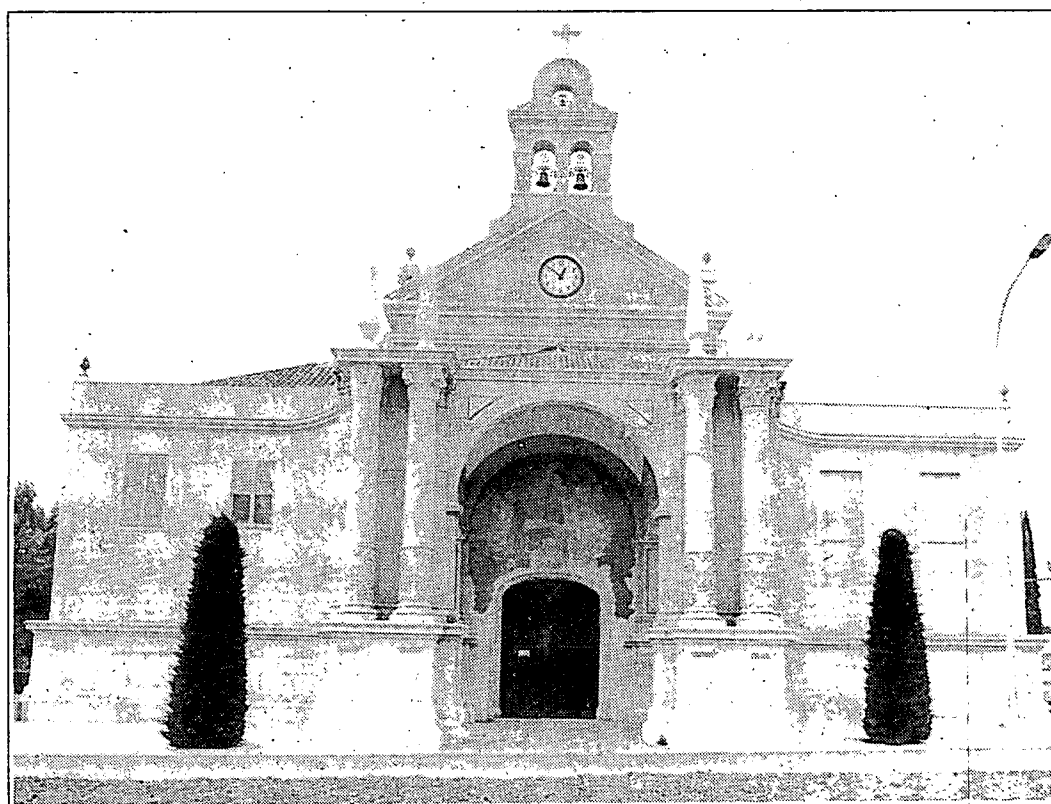
(ACEPRENSA)

Calendari commemoratiu del IV Centenari del Santuari de la Misericòrdia, de Reus

La celebració del IV CENTENARI DE L'APARICIÓ DE LA MARE DE DÉU DE MISERICÒRDIA serà, en gran mesura, allò que els reusencs i amics estiguin disposats a realitzar. L'antiga saviesa popular diu que "tots els dies són sants i bons pels qui estan en gràcia de Déu".

El calendari commemoratiu del IV CENTENARI porta en l'entranya aquesta motivació: Vol ser un instrument, si voleu casolà, que faci cada dia de recordatori, que ens mantingui atents al projecte que ens hem proposat, que no es pas altre que fer tots els dies sants i bons, essent una característica remarcable el que abasti els darrers mesos de 1992 i tot 1993.

Cada full d'aquest calendari està presidit per una imatge d'alguna de les advocacions marianes del Baix Camp i d'altres de l'Arquebisbat de Tarragona. Aquest calendari recupera el Diumenge com a cap de setmana, tot indicant el temps litúrgic; segueix el Santoral litúrgic de les diòcesis catalanes (donant prioritat a les festes diocesanes de l'Arquebisbat i a les locals de Reus); i, atès el caràcter maria d'aquesta publicació, s'assenyalen les celebracions relacionades amb la Mare de Déu, en les diverses advocacions.

Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia

A més de les imatges de les Mares de Déu de La Riera, Montornès, el Claustre, l'Abellera, el Camí, Candela, la Roca, la Bovera, Siurana, la Serra, Paret-delgada, el Tallat, Misericòrdia, el Remei, Puigcercer i la Pineda, així com el calendari pròpiament dit, cada full presenta un apartat que serveix d'agenda, on s'indiquen també els actes més destacats del IV CENTENARI. Per altra banda, al peu de cada plana hi ha un espai per tal que aquells ens, empreses o particulars que ho desitgin puguin fer imprimir el seu logotip, missatge, etc.

Al revers, s'ofereix una acurada relació històrica sobre la imatge i la devoció de cadascuna de les advocacions representades, acompanyada d'una completa fitxa

tècnica sobre el santuari on es veneren, fent-se també esment d'algunes dades d'interès sobre la població i la parròquia que l'acull.

Com deiem al començament, la celebració del IV CENTENARI és cosa de tots. El calendari és un medi per a recaptar fons per tal que siguin més lluides. Us agraïrem ens feu saber el vostre interès en adquirir una determinada quantitat d'exemplars, omplint la butlleta que s'acompanya.

Quan arriba el tercer diumenge d'Advent, cada any, l'Església està acostumada a alegrar-se per la proximitat del Senyor. Amb aquesta ocasió recordem i fomentem en nosaltres l'alegria cristiana, trobem i retrobem el sentit d'aquella exhortació de l'Apòstol: "alegres en l'esperança" (Romans 12,12), i llegim i cantem amb goig les invitacions bíbliques — "Alegreu-vos sempre en el Senyor..." — que formen la litúrgia d'aquest dia.

Però enguany m'agrada mirar tots aquests textos i aquestes invitacions des d'una altra perspectiva: com un avís per preservar-nos de falses esperes, fent notar l'equívoc dels messianismes fora de lloc.

L'avís del tercer diumenge

De fet, si ens parem a considerar el que diuen els evangelis del tercer diumenge, en cadascun dels cicles, ens adonarem que constitueixen un avís. Enguany, en el cicle A, el tema és evident: El Messies ja és present, com ho manifesten els signes; no n'han d'esperar un altre! Però també en el cicle B; el Baptista és igualment explícit parlant amb l'ambaixada que ve de Jerusalem: ell, Joan, no és el Messies, però el Messies està ja entre els contemporanis, encara que no sigui conegut, i àdhuc rebutjat. En el cicle C, el de Lluc, l'avertència és més moralitzant: fer obres de conversió no vol dir sempre anar al desert, sinó actuar amb fidelitat a la voluntat de Déu, i tenint cura dels germans.

Un avís per les esperances

■ Pere Tena

En els tres casos, doncs, una referència clara a l'avui, l'ara. I, en els tres casos, aquesta referència és, més o menys explícitament, una crítica als qui volen trobar el Messies de la manera que ells imaginin, i no de la manera real en què està present.

Ben cert, l'afirmació de la presència és la font de la joia del creient; però és igualment cert que aquesta presència és la que el Senyor mateix decideix, i no pas la que a nosaltres ens sembla que ha d'ésser.

L'escull dels messianismes

Aquest equívoc sobre la presència del Senyor i la seva repercussió en la vida cristiana han estat presents en la vida dels creients des de les primeres comunitats. N'és un exemple la comunitat dels Tessalonicencs, una de les primeres esglésies paulines. ¿Com havien entès alguns d'aquella comunitat el retorn del Senyor? La conseqüència que treien d'avant del que ells tenien com imminent, era la immobilitat: no val la pena fer res, no cal treballar, el Senyor vindrà molt aviat i tot ha de passar...

El messianisme dels Tessalonicencs consistia a reduir-ho tot a una expectació. I, com diríem nosaltres, la feina quedava per fer...! El mateix ha succeït

tantes vegades en la vida de l'Església: hom espera que arribi quelcom o algú que "ho arreglarà tot", un esdeveniment que gairebé màgicament portarà solucions per als problemes... I mentre hom espera que això succeeixi, s'esllanguixen les iniciatives.

No és només en el camp de la vida cristiana que això succeeix. Tenim experiències ben recents de fets que ha semblat que inauguraven una era de pau, i que, almenys fins al moment present, no s'endevina quin serà el resultat que portaran. Pensar que arribarà de sobte una solució per a tots és, no un somni, sinó una imaginació irreal.

Però en el camp de la vida cristiana i de la pastoral de l'Església això és més greu, perquè sembla oblidar que el més decisiu per a la salvació ja està fet en el misteri de Jesucrist. L'afició que molts cristians tenen a les coses que es presenten com extraordinàries, a les "revelacions" que tal o qual afirma haver rebut, si no estan recolzades sobre una profunda fe en Jesucrist i en la seva Paraula, pot portar a una desorientació en l'escala de valors espirituals. En la pastoral, aquest messianisme té de vegades una forma de manifestació quan hom espera a fer les coses fonamentals quan s'haurà decidit això o allò altre, quan s'haurà fet aquesta reunió o quan es publicarà tal document... Ningú no nega la utilitat d'aquestes accions, però a la

base de l'acció de l'Església no hi ha els esdeveniments extraordinaris, sinó els ordinaris: la predicació de la fe en tota la seva gamma d'aspectes, la celebració dels sagraments, la promoció de la vida cristiana concreta amb tota la riquesa dels dons que l'Esperit distribueix.

Sant Francesc Xavier

Pensava això tot venerant la relíquia insigne de sant Francesc Xavier, el dia de la seva festa, a l'església del Gesú. És el seu braç, portat des de Goa, on hi ha la sepultura d'aquest missioner decidit. I aquest braç fa pensar en els baptismes que sant Francesc Xavier va fer, tal com ell mateix explica en les seves cartes.

¿Què va esperar, sant Francesc Xavier, per emprendre una tasca missionera tan arriscada i ardent? ¿No era més aviat la fe profunda en la salvació de Jesucrist, en la necessitat de l'Església, en la força del baptisme, la que el portava a una catequesi intensa i a una donació de si mateix fins a l'exhauriment?

La nostra joia serà tant més segura, i els fruits de vida cristiana tant més abundants, com més creguem que "el Senyor és a prop", és a dir, amb la seva Església.

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic "A" Diumenge tercer d'Advent

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Is 35:1-6a.10

Lectura del llibre d'Isaïes

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el còix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig. Tomaran els que el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

Salm responsorial 145:7,8-9a,9bc-10 (R.: cf. Is 35:4)

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.

R. Senyor, veniu a salvar-nos.

o bé:

Al-leluia.

El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura segona

Jm 5:7-10

Lectura de la carta de sant Jaume

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. ¿Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

Al-leluia

Is 61:1

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.

Evangelí

Mt 11:2-11

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: "¿Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?" Jesús els va respondre: "Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova i feliç aquell que no quedarà decebut de mi". Mentre ells se'n anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: "¿Què heu sortit a veure al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Escriptura: 'Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí'. Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els que les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell".

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES DE LA SETMANA

Lectures de la missa i santoral

TEMPS D'ADVENT (salteri: setmana 3)

DESEMBRE:

13. Diumenge 3 d'Advent: rosa o morat. Lectures: Is 35:1-6a.10 (Salm 145); Jm 5:7-10; Mt 11:2-11.

CELEBRACIONS PRIVADES: Santa Llúcia, verge i màrtir a Siracusa (Sicília). Santa Otilia, verge; sant Aubert, bisbe.

14. Dilluns. Memòria de sant Joan de la Creu, prevere (carmelita) i doctor de l'Església: *blanc*. Lectures del dia: Nm 24:2-7.15-17a (Salm 24); Mt 21:23-27.

Arquebisbat de Tarragona: aniversari de l'ordenació episcopal del Dr. Ramon Torrella, arquebisbe i primat. - **Bisbat de Vic:** aniversari de l'ordenació episcopal del Dr. Josep-Maria Guix, bisbe.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Just i Abundi, màrtirs a Baeza; sant Diòscor, noi màrtir; sant Nicasi, bisbe i màrtir.

15. Dimarts de la setmana 3 d'Advent: morat. Lectures: So 3:1-2.9-13 (Salm 33); Mt 21:28-32.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prevere a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava màrtir; santa Sílvia, verge; beat Bonaventura de Pistoia, prevere (servita).

16. Dimecres de la setmana 3 d'Advent: morat. Lectures: Is 45:6b-8.21b-25 (Salm 84); Lc 7:19-23.

Arquebisbat de Barcelona i bisbats d'Urgell i de Vic: Memòria lliure del beat Josep Manyanet, prevere (d'Urgell, nat a Tremp, fundador dels Fills i les Filles de la Sagrada Família: SF) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Ananies, Azaries i Misael; santa Albina, verge i màrtir; santa Adelaida (o Alícia) de Borgonya; beata Maria dels Àngels, verge (carmelitana).

OCTAVARI DE PREPARACIÓ DEL NADAL

17. Dijous. Propi del dia: *morat*. Lectures: Gn 49:2.8-10 (Salm 71); Mt 1:1-17.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Joan de Mata, prevere (provençal), cofundador dels Trinitaris (OSST); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, ressuscitat per Jesús; sant Esturmi, abat; sant Franc de Sena.

18. Divendres. Propi del dia: *morat*. Lectures: Jr 23:5-8 (Salm 71); Mt 1:18-24.

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de l'Esperança, o bé: Expectació del part, anomenada popularment «de la O»; sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, màrtir.

19. Dissabte. Propi del dia: *morat*. Lectures: Jt 13:2-7.24-25a (Salm 70); Lc 1:5-25. Vespres de demà.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Nemesi, màrtir; sant Anastasi I, papa i màrtir; beat Urbà V, papa; santa Fausta, mare de família màrtir; santa Eva, mare dels humans.

LA BÍBLIA A L'ABAST

"Aquí teniu el vostre Déu que ve"

■ Josep M. Aragonés

(Is 35:1-6a.10)

El petit apocalipsi d'Isaïes

Avui llegim una selecció del c. 35 d'Isaïes. Amb l'anterior, aquest capítol forma una unitat i constitueix una magnífica cloenda de la primera part del llibre, coneguda com el proto- Isaïes. Després de les tints negres amb les quals el profeta pinta el quadre del c. 34, el nostre text és un raig de llum que eixampla el cor. Tot el que de càstig i de mal s'ha presagiat allà contra Edom i les nacions que han humiliat Judà, es converteix ara en visió de victòria i de bonat. De fet, aquest missatge és més a prop del segon Isaïes —el profeta de l'exili— que del profeta del s. VIII a.C. Vegeu 40:3-5 i 43:19, d'on segurament el nostre text ha manllevat aquestes imatges que evoquen un segon Èxode del poble deportat. Més enllà de la circumstància històrica concreta —el retorn a Sió dels exiliats a Babilònia—, l'Esperit ens ajuda a contemplar el nou món escatològic que Déu ha preparat per als temps messiànics. Val la pena que, fora de la celebració litúrgica, llegim tot sencer aquest capítol i en fem joiosa pregària contemplativa.

"Sigueu valents, no tingueu por!"

En visió profètica, el vident contempla el retorn a Judà dels exiliats a Babilònia. El text és ple de ressonàncies de l'Èxode. Llavors de la sortida d'Egipte i de la peregrinació pel desert, Jahvè es mostrà magnífic per primera vegada, planejant i duent a terme l'alliberament del seu poble. A partir d'aquest fet, Jahvè havia estat contemplat com l'únic Déu vertader, el Déu que salva. Aquesta és justament la seva glòria, que el profeta veu com amara la terra eixuta i el desert, fins a fer florir l'estepa, que es vesteixen amb les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu (vv. 1-2). El nostre mot "glòria" queda molt pobra a l'hora d'expressar tota la força de la realitat de la gesta de Déu. Una gesta que no s'esgota en una acció gloriosa, sinó que continua enllà dels temps i abraça tots els pobles i tots els homes des de la creació fins a la consumació del món. Per això és sempre una força jove, inèdita, capaç de renovar les meravelles d'altre temps.

Com en el moment de l'Èxode, ara també Déu crida el seu poble i el mena cap a la terra promesa: Tornaran els que el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps (v. 10a). El desert —lloc de prova i habitatge de mals esperits— es converteix en un agradable jardí, que fa falaguer el trasbals del viatge (vv. 1-2). Jahvè en persona és qui condueix la caravana dels qui retornen. No s'hi val, doncs, a tenir por: Digueu als cors alarmats:

Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar (v. 4). En contra del capteniment encogit i egoista dels de cor alarmat, el que ha de fer el poble és avançar-se amb generosa solidaritat a ajudar els febles. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten (v. 3). Tothom ha de poder avançar cap a Sió. Els qui més hauran hagut de sofrir perquè a les proves de l'exili hi afegien les seves deficiències físiques seran els primers a experimentar l'alliberament, do de Déu: Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig (vv. 5-6a). Les penes i els gemecs deixaran pas a les festes, al goig i a l'alegria eterna (v. 10). L'obra de Jahvè ho redimeix tot: els homes, els pobles, el cosmos (v. 10), que tornarà a la bonesa i la pau del paradís, com és llegeix en els vv. 6b-9, que el leccionari litúrgic omet.

Temps d'èxode

L'èxode de la humanitat no ha acabat encara. L'home i tota la creació caminen enllà de l'existència cap a la terra promesa de l'alliberació total. Sant Pau ens ho recorda en un text magnífic (Rm 8:19-22), que és una invitació a avançar sempre cap a la perfecta realització de la humanitat segons els dissenys de Déu. Tots caminem cap a Déu en Jesucrist, amb ell i per ell. No sols ara en el temps d'Advent, sinó sempre. Tota la vida és advent, èxode. No podem parar-nos. No podem fer pactes amb l'enganyosa seguretat —ni d'unes estructures ni d'una cultura ni d'unes veritats tan sols—, no s'hi val a instal·lar-se. Més que cercar Déu, caminem amb ell cercant la nostra realització, que és precisament la glòria de Déu, la comunió amb ell. Per això l'Església, que és signe d'aquesta glòria, ha de ser eminentment peregrina. No en el sentit físic, sinó en el sentit de caminar cap al desenvolupament de la humanitat per tal d'instaurar totes les coses en Crist. És un poble en èxode. Que es renova constantment, malgrat les temptacions que l'amenacen de replegar-se en les còmodes seguretats adquirides. I com Isaïes anuncia i Jesús realitza —vegeu l'evangeli d'avui—, ha de saber donar el signe dels temps messiànics: l'amor i l'assistència als febles, als desvalguts, com a testimoni de comunió profunda amb el voler de Déu que és alliberador i font de joia immensa. L'èxode com a obra de Déu i del poble salvat, manifestació del que és Déu entre nosaltres. Vet aquí una imatge real del que significa el temps —l'espiritualitat— d'Advent.

■ Josep M. Aragonés és Rector de Torrelavit

PREGÀRIA FAMILIAR - 111 D'ADVENT - 13 DE DESEMBRE

Actitud cristiana

L'Advent és un temps d'acolliment de Déu. Els creients obren la seva vida al Crist que ve a salvar-los, alliberant-los de tot el que els encadena.

Preparació

Damunt la taula del lloc de reunió: la llàntia encesa (1r diumenge) o la corona d'Advent amb les tres espelmes enceses, la Bíblia oberta (2n diumenge), un full de paper de color, plegat com una invitació, en el que hi ha escrit en lletres grosses: ACOLLIR.

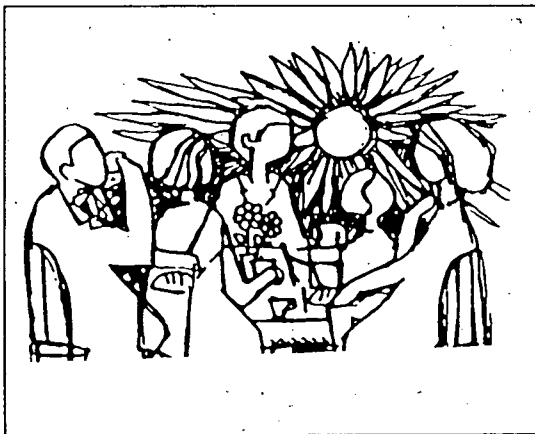
Desenvolupament

1. Música o cant d'Advent.

2. El pare diu:

L'Advent és un temps per acollir Déu, Ell ve a les nostres vides a fer-nos feliços amb els nostres germans i per salvar-nos del mal. Sabrem rebre'l?

3. Lectura de Mateu 11,2-11 per un dels fills.

4. La mare invita a la família:

Obrim els braços i les mans en un gest d'acolliment. Com per dir al Senyor: veniu a casa nostra, veniu en el món. Nosaltres us volem rebre!

5. Tots tenen les mans esteses, mentre el nen gran diu (en referència al salm 145 de la litúrgia del diumenge):

Veniu Senyor, veniu a salvar-nos! Feu justícia als oprimits. Doneu pa als qui tenen fam. Deslliureu els presos. Doneu la vista als cecs, redreceu els vençuts, guardeu els forasters, sosteniu els qui estan sols. Veniu Senyor, Veniu a salvar-nos!

6. La mare conclou:

Que la nostra vida estigui sempre oberta a Jesucrist que ve a portar la joia de Déu a tots els vivents.

7. S'acaba amb el res del parenostre.

Adaptat pels arxiprestats d'Horta i Vall d'Hebron de "Signes d'aujourd'hui" n° 103, de Charles Singer

Advertència de l'OMS per frenar l'epidèmia

Cal multiplicar per vint les ajudes contra la SIDA

La comunitat mundial necessita invertir, almenys 20 vegades més en la lluita contra al síndrome d'immunodeficiència adquirida (SIDA) en els països en desenvolupament, si vol frenar la propagació de l'epidèmia, advertí l'OMS amb motiu del dia de la SIDA. L'any 2000, prop de deu milions d'infants s'hauran convertit en orfes a causa de la SIDA.

Segons Michael Merson, director del programa mundial de lluita contra la SIDA de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), "la quantitat total consagrada a la prevenció està molt lluny de ser suficient, la qual cosa provoca una propagació gairebé incontrolada del virus responsable de l'epidèmia en nombrosos països".

Merson indicà que les nacions en desenvolupament anualment inverteixen prop de 120 milions de dòlars per a prevenció de la SIDA mentre aquesta xifra hauria d'eleva-se almenys a 2.500 milions de dòlars. "Trobar els recursos per a la prevenció constituirà la prioritat en la lluita contra la Sida en la dècada dels 90".

Menys despeses militars

El doctor nord-americà afegí que "si la comunitat de nacions es compromet decididament i anuncia

contribucions suficients, serà possible reduir de manera considerable el terrible balanç de la malaltia". La quantitat necessària per aplicar campanyes de prevenció eficaces (2.500 milions de dòlars) representa molt poc si es redueixen un 3 per cent les despeses militars".

"Aquesta disminució —afegí— permetria estalviar 200.000 milions de dòlars, és a dir, 80 vegades més la xifra necessària per aplicar un programa eficaç de prevenció de la Sida".

"Cada dòlar que gastem ara per evitar la propagació de l'epidèmia ens permetrà estalviar desenes de milers de dòlars en el futur. De moment, no disposem d'una vacuna per combatre la Sida, per la qual cosa el mètode més efectiu es prevenir la seva aparició", va subratllar l'especialista de l'OMS.

"El que dediqui la comunitat mundial a la prevenció de la Sida en els dos propers anys condicionarà directament l'evolució de l'epidèmia en el curs de les properes dues o tres dècades". Merson apuntà que per frenar la propagació de la Sida, cal promoure les pràctiques sexuals amb el menor risc possible".

■ A.E.

Com que no disposem d'una vacuna per combatre la Sida, el mètode més efectiu és prevenir la seva aparició. Les xeringues són una de les vies de contagi més habituals entre els drogaadictes

La coordinen un grup de joves de l'Eixample

Campanya de Nadal per recollir joguines i aliments

Està en marxa per sisè any consecutiu, la Campanya de recaptar d'aliments i joguines, però també de conscienciació social "GANA AQUÍ...?" L'organitza una coordinadora de joves sorgida de l'Arxiprestat de la Sgda. Família que actualment abasta altres parròquies i escoles religioses de l'Eixample.

Els seus objectius bàsics, d'acord amb els qui la promouen, són dos:

1— Cobrir les necessitats materials dels pobres de l'Eixample, tot donant informació perquè molta gent quedi convençuda de la seva existència. Treballen en coordinació amb les assistents socials, tant les parroquials com les municipals.

2— Desvetllar la solidaritat de moltes persones per poder sol·licitar la seva col·laboració no solament durant el temps de Nadal, sino durant tot l'any a través d'accions de voluntariat.

A nivell parroquial la campanya s'intenta que serveixi d'escola pràctica de voluntariat de cara als nois més joves que es troben a cavall entre el final de la Catequesi i la Confirmació i als quals és necessari motivar perquè vegin com els ideals cristians poden ser posats en praxi.

La Campanya ha aconseguit recaptar ja més de 17 mil unitats d'aliments i 800.000

pessetes, a través del nº de compte obert: 0200389704 de la Caixa de Pensions.

Tot i aquests esperançadors resultats, els organitzadors denoten que encara els falta molta infraestructura per consolidar la campanya que de moment només segueix el seu camí per l'esforç solidari de moltes persones que hi dediquen un bon grapat d'hores.

Les dificultats no els aturen però, sinó que fan créixer el repte per fer arribar la campanya a més sectors. Això s'espera aconseguir especialment mitjançant la recaptar que es farà els dissabtes 12 i 19 de desembre a 22 supermercats de l'Eixample i també a través d'un parell d'acte culturals:

El diumenge 13 de desembre a les 19 h., es representarà l'obra "Les dones sàvies" de Molière, al Teatre de Corpus Christi, i el diumenge següent hi haurà un concert de música clàssica i cant coral al teatre de l'Escola Teresiana (Nàpols/Travessera).

Els coordinadors de la Campanya són Jordi Riera i Xavier Codina. Les persones interessades a col·laborar-hi poden trucar-los al nº 458 07 25.

● C.C.

Benaurat silenci

El silenci no és banal, sinó el dòcil i prudent aliat de la paraula. Donat que la paraula no pot abastar tot el nostre món circumdant, acut a la col·laboració lleial del silenci per tal de preservar-se de la vàcua verbositat.

El silenci i la paraula es complementen. Mentre la paraula és punta de llança, el silenci n'és l'escut. Amb sentiment líric voldria expressar-ho així:

*Humil i benaurat silenci,
custodi de la paraula eloqüent;
sigues pont i vehicle,
que mení al recolliment.
Fes que la paraula sonora,
que brolla del cor innocent,
per xerroteig i la incoherència,
no perdi l'encant primicer.
I que l'estèril i inútil orgia,
de la xerrameca estrident,
no malmeti l'harmonia
de la paraula fervent*

La paraula brolla dels llavis de l'home i es converteix en instrument admirable que Déu ha posat al seu abast. Quan l'amor —diví o humà— s'expressa amb unió i reverència, la paraula voreja el sublim. El mot, en aquells moments, adquireix la qualificació màxima de l'expressió humana.

El sorrot mutisme no té res a veure amb el generós silenci, ni la buida xerrameca amb la paraula fervent. La paraula és un do generós que obre les vies de la comunicació entre els homes. El silenci és el pont lluminós que condueix a la reflexió i a la prudència. La paraula, per voler de Déu, ens forma i enriqueix, mentre el silenci ens mena a una major dimensió espiritual. Cal saber escoltar i saber callar a temps, i això no tothom ho sap fer. A l'home, tan necessari li és escoltar i analitzar allò que diuen els altres, com refugiar-se en el silenci. Quan la paraula considera les coses transcendents, hi és present el silenci. La paraula i el silenci són immanents a l'home.

Sortosament són molts els qui saben gaudir dels immaculats silencis i viure l'instant de les lluminoses transparències i nítides inquietuds. Són els moments en què tots els rellotges del món sembla que es parin alhora per tal que l'individu, alliberat de tota quimera, se senti mogut per la indulgent i generosa paraula interior.

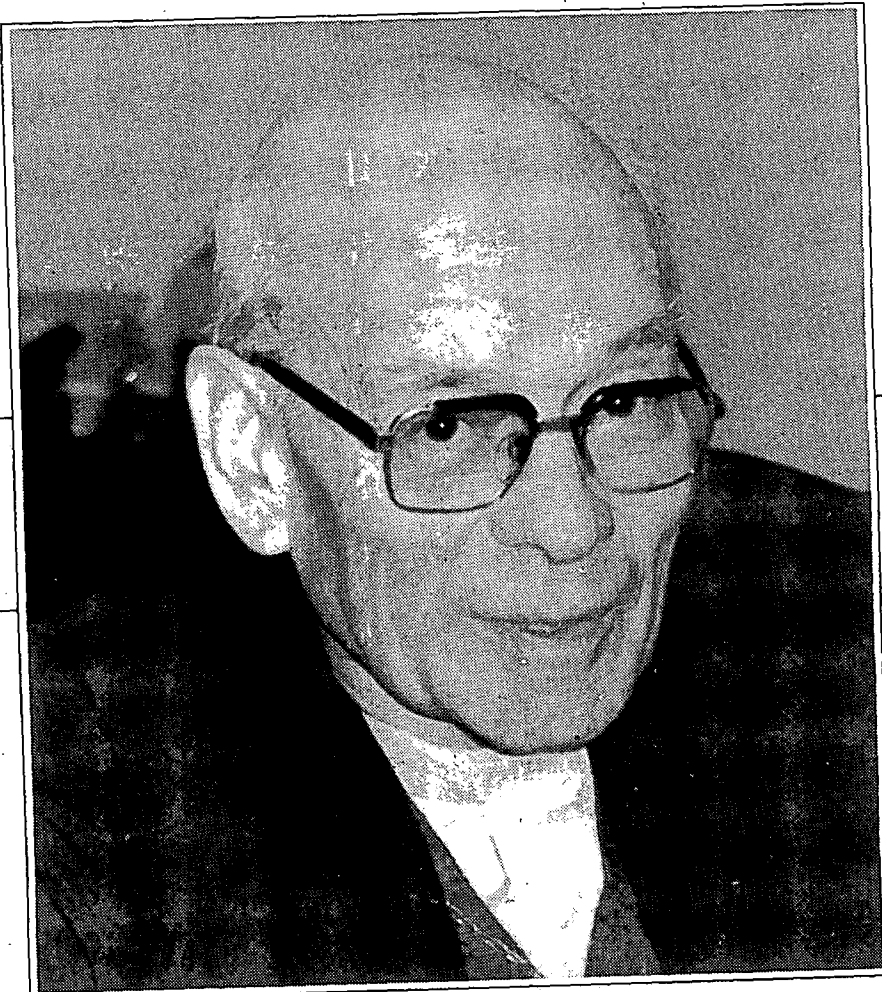
■ Lluís Joanpere i Ciuraneta

Perú està vivint una època molt convulsionada, que presenta moltes incerteses, fins i tot després de les eleccions del 22 de novembre. Aquest país no sap encara com remuntarà la crisi que travessa. Monsenyor Dammert, president de la Conferència Episcopal del Perú i bisbe de Cajamarca, va venir a Barcelona per inaugurar el curs de la facultat de Teologia 1992-1993 i es va mostrar convençut que els peruans poden millorar el país "per la seva capacitat de resistència i de treball".

Quan va arribar a Cajamarca, monsenyor Dammert tenia 44 anys i va trobar una diòcesis de majoria indígena amb molts problemes pendents. Duia la seva formació universitària europea i l'experiència d'haver exercit de bisbe auxiliar de Lima durant quatre anys i com a assessor de la Joventut Catòlica en l'àmbit nacional i diocesà. Per a ell una feina prioritària era la dedicació als nois i les noies del Perú. Tanmateix, tots els sacerdots de Cajamarca eren d'edat avançada i no s'hi podien dedicar. El bisbe Dammert va haver d'aparcir aquest projecte fins el 1989 en què la renovació dels mossens va possibilitar posar en marxa aquest servei a la joventut.

—**El bisbe de Cajamarca explica:** La diòcesis on estic, té uns desnivells del terreny que van dels quatre-cents metres als quatre mil metres d'altitud. Compta amb sis-cents mil habitants repartits en quinze mil

Monsenyor Dammert expressa preocupació i confiança cara al futur del poble peruà

endavant pels colonitzadors europeus i espanyols. És repudiat i considerat ciutadà de segona o de tercera i no compten per a res els seus valors. Existeix el problema que posseeixen una cultura diferent i una mentalitat global, no aristotèlica ni escolàstica, el seu pensament dóna voltes sobre ell mateix.

Somriu en explicar una anècdota: M'ha passat que anant per les muntanyes, els camperols indígenes em pregunten com poden curar les seves vaques... Si sóc el seu bisbe haig de saber de tot...

És greu que no s'hagi investigat la cultura indígena; en tenim uns coneixements molt parcials. Algunes persones estan convençudes que els indis no han construït un sistema teològic ni filosòfic, ja que no són occidentals. En canvi, la seva cosmovisió de la divinitat és molt profunda. Cal que conversem amb ells, hem de conèixer les seves llegendes, la seva teologia... hem estat molt mandrosos i el treball d'investigació és lent. Costa re-

Monsenyor José Antonio Dammer, president de la Conferència Episcopal Peruana

“No acabarem amb la violència fins que no existeixi una veritable justícia social”

quilòmetres quadrats. Com que al Perú qualsevol tasca és prioritària —**diu amb èmfasi**—, resulta que els problemes urgents passen al davant dels importants i la feina s'acumula... La greu crisi econòmica que afecta al país, ha produït un augment del nombre de pobres i marginats.

Els nens no poden anar a l'escola, el poble organitza la seva supervivència i els indígenes són menyspreats per ser indígenes. Des que vaig prendre possessió de la meua diòcesi, no he vist mai que el govern fes res per solucionar-ne les mancances. I l'Església no pot arribar a tot, —**fa una pausa**—. Durant el primer semestre de l'any 90 el govern ens va donar una quantitat de diners perquè

els invertíssim en programes socials, però ja mai més no ens ha donat res més, i els projectes han quedat a la meitat... i a més, l'Església no ha d'assumir les responsabilitats del govern...

Així i tot, l'Església visita una vegada l'any tots els pobles del Perú, cosa que l'Administració no fa.

Viure a Cajamarca —**afegeix el bisbe Dammert amb un somriure**— va suposar un gran canvi en la meua vida, acostumat a la capital, Lima, on havia nascut. —**Els seus ulls es tornen meditatis**—. En canvi, ara, després de jubilar-me, que ja en tinc setanta-cinc, penso que podria quedar-me allí si el meu successor em suportés... perquè dos bisbes en una mateixa diòcesi és massa... —**diu**

mentre esclata a riure.

—**Però tinc entès que l'ambient dins de la Conferència Episcopal i entre els bisbes és cordial.**

—Sí, és clar —**respon**—. És bona. Treballem pastoralment per anar endavant. Malgrat que els recursos siguin limitats. Tots els bisbes treballem pastoralment —**repeteix**—, però no tots es mouen en la línia de la teologia de l'alliberament. Certament, alguns bisbes són més oberts, més propers al poble, i altres que tenen una línia més assistencial, dins de la voluntat d'ensenyar i d'evangelitzar. L'important sempre és equilibrar. D'aquesta manera hi ha lloc per a tots.

Per exemple, Gustavo Gutiérrez, artífex de la teologia de

l'alliberament, acaba de publicar el seu gran volum, gruixut, així —**i amb els dits ensenya uns vuit centímetres d'amplada**— sobre Bartolomé de las Casas. És una revisió històrica de la seva persona i de la defensa dels indis que va dur a terme. Aquesta biografia és una proposta a tots nosaltres d'escollir el camí de l'evangelització sense imposar i de defensar els qui són tractats injustament, i en especial els indígenes.

—**Certament, vostè ha fet molt per la causa indígena.**

—Sí... tenim un deute molt gran amb els indis en concret i amb el poble peruà en general. L'indígena ha estat oprimat des de fa més de cinc-cents anys... primer pels Chanapata, i els Chancay després els Inques, més

copilar unes tradicions que s'estan perdent, i que moltes ja s'han perdut.

I a tot això hi afegim l'afany d'extreure la plata i diversos minerals, així com la destrucció del sistema agrari que existia abans a la serralada andina i els seus boscos. Ara per ara, viure als Andes és gairebé impossible, gairebé no queden mines per explotar i sense noves fórmules de conreu la gent s'ha vist obligada a emigrar cap a la costa peruana.

—**Com valora la situació actual del Perú?**

—Per respondre a aquesta pregunta em remuntaré a l'elecció de Fujimori que, encara que no ho sembli des

"Els indígenes han estat oprimits des de fa més de cinc-cents anys". "Només tenim uns coneixements parcials de la seva cultura"

"Amb Fujimori, hem passat de tres a onze milions de pobres i molts nens han deixat d'anar a l'escola perquè els seus pares no la poden pagar."

"Malgrat totes les dificultats, Perú tirarà endavant perquè crec en la capacitat de supervivència del poble peruà"

"Sendero Luminoso es finança amb els diners de la droga"

Sendero Luminoso està portant la pau?

—És el principi de la fi del terrorisme, però, fins que no se suprimeixin les causes de la misèria i de la pobresa no podem creure que acabarà aquesta violència. La veritable pau arriba quan hi ha justícia, i és de justícia que la gent tingui feina.

La captura del líder de Sendero Luminoso ha commogut molt els seus seguidors fanàtics que es mouen i provoquen el caos. La majoria dels qui formen part d'aquest grup terrorista han estat adoctrinats a la força i han perdut la llibertat. Amb tot, el poble els ha perdut la por. Aquest moviment maoista segueix la consigna que no importa el nombre de morts que hi hagi, l'important és sembrar el terror. Es va arribar a fer apologia del terrorisme a les escoles i molts nens i adolescents van ser adoctrinats. Fins fa poc temps, el govern no ha començat a actuar sobre aquesta qüestió, però el mal ja estava fet.

I un altre aspecte vinculat a Sendero és el problema del narcotràfic. Els narcotraficants treballen conjuntament amb aquests guerrillers per obligar els camperols a sembrar coca. I d'aquesta manera ajuden a finançar Sendero i a armar-lo.

—Parlant d'un altre tema, quina és la realitat de la dona

d'Europa, va respondre a les expectatives del poble, en el sentit que el poble estava molt desenganyat dels polítics i no se sentia atret per la campanya milionària de Vargas Llosa —un bon literat que no polític—. El poble va votar pensant que solament Déu sabia allò que podia succeir...

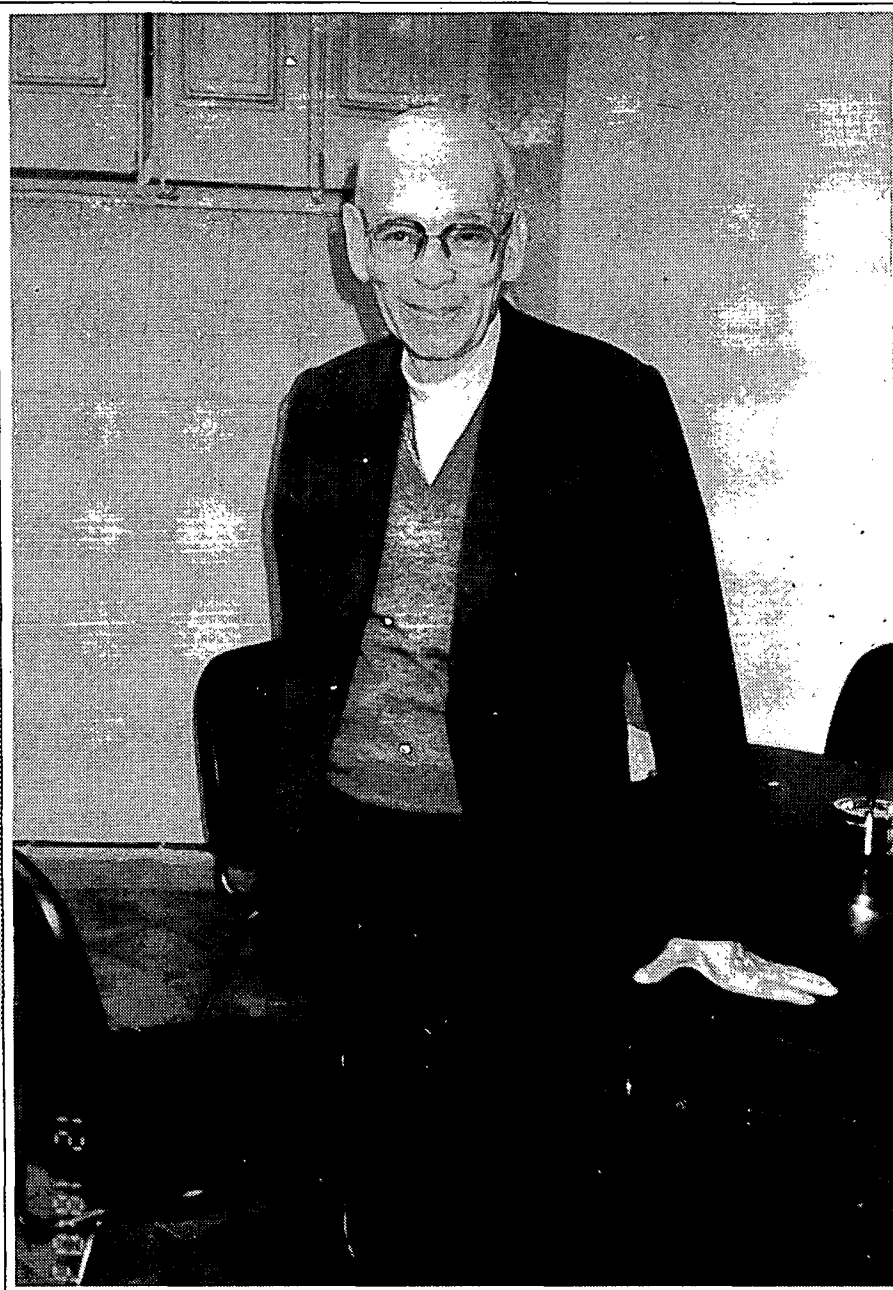
Quan Fujimori clausura el parlament per mantenir el poder, el poble se'n alegra, perquè creu que s'acabarà amb la corrupció i que hi haurà moralitat. Fujimori oferia moralitat. I no és així. S'han destituït jutges, se n'han nomenat d'altres, però no s'ha guanyat res. Jo puc dir que no s'ha fet res per Cajamarca, per exemple.

Aquest president ha canviat el programa governamental que havia promès i de tres milions de pobres comptabilitzats a Perú hem passat a onze milions. La classe mitja baixa i els obrers estan en les mateixes condicions que els pobres. Guanyen 120 dòlars al mes (unes 13.000 pessetes), mentre la cistella familiar està en 400 dòlars al mes. Realment això és sobreviure...

—Afegeix amb to amoïnats: Molts nens han deixat d'anar a l'escola perquè els seus pares no els la poden pagar... Es diu que el país millorarà, però jo més aviat crec en la gran capacitat de sobreviure del poble peruà.

No és fàcil tirar endavant amb el deute extern. El Papa va demanar que es condonés el deute extern a alguns països, i no s'ha fet. Cada vegada paguem més, si ens donen alguns diners és perquè puguem pagar els interessos, per tant el deute augmenta.

—La captura del líder de

Valora molt positivament la Conferència de Santo Domingo

peruana a la societat i a l'Església?

—Bé, la dona és doblement marginada, per ser dona i d'un país del Tercer Món. Però ha treballat molt i ha avançat moltíssim, ha fet un gran esforç de creixement. Ha estat un grup de dones que han organitzat els menjadors populars. Tenen fusta de líder i ho són. A Cajamarca un grup de dones va decidir que construïa amb les seves pròpies mans un local comunal, davant la mirada indiferent dels homes. I en les assemblees populars, primer només van tenir veu, després vot, i com que són més disciplinades, ara les organitzen.

En l'Església la dona realitza un servei molt fonamental. Algunes arriben a ser catequistes, encara que la majoria són homes, i que per una concessió de Pau VI tenen el do del sagrament del baptisme. I la majoria de les dones són líders de les comunitats. Tanmateix, no és gens fàcil ni el seu paper, ni la seva vida.

—Respecte a la Conferència de Santo Domingo, quina impressió n'ha tret?

—La Conferència ha anat bé —afirma movent el cap per assentir—. S'han donat una sèrie de línies pastorals molt interessants que enllacen amb Medellín i Puebla, tanmateix no té l'empenta de Medellín... S'ha escrit un document molt interessant sobre la promoció humana, la cultura, i la nova evangelització. I servirà força si es llegeix... —A monsenyor Damert se li escapa un sospir—. Molts documents eclesials es desconeixen perquè no són llegits, se cita algun volum o capítol, però mai sencer. Ja no es fa una reflexió sobre el Vaticà II...

—Acabem la conversa, i monsenyor Damert mostra una gran preocupació: No se —afirma dubitatiu— les complicacions i els problemes són tan grans al Perú, tanta gent està amenaçada de mort o amenaçada de viure, perquè viure pot ser un infern... i ens sentim tan impotents... Impotents que no es compregui que no es pot condemnar a la misèria un país sencer... I mantenim l'esperança, l'entenem com a lluita, i lluitarem amb totes les nostres forces. El poble peruà s'ho mereix, té una capacitat de resistència al patiment tan gran...

■ Núria Oriol Palarea

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes. Enquadernació Gualflex, amb dues tintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.
Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

És dirigent de la Coordinadora Nacional de Vídues

Rosario Tuyuc denuncia violacions dels drets humans a Guatemala

Els seus profunds ulls negres saluden amb serietat i reserva, mentre amb els braços fa un gest d'acollida càlid com la seva terra, Guatemala, i auster com la mateixa vida del seu poble. Rosalina Tuyuc, dona de 35 anys, vídua des del 1985 i amb dos nens de 9 i 10 anys, és catequista i responsable a la Regió Catxequel a CONAVIGUA (Coordi-

nadora Nacional de Vídues de Guatemala). Ha vingut a Catalunya per recollir el premi Joaquín Vidal i per conscienciar de la situació real que pateix el seu país. El premi li ha estat concedit per la seva tasca reivindicativa en favor de les dones vídues i desemparades del seu país i de l'esforç, perquè els Drets Humans siguin respectats.

Les dones de Conavigua treballen per aconseguir un futur millor per als seus fills

—Quin grau de consciència ha detectat en el nostre país sobre la realitat de Guatemala?

—Jo diria —explica amb un somriure i amb els ulls llampeguejants— que algunes persones coneixen la situació del meu poble, i altres no, ni volen saber-la. És que Guatemala és un país prohibit, costa que arribin informacions verídiques d'allò que succeeix. Em fixo que no es parla ni de les matances que continua fent l'exèrcit contra la Població Civil en Resistència que viu amagada a les muntanyes, ni de les tortures que es cometien a les anomenades Aldees Model, que de model no en tenen res, ja que s'assemblen més a camps de concentració que no pas a pobles rurals. A Guatemala no es parla ni tan sols d'allò que va succeint en el seu interior. És difícil...

—Aleshores, el país no presenta unes condicions

favorables al retorn dels refugiats guatemalencs de Mèxic?

—Es va dir que durant l'any 1992 s'aniria produint el retorn dels més de 100.000 refugiats que volen tornar a Guatemala. Però com que les negociacions entre les Comissions Permanents, que representen els refugiats i el Govern, es trobaven en un punt mort no ha estat possible. El govern no volia acceptar de suprimir les patrulles civils obligatòries—que com

tots sabeu són una font d'enfrontaments i de morts— i les Comissions Permanents ho consideraven imprescindible com a garantia d'una voluntat ferma d'acabar amb la violència i amb els atemptats contra els Drets Humans.

A la fi, el govern va acceptar totes les propostes. I s'espera que uns 5.000 refugiats arribin al país abans d'acabar l'any. —**Fa un sospir**—. Però és que n'hi ha tants... Recentment diverses ambaixades van presen-

tar el seu suport per al retorn dels refugiats i en l'ambient es respira una consciència més gran sobre aquesta problemàtica.

—**L'Església de Guatemala i en especial alguns sectors, als quals pertany l'Església de Guatemala a l'Exili, han treballat molt a favor de la pau en el vostre país i d'una pau justa.**

—Aquesta és la veritat, l'Església ens ha donat un gran suport i ens ha ajudat en totes

les negociacions que hem hagut de fer amb el govern i amb l'exèrcit (ja que si l'exèrcit no està d'acord en un pacte, aquest no tindria vigor).

En aquest any tan simbòlic, l'Església guatemalenca va escriure dues cartes pastorals sobre els desplaçats dins del mateix país (persones indocumentades i que no tenen ni un lloc per viure ni terres per cultivar i que arriben a ser dos

**L'Església
treballa a
favor d'una
pau justa**

milions sobre una població de nou milions), i la carta sobre el V Centenari, on explicava els drets inqüestionables dels indígenes que són majoria. Ens dona molta esperança en les nostres lluites.

—En les circumstàncies actuals del seu país, de quina manera va treballant CONAVIGUA?

—Mira, ja portem quatre anys treballant pels drets de les dones vídues, de les mares abandonades i pels nostres fills. Abans d'organitzar-nos pensàvem que no podríem fer res, solament atendre la casa i dels nostres petits. La mort dels nostres esposos i les vexacions a què ens van sotmetre pel fet d'estar soles ens van impulsar a buscar la manera d'alimentar els nostres fills i vam ser pare i mare al mateix temps. En un principi, les vídues de cada poblat ens anàvem coneixent i l'11 i 12 de setembre de 1988 va néixer CONAVIGUA.

En aquests anys hem après a trobar solucions a les nostres grans necessitats —**explica parlant a poc a poc i amb una cadència melòdica**—. Hem escrit al President del país, als Governadors Departamen-

El 45 per cent de la població guatemalenca està formada per nens

tals, als Alcaldes i a les Institucions, així com a l'Església, Caritas i Organitzacions No Governamentals que otorguen ajuts.

Hem après a millorar les nostres collites, també hem millorat l'alimentació dels nostres fills sembrant verdures i llegums. Criem pollastres, vede-

lles i ovelles, i hem reiniciat el teixit de les robes típiques guatemalenques... Vam aconseguir que en molts Departaments del país es repartís l'ajut estranger destinat a les vídues i als orfes i que fins aleshores era acaparat per funcionaris del govern. Són èxits que ens animen a avançar.

I sobretot, no oblidem de recordar als nostres fills qui eren els nostres esposos i què els va passar. Alguns volen saber on estan les despulles dels seus pares segrestats i torturats. Això és prou important perquè nosaltres demanem al Govern de poder donar una sepultura cristiana als nostres difunts, que puguin ser enterrats en cementiris i que cada família li faci el culte que professava segons les seves creences. No podem oblidar els responsables de tants crims! Demanem que siguin jutjats, que arribi la pau per a tots, però una pau justa!

—**Rosalina Tuyuc es queda**

en silenci i recolza el seu cap en una de les seves mans. Després d'una estona sense dir res inicia un somriure.

—Me n'haig d'anar a agafar l'avió, avui torno a Guatemala... Saps, els nostres pobres estan molt cansats, es triga molt a solucionar els problemes socials i si treballes pel bé de la comunitat t'amenacen... a vegades sento por. Tanmateix les necessitats són tan grans, que m'esperonen perquè els nostres fills coneguin un futur millor.

■ **Núria Oriol Palarea**

El 80 per cent dels infants viu una situació d'extrema pobresa

Des de fa tres anys el tema dels infants sortí a la llum pública, després de la clara violació als seus drets en el cas dels infants del carrer.

Des de llavors, organitzacions, institucions i organismes nacionals i internacionals, pressionen les autoritats a actuar a favor dels infants.

Tanmateix, el tema dels infants producte del conflicte armat intern no ha estat tocat.

El novembre de 1989 l'Assemblea General de les Nacions Unides presentà el resultat de la discussió pel que fa a la problemàtica dels infants i, el maig del 1990, el Congrés de la República de Guatemala ratificà la Convenció. Tristament, i malgrat els acords als quals arribaren, a Guatemala, els drets continuen sense respectar-se. Com a prova d'això, presentem una sèrie de dades i xifres que podran orientar-nos sobre la situació real del país i de la infància:

A Guatemala, el quaranta-cinc per cent de la població (és a dir, 4,2 milions), són infants compresos entre zero i catorze anys. D'ells, cinquanta mil viuen fora del nostre país principalment en Campaments de Refugiats a Mèxic. Quaranta mil són desplaçats interns. Cinquanta sis mil són infants orfes a causa de la violència i, cinc mil són infants del carrer. (Encara no comptem amb l'estimació d'infants pobladors de les Comunitats de Població en Resistència —CPR—).

Dels 365 mil infants guatemalencs nascuts l'any 1990, el 80 per cent està destinat a viure en extrema pobresa, i a no tenir la possibilitat d'una dieta mínima.

En l'àrea rural la mitjana de fills és de 6,5 per dona, mentre que en la urbana és de 4,1. Una dona indígena té una mitjana de 6,8, mentre la "ladina" 5,0.

La mortalitat infantil té com a causes: les diarrees (30 per cent), infeccions respiratòries agudes (28 per cent) i malalties previsible per vacunació —com el tètany i el xarampió— (6 per cent).

Pel que fa a la desnutrició, la taxa assolida és, en l'àrea rural del 45 per cent, mentre que per als indígenes assoleix el 78 per cent a l'occident del país.

El principi 7 de la Declaració dels Drets de l'Infants, assenyala que tots els infants rebran educació gratuïta i obligatòria, almenys en l'etapa elemental, però aquest decret no es compleix en el nostre país, on l'analfabetisme compta amb una taxa del 52,3 per cent que s'accentua en l'àrea rural. El problema de l'educació es veu aprofundit per l'increment en la matrícula d'inscripció i de l'increment en el passatge urbà (malgrat la promesa de remeiar aquest problema a través de l'anomenat "cupó escolar").

Un altre dels articles de la Declaració, assenyala la necessitat que els infants rebin recreació, per a aconseguir el seu desenvolupament físic i psicològic. Encara que la classe d'Educació física s'imparteix en els nivells primària i secundària, l'esport no rep cap impuls ni tampoc hi ha camps o àrees de joc.

OBSEQUI NADALENC

Benefactor que vulgui obsequiar sacerdot, Biblioteques populars, parròquies, etc. venc nous "Quaderns de Pastoral" de 1972 a 1986 per 10.000 ptes. Tel.: (93) 424 68 06 de 3 a 10 nit. Barcelona.

HOME, JOVE, FES EXERCICIS...!

Del 26 de desembre (a les 20 hores), al 31 (a les 18 hores)

T'hi convida Ignasi, el místic de la cova de Manresa, per copsar, amb ell, tota la joia de la Cova de Betlem.

A la casa NOSTRA SENYORA DE MONTSERRAT de Caldes de Montbui (Barcelona). TEL. 865 00 96.

Sota la direcció d'un Pare Cooperador Parroquial de Crist Rei (Pare Vallet)

El sentit del Martirologi de la FJC

Fins ara, havien anat apareixent els Martirologis que contenien la vida i la mort martirial de sacerdots diocesans o de religiosos de diversos ordes que van ser immolats durant la persecució religiosa que, paral·lela a la nostra guerra civil de 1936 a 1939, va desencadenar-se a casa nostra.

En aquests, però, hi figuraven molt rarament laics cristians, i no pas perquè no n'hi hagués hagut de sacrificats també per "odium fidei", durant aquelles malaurades circumstàncies. Potser, perquè cada grup es feia responsable dels seus membres (alguns, ja ho sabeu, a hores d'ara beatificats a causa del seu martiri) o potser, perquè, en alguns casos hi havia dificultats —cal reconèixer-ho— per destriar la causa de la mort com únicament o principalment religiosa.

Però, si bé és cert que en un bàndol i en l'altre en què va dividir el país aquella lluita fratricida, hi hagué moltes morts a més de les ocasionades per causes estrictament de guerra —i naturalment, totes molt lamentables—, és també veritat que només en una banda hi va haver persecució religiosa; avui cap historiadore honest no ho nega. I Catalunya, per dissort nostra, també la va sofrir molt cruelment.

El cardenal Narcís Jubany en el pròleg d'aquesta obra testimonial, diu això tan verídici i alligador: "La persecució i el

martiri aparegueren en l'horitzó tràgic d'aquell mes de juliol de 1936. Durant molt de temps, la sang humana va ténir els camins, les carreteres i les tàpies dels cementiris de Catalunya. Molts joves de la FJC, detinguts i condemnats injustament, acceptaren la mort sense defallències ni resistència. Només perquè eren cristians... joves que sense respectes humans, lluien amb valentia, sobre el seu pit, la creu de Crist i l'ensenya feiocista."

Aquesta obra, doncs, ha volgut recollir en les seves 480 pàgines, la vida i la mort exemplars de 273 joves feiocistes i de 46 sacerdots "amics dels joves" que pagaren amb la seva vida l'haver estat fidels als seus dos grans amors: Crist i la joventut catalana.

La FJC de Catalunya —aquell profund i engrescador moviment de la joventut catalana que va morir a causa de la violència revolucionària de juliol de 1936 i va ser enterrat "oficialment" després del febrer de 1939— va tenir unes víctimes joves que només per haver estat cristians, atragueren l'odi dels perseguidors i que van anar caient, com diu el senyor cardenal, "injustament" (perquè no eren de cap bàndol en lluita i sí, només, "catalans i cristians" com cantaven amb el seu himne.

Els anomenem màrtirs, perquè moriren "sense defallències ni resistència": els qui lluiten en una guerra, poden ser herois; només els immolats per odi a la

doctrina del Crist i que són capaços de morir perdonant (d'alguns consta ben explícitament en aquest llibre) poden ser considerats màrtirs cristians.

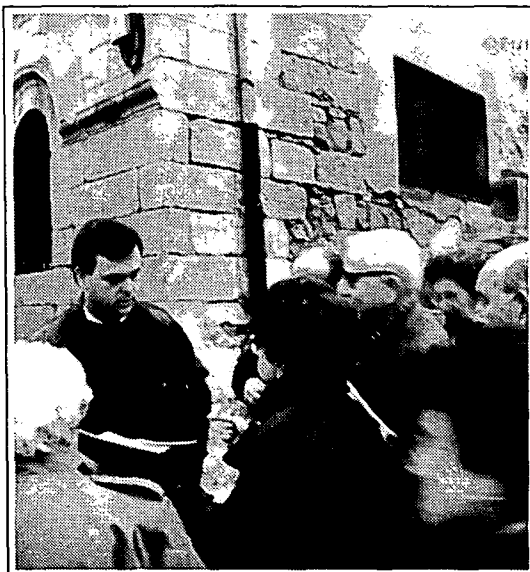
El Martirologi de la FJC de Catalunya, ens presenta el testimoniatge de fe i de fidelitat de 319 militants i consiliaris d'aquell moviment juvenil que ensenyava a ser fidels a la doctrina de Crist, a l'Església i a la pàtria catalana, fins a la

mort si calia. Dissortadament, la persecució ho féu necessari.

La fermesa i l'amor generós són les dues grans lliçons que ells ens ensenyen a tots, però principalment als laics cristians, joves i adults, els quals, avui, encara que sigui per unes altres circumstàncies, tanta falta ens fa d'aprendre-les.

■ Lluís Badia i Torras

Una bona acollida

En el Viatge Cultural per terres lleidetanès, en la visita a Bellpuig, els expedicionaris se sentiren gratament sorpresos per l'acollida que se'ls va fer, tant al convent de Sant Bartomeu, avui convertit en museu, com en la visita al mausoleu del Duc de Cardona, en la que va actuar de guia, extraordinàriament documentat, el senyor Josep Pont i Sans, alcalde de la ciutat.

No sempre tenim l'honor de ser rebut per un senyor alcalde, i per això fem constar el nostre agraïment des de les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA.

Premi de 2 milions i es creen dos accèssits de 500.000 ptes.

La Caixa de Terrassa convoca la tercera edició del premi de pintura Ricard Camí

La Caixa de Terrassa ha convocat la tercera edició del Premi de Pintura Ricard Camí, obert a la participació de pintors catalans o residents a Catalunya.

El Ricard Camí és dotat amb un únic **premi de 2 milions de pessetes**, que no pot ser dividit ni declarat desert. A partir d'aquesta nova edició, però, **es creen dos accèssits de 500.000 pessetes cadascun**, que el jurat podrà atorgar en funció de la qualitat de les obres finalistes. La Caixa de Terrassa vol, d'aquesta manera, ampliar les possibilitats de premi davant la important resposta que ha tingut el concurs en nombre de participants i en qualitat pictòrica.

En aquesta tercera edició, la proclamació del premi i la primera exposició de les obres seleccionades se celebrarà a la ciutat de Tarragona, amb l'objectiu d'anar apropant el concurs a les diferents zones d'actuació de la Caixa de Terrassa. Concretament, la lectura del veredict del jurat i el lliurament del premi i possibles accèssits se celebrarà a la sala de Plens de la Diputació de Tarragona el dia 15 d'abril de 1993. En acabar l'acte, es procedirà a la inauguració de l'exposició de les obres guanyadores i seleccionades al **Museu d'Art Modern de Tarragona**. La mostra es podrà visitar durant el termini d'un mes. Posteriorment, es presentarà al **Centre Cultural de la Caixa de Terrassa**, del 10 de juny a

D'esquerra a dreta: Raimond Vayreda, amb el quadre guanyador de la segona edició del premi, i Martín Carral, guanyador de la primera edició

l'11 de juliol.

La Caixa de Terrassa editarà també el corresponent catàleg que inclourà la reproducció de totes les obres seleccionades i finalistes, i es complementarà amb col·laboracions sobre pintura catalana contemporània a càrrec de destacats especialistes en el món de les Belles Arts.

Composició del jurat

El jurat del concurs, designat per la Caixa de Terrassa, és integrat pels senyors Arcadi Calzada, galerista d'art; Cesàreo

Rodríguez Aguilera, crític d'art; Francesc Miralles, representant del món de les Belles Arts; Gustau Camps, col·leccionista, i Màrius Samarra, membre del Patronat de la Fundació de la Caixa de Terrassa.

Des de la primera edició del premi, s'ha mantingut la mateixa composició del jurat, que ha apostat, d'una manera clara i decidida, a favor de la pintura catalana contemporània, i amb l'objectiu que el certamen sigui el reflex de la vitalitat i de la creació pictòrica del nostre país.

Segons estableixen les bases, el lliurament i recepció de les obres es realitzarà entre els dies 1 i 13 de febrer de 1993, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa.

Cada artista participant podrà presentar un màxim de dues obres de tema i tècnica lliures. Les mides no podran ser inferiors al 40F (81 x 100) ni superiors al 100F (130 x 162).

Participació

El Ricard Camí és un dels premis de pintura més ben dotats econòmicament dels existents a Catalunya i a l'Estat espanyol. La Caixa de Terrassa el va instituir l'any 88 en memòria de Ricard Camí i Aliart, que va ser President de l'Entitat des de 1979 fins al seu traspàs esdevingut l'any 1987.

El concurs va significar un gran èxit de participació. En la primera edició es van presentar 542 obres, corresponents a 321 artistes d'arreu de Catalunya i també de pintors nascuts a Catalunya però residents a altres indrets de l'Estat. El guanyador va ser el pintor Martín Carral, de Sant Cugat.

En tenir una periodicitat biennal, el concurs es va a tornar a convocar l'any 90. En aquesta segona edició el nombre de participants va ser fins i tot superior, un total de 352, que van presentar 462 obres. El guanyador va ser Raimond Vayreda, de Barcelona.

A Santa Maria del Mar

La Gran Missa en do menor de Mozart

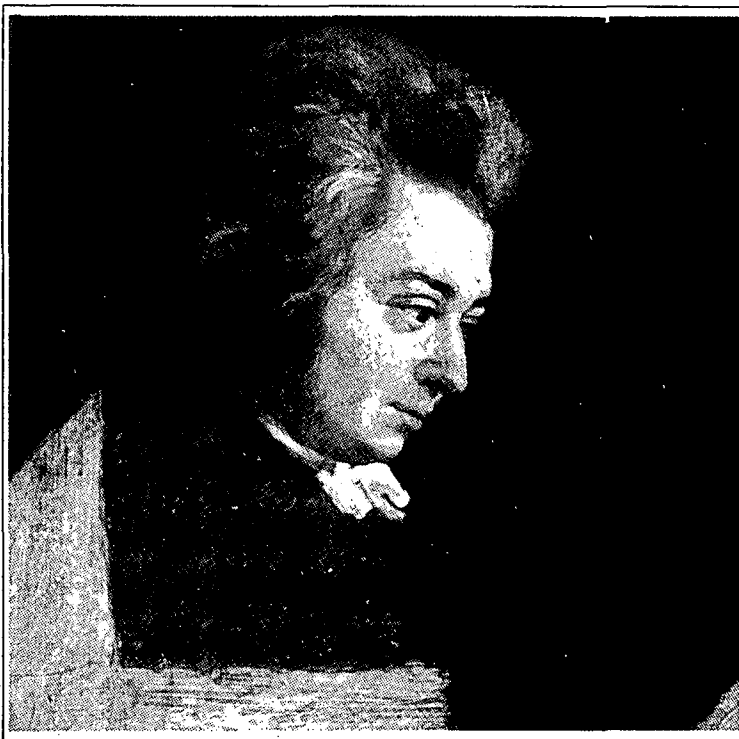
Des de l'any 1956, l'Associació Amics de Mozart celebra cada any, en aquestes dates, una missa en sufragi del gran músic salzburguès, Wolfgang Amadeus Mozart, mort el 5 de desembre del 1791, en la qual la seva música té un gran relleu. L'any passat, en commemoració del segon centenari de la seva mort, la celebració va ser especialment solemne. Tal com vam informar en aquestes pàgines, la celebració va tenir lloc a la Basílica de Santa Maria del Mar i fou presidida pel bisbe auxiliar emèrit Dr. Ramon Daumal. La part musical anà a càrrec de l'Orfeó Laudate i destacats solistes que interpretaren el Requiem de Mozart. L'assistència de públic fou tan massiva que la immensa nau del temple resultà petita.

Aquest any la commemoració tindrà lloc el pròxim dimarts, dia 15, en dos actes: una missa de difunts (resada) que presidirà el fundador i actual president d'Amics de Mozart, mossèn Josep Maria Bosch, a la Basílica de la Mercè a les 7 de la tarda, i un concert a la Basílica de Santa Maria del Mar a les 9 del vespre en el qual s'interpretarà la Gran Missa en do menor (K. 427) de

Mozart. L'audició anirà a càrrec de l'Agrupació Polifònica de Vilafranca que dirigeix Xavier Cervera, l'Orquestra de Cambra Sant Cugat i joves solistes catalans que han preparat amb cura aquesta importantíssima obra, tots ells dirigits pel mestre Josep Ferré que recentment ha obtingut un èxit rotund amb la direcció de l'òpera *Il Rè Pastore* en versió concertant el passat dia 25 de novembre al Palau. Pel que fa a l'Agrupació Polifònica de Vilafranca, el fet d'enfrontar-se a una obra tan complexa com aquesta missa, després que l'any passat haguessin obtingut uns bons èxits en diverses audicions del Requiem, és tot un repte i els situa als primers rengles entre les corals de Catalunya.

Mozart, un home profundament religiós

Contràriament a la imatge de la persona de Mozart divulgada sobretot des de fa uns anys per la famosa i magnífica pel·lícula "Amadeus" que ens presenta un home superficial i frívol, a part d'un gran compositor, la seva música sacra especialment, ens revela un home d'un gran i profund esperit religiós. I con-

Retrat inacabat de Mozart, per J. Lange

cretament en aquesta missa, així com en el Requiem, obres que van ser escrites en la més absoluta llibertat i no com a encàrrecs per a una data determinada, mostra encara més que aquest esperit religiós de Mozart era autèntic i espontani. Els més prestigiosos crítics i musicòlegs actuals consideren que hi ha moments de la Missa en do menor que ni Bach ni Beethoven han superat en música religiosa, especialment el clima assolit en l'"Incarnatus" del Credo o en el doble cor del "Qui tollis" del Glòria. I, curiosament, totes dues obres —Requiem i Missa— van ser inacabades; el Requiem, ja sabem que ho va ser per la mort del compositor però la missa, composta 8 anys abans de la seva mort, no se sap el perquè; possiblement, essent una obra no d'encàrrec es va

posposar a altres obres d'encàrrec. Posteriorment van ser completades amb adaptacions de fragments de les mateixes obres. El Credo queda interromput després de l'"Incarnatus" i l'"Agnus Dei" és una adaptació de la música del "Kyrie", com en el cas del Requiem.

Sobre els motius pels quals va ser composta aquesta missa, hi ha diverses hipòtesis. Alguns historiadors l'atribueixen a una prometença que havia fet si es resolien els problemes que impedi- en el seu casament amb Constança Weber però el caràcter auster i dramàtic de la missa fa suposar a d'altres musicòlegs que Mozart la va escriure en memòria de la seva mare que morí a París el 1778, segons es dedueix d'una carta al seu pare.

■ LL.R.

I Certamen de Narrativa Breu "Església Viva"

Convoca: Departament de Ràdio del Bisbat de Girona
Lliurament dels treballs: Departament de Ràdio del Bisbat de Girona
 C/. de l'Albereda, 15, pral. 1a.
 Tel. (972) 22 27 75
 17004 Girona (Gironès)

Resum de les bases:

Aquest premi s'atorgarà a la millor obra inèdita de narrativa breu. El tema és lliure, si bé és important tenir en compte que els treballs van destinats a un programa radiofònic religiós que té com a finalitat donar una visió cristiana de la vida. No hi ha cap limitació d'edat per participar-hi.

Extensió: de 3 a 5 folis.

Els treballs es presentaran per sextuplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, fent-hi constar el nom, l'edat i l'adreça de l'autor. Qui desitgi concursar sota pseudònim haurà d'adjuntar-hi una plica tancada que contindrà les dades de l'autor abans esmentades.

El programa radiofònic "Església Viva" difondrà els treballs guardonats, que podran ser escoltats en les més de vint emissores que l'emeten dins les comarques gironines i del Maresme.

Termini de presentació de treballs: 29.01.93

Veredict: El veredict es farà públic l'últim diumenge de febrer a través del programa radiofònic "Església Viva".

Dotació: Primer premi: 15.000 ptes.

Segon premi: 10.000 ptes.

CCI ANIVERSARI DE LA MORT DE MOZART

Dimarts, dia 15 de desembre de 1992
 A les 7 de la tarda, a la **Basílica de la Mercè**
MISSA DE DIFUNTS (Resada)

A les 9 del vespre a la **Basílica de Santa Maria del Mar**

CONCERT MOZART

GRAN MISSA EN DO MENOR

AGRUPACIÓ POLIFÒNICA DE VILAFRANCA
 (Director: Xavier CERVERA)

Mariona BENET i Montserrat SANROMÀ, sopranos,
 Albert FOLCH, tenor, Josep PIERES, baix

ORQUESTRA DE CAMBRA SANT CUGAT
 Direcció general: Josep FERRÉ

Punts de venda de localitats per al concert:

Escola Decroly, c/. Jesús i Maria, 4 Barcelona
 Fra Diavolo, Gran Via, 527, 5è. 2a. Barcelona
 Cereria Subirà, Baixada Llibreteria, 7 Barcelona
 Audenis, c/. València, 316 Barcelona
 Llibreria "NOVA" c/. Aragó, 94 Barcelona
 Unió Musical Werner, S.A. c/. Fontanella, 20 Barcelona
 Palmusic, Gran Via, 351 Barcelona
 Ràdio Sant Cugat. Sant Cugat del Vallès
 Museu de Vilafranca del Penedès

LA SARDANA I LA DANSA

Sardanes a l'Argentina

La Polifònica de Puig-reig, en els últims dies de novembre i primers de desembre, ha realitzat una gira artística a l'Argentina i Xile, efectuant allí tres concerts, el dia 30 a Buenos Aires, el dia 4 a Viña del Mar (Xile) i el dia 6 a Santiago de Xile. Si bé ja és important la presència de l'agrupació catalana a terres de l'Amèrica llatina, la sorpresa s'ha produït quan ha arribat la notícia que el dia 29 de novembre, a la plaça de Catalunya de la ciutat de Buenos Aires es va fer una ballada de sardanes interpretada per la cobla "La Principal... de Mendoza". Evidentment darrera de la notícia hi ha la feina dels membres del Casal Català de Buenos Aires, una feina molt positiva si, com sembla, va més enllà de sessions nostàlgiques i reunions socials enyorant el país llunyà. Amb la constitució d'una cobla, fins i tot pensant en les mancances que pugui tenir, és un pas importantíssim per la presència de la cultura catalana a les terres americanes.

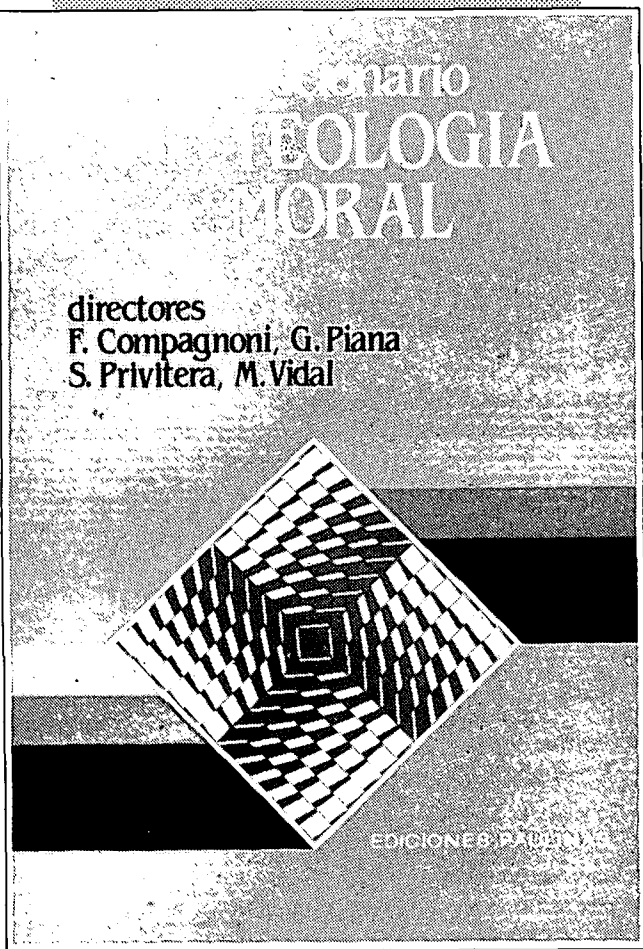
PRIMER CONGRÉS DELSARDANISME.—Han començat els debats territorials d'aquesta convo-

catòria que ens ha de portar, el mes de febrer, a Calella, per estudiar i prendre conclusions sobre la trajectòria que seria convenient que prengué la sardana, després d'un llarg període d'inèrcia. Els debats van començar el dia 28 de novembre, i compleixen aquest calendari: Dia 28 de novembre, a Reus i Terrassa; dia 5 de desembre, a Ceret i Girona; dia 12 de desembre, a Sitges i Lleida; i dia 13 de desembre, a Mataró i Barcelona.

PREMI OBRA DEL BALLET POPULAR.

Aquest dijous, dia 10 de desembre, al vespre, al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, de Barcelona, se celebra el lliurament de Medalles i Distincions concedides per l'Obra del Ballet Popular en les festes del Pubillatge de Mollet del Vallès. Recordem que les Medalles concedides enguany són a Rafel Angelats, la del Mèrit Sardanista, i a Lluís Albert, la del Mèrit Musical. La festa presentarà un concert a càrrec de la cobla Juvenil de Bellpuig, dirigida per Jesús Ventura i Barnet.

■ Josep Ventura

Nuevo Diccionario de Teología Moral. F. Compagnoni, G. Piana, S. Privitera, M. Vidal.

Una resposta als interrogants de l'home actual

Aquest diccionari, dirigit per F. Compagnoni, G. Piana i S. Privitera i realitzat per un equip de 93 especialistes, és una resposta als seriosos interrogants de l'home actual a la llum de les noves escoles de pensament i en plena fidelitat a les dades de la revelació i de magisteri eclesiàstic.

El volum inclou 137 veus monogràfiques en ordre alfabètic. Cada veu consta d'un sumari, una exposició, un conclusió i una bibliografia actualitzada.

● C.C.

Un terrasenc obté la nota màxima a la Universitat de Londres

Tesi doctoral sobre literatura medieval catalana

Antoni Tobella i Verges, terrasenc de 35 anys, va obtenir la nota màxima en tesis doctorals a la universitat de Londres per la seva tesi "La tradició catalana del 'Breviari d'Amor' de Matfre Ermegaud", que va llegir fa pocs dies a la capital britànica.

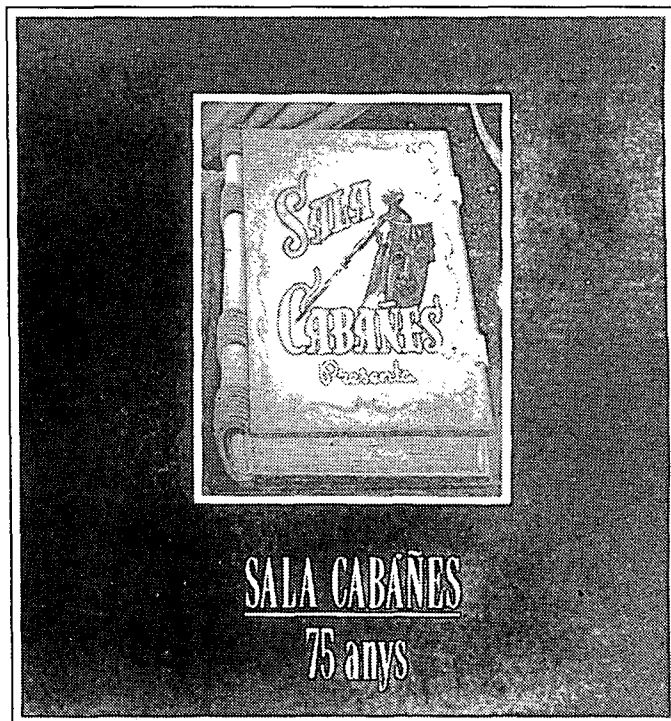
Tobella fou president del Casal Català de Londres i corresponsal del diari AVUI al Regne Unit. Actualment, és professor de literatura catalana i subdirector del col·legi Viaró, de Sant Cugat del Vallès.

La tesi fou dirigida primerament per l'occità Peter Ricketts i en l'última fase pel medievalista Alan Deyermond, ambdós del Queen Mary Westfield College Ralph Penny i Arthur Terry, coneguts catalanòfils britànics.

Aquest estudi ha representat prop d'onze anys d'estudis intermitents i, segons sembla, és la primera tesi doctoral de Filologia Catalana Medieval a Londres.

● E.P.

Una llarga trajectòria

En escaure's els 75 anys de la Sala Cabanyes de Mataró, secció teatral del Centre Catòlic de Mataró, ha sortit un llibre en què es parla sobre la història d'aquesta entitat que posa de manifest, un cop més, la capacitat d'iniciativa i l'empenta de la gent del nostre país. Es tracta d'un esplèndid volum de 157 pàgines, profusament il·lustrades amb 142 dibuixos i fotografies, la majoria inèdites i a tot color.

Gràcies a aquest llibre, podem fer un interessant i extens recorregut per la història de la Sala Cabanyes a través dels articles ben documentats de Jaume Casalpeu, Josep Canals, Josep Mª Clariana, Francesc Costa, Josep Mª Cusachs, Emmanuel Cuyàs, Dúnia Roig, Jesús Segura, Enri Torrà i Joaquim Vilà.

La Sala Cabanyes és un d'aquells elements peculiars que identifiquen Mataró. En els seus 75 anys d'existència, la Sala ha arrelat a la ciutat i ha format un grup considerable d'actors.

● C.C.

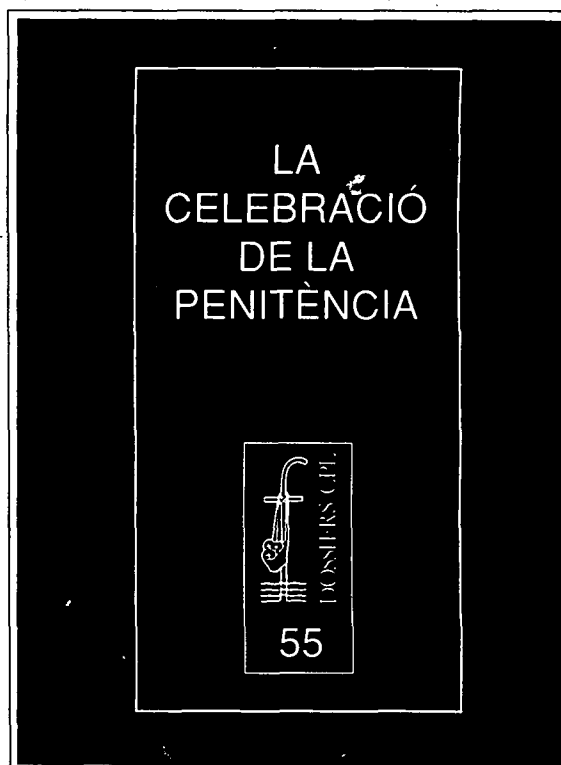
Un sagrament important

"Les dificultats que tenim per celebrar pastoralment i per orientar pastoralment el sagrament de la Reconciliació no haurien de desencoratjar-nos", diu J. Aldazábal a la introducció d'aquest volum que s'acaba de publicar en la col·lecció "Dossiers CPL". I, per altra part, "el poble cristià té, a més del deure, també el dret de celebrar-lo com un dels valors fonamentals de la Bona Nova, la Reconciliació amb Déu".

A les 88 pàgines d'aquest dossier, s'inclouen fonamentalment reflexions i orientacions catequètico-teològiques i també pastorals i litúrgiques sobre la celebració del sagrament, tant en la seva forma individual —"la més descurada i menys expressivament celebrada"— com comunitària. P. Tena parla sobre "experiència i pedagogia del Ritual", P. Farnés —en diversos articles— escriu sobre la celebració individual, els gestos litúrgics i el lloc de la Penitència, J. Aldazábal presenta catequèticament la celebració de la reconciliació, R. Grández explica "les paraules de l'absolució". Es reproduïxen també les orientacions sobre aquest sagrament del bisbe J.M. Setién i les normes de la Conferència Episcopal Espanyola sobre l'absolució col·lectiva.

Un apèndix amb material per a la preparació i celebració individual clou aquest volum (també publicat en castellà).

El senyor arquebisbe de Barcelona, en una recent carta als capellans sobre la celebració d'aquest sagrament, deia entre d'altres coses:

La celebració de la Penitència.
P. Tena y otros. E. Centre de Pastoral Litúrgica.

"El CPL, amb les seves publicacions, pot oferir-nos, com ha fet en tants d'altres camps, un servei magnífic". Pensem que aquest Dossier que ressenyem és ja una aportació en aquesta línia.

● C.C.

V LA TELEVISIÓ I LA RÀDIO EUS D'ESGLÉSIA A

Programació del 10 al 16 de desembre del 1992

EMISSIONS A LA TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 00.50 *Testimonio*

TV2

Dissabte 08.55 *Testimonio* (repetició).

10.30 *Ultimas preguntas*

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

10.30 *La Missa*: amb la participació del Cor Adinói, de la parròquia de Sant Isidre, l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Josep Martí i Montoliu.
11.30 *Pueblo de Dios*: La festa de la setmana: Santa Llúcia.

CANAL 33

Divendres 19.55 *Signes dels temps*: entrevista amb Lluís Martí, de la Federació Catalana de Voluntariat; reportatge sobre la Universitat Ramon Llull; conversa amb Belisario Betancour, ex-president de Colòmbia; comentari evangèlic d'Armand Puig.

Diumenge 12.05 *Signes dels temps* (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Divendres 21.45 *Creure, avui*: reportatge sobre Caritas; espai informatiu i agenda.

Dilluns 14.00 *Creure, avui* (repetició).

Els "culebrones"

"Rubí", ara "Abigail", i d'altres espècimens semblants estan de moda. Daniel Innerarity ha analitzat en la revista "Nuestro Tiempo" alguns trets de la societat actual revelats per l'èxit dels "culebrones" televisius.

L'anomenat "culebrón" és el registre més autèntic dels veritables moviments de la societat actual i de la seva cultura rosa. Artesans de l'èxit han aconseguit barrejar amb habilitat infidelitats matrimonials, intrigues econòmiques i drames entorn de la salut. Aquesta apelagosa pornografia dels sentiments té consumidors assegurats en una societat dominada per la sensibleria.

Els programes televisius de sobretaula i les revistes del cor ens han proporcionat un nou gènere literari que era pràcticament desconegut en d'altres èpoques: les pseudotragèdies. Potser l'èxit de la pseudotragèdia sigui gràcies al fet que la vida s'ha desdramatitzat soporíferament. Ja només es plora davant el televisor. Qui ha esborrat del seu horitzó existencial l'estructura dramàtica de la vida — el risc, el compromís i la seriositat — pot compensar amb un serial la seva nostàlgia d'emoció. La trivialitat pròpia es consola amb una serietat imaginària.

En fi, cal preguntar-nos si ens convé fondre'ns tant d'emoció estúpida davant el televisor. Un bon dejuni d'aquesta classe de programes potser és el millor que es pot fer. Llegiu un bon llibre, creieu-me.

■ Màrius

EMISSIONS A LA RÀDIO

CADENA-NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

08.30 *Informatiu religiós*

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

11.00 Retransmissió de la missa conventual de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 666)

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa del dia, des de les Carmelites Descalces de Terrassa

RÀDIO 5 (RNE/ Catalunya, OM 1.503)

Diumenge

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions i comentaris.

RÀDIO BARCELONA (OM 828)

Diumenge

21.05 *Objectiu, l'home*: entrevista de caire humanístic-religiós (director:

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dimarts

19.30 *Obrim camins*: Programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista humanístic-religiosa i paraules del Sr. Bisbe.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni*: preparació per les festes nadalenques i programació religiosa d'aquests dies a Sabadell (director: Ramon Clivillé)

PROGRAMES EN DIVERSOS MITJANS

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA:

ESGLÉSIA VIVA: informacions i comentaris

L'emeten:

Ràdio Popular de Tarragona (OM 1.143): de dilluns a divendres, 19,30 h.

Tarragona Ràdio (FM 102,6): dissabte, 15,00 h.

Ràdio Valls (FM 103,2): diumenge, 09.00 h

FETS I CRITERIS: missatge setmanal del Sr. Arquebisbe.

L'emeten:

Ràdio 5 (RNE/Cat, OM 1.503): diumenge, 14,00 h.

Onda Cero Ràdio Tarragona (FM 91.0): dissabte, 13,30 h

Ràdio Popular de Tarragona (OM 1.143): divendres, 10,30 h

Tarragona Ràdio (FM 102.6): dissabte, 08,15 h.

Ràdio Valls (FM 103.2): diumenge, 09.00 h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL:

RESSÓ: entrevistes amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcèrdà, FM 89.8): diumenge, 09.30 h.

Ràdio Seu (FM 107.2): diumenge, 09.00 h

Ràdio Valira (FM 98.1): dissabte, 12,30 h.

Donarem notícia de les altres emissions tant per ràdio com per televisió, que ens siguin comunicades.

VARIS

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

AUXILIAR SANITARI, a domicili per a persones malaltes o necessitats d'ajuda especial. Neteja personal, medicació, tensió arterial i prescripcions mèdiques. Tel. 330 19 17-339 08 08

JOVE lliure servei militar amb anglès, informàtica, estudis assessoria jurídica, comptabilitat s'ofereix tel. 426 96 90 de 2 a 4 tarda i 9 a 10 nit

SR. 45 anys molt bones referències necessita treball. Tel. 332 91 09. Trucar tarda o nit

A TARRAGONA s'ofereix noia formal pertinença de persona gran. Bones ref. seriositat. Tel. (977) 21 34 86

ES VEN piano vertical de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

SRA. ofereix hab. a Sra. Tel. 457 53 63 nit. Informes

S'OFEREIX Sr. culte de 53 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gentes per encarregat de comerç. També acompanyaria Sr. gran. Ref. i exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

VENC but. arq. Barna 1953-67 per 75.000 ptes. Tel. 867 90 70. Nits

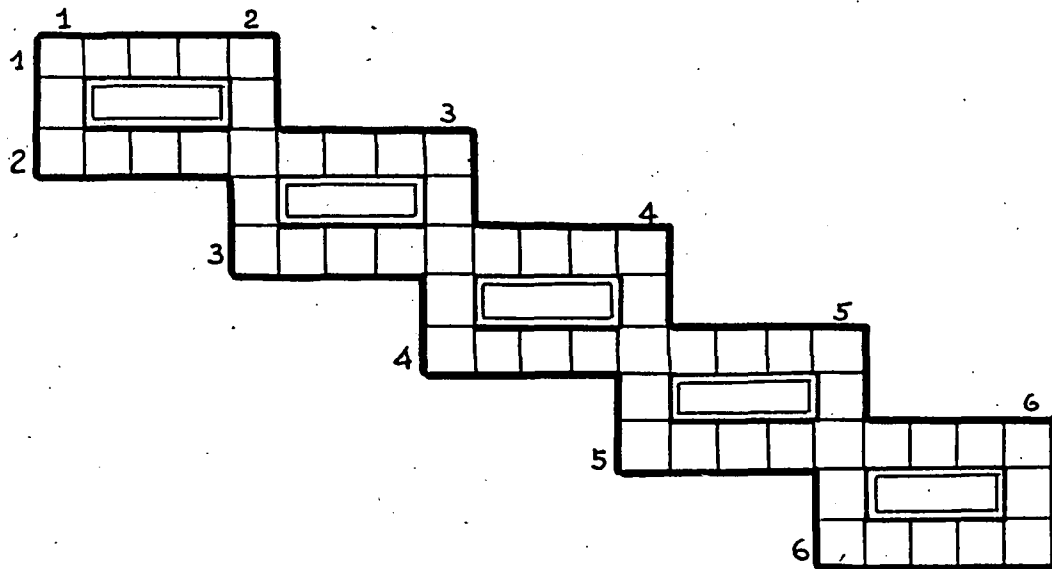
MUSICA d'orgue per a noces. Tel. 775 12 39

MATRIMONI SOL, mitjana edat, rigorosament seriós, necessita Sra. entre 30 i 40 anys, per a treball domèstic fixa. O també de 9 matí a 6 tarda. Cal experiència, seriositat i informes. I no es pot fumar. Telefoneu 202 11 27 de 9 matí a 1 tarda

ENCREUATS

per Rosa Collé

L'ESCALA

Horitzontals i verticals, amb la corresponent definició i cada cruïlla coincidir amb la mateixa lletra: horitzontal i vertical.

HORITZONTALS:

- 1- Riu que desemboca al mar Mort.-
- 2- Pertanyent a la canícula.-
- 3- Infecció del conducte auditor extern causada per fongs.-
- 4- No desperdiciar, emprar útilment.-
- 5- Atent, que fa servei.-
- 6- Irà.-

VERTICALS:

- 1- Porció de la circumferència.-
- 2- En té idea.-
- 3- La muller del Rei.-
- 4- Que li ha estat donat sense haver d'estudiar.-
- 5- Plugeta fina.-
- 6- Nom de dona bíblic.-

Solució

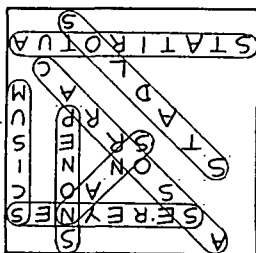
VERTICALS: 1- Arc.- 2- Noció.- 3- Reina.- 4- Infós.- 5- Roïna.- 6- Ila.-
HORITZONTALS: 1- Armon.- 2- Canícula.- 3- Otomicosi.- 4- Apropiat.- 5- Servicial.- 6- Anirà.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

Tampoc en la Processó hi faltaven aquests 7 ¿Els recordeu?

CAILLUISPO
ALSEREYNES
SONSIRAOLC
ISALONCNAI
COTISRIFES
ALZAI RRPOU
ORTIDICALM
LACORLISCI
STATIROTUA
AALITTISIL

Penons - Senyeres - Músics - Soldats
Autoritats - Nans - Carrossa

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

Què els hi falta als nuvis?

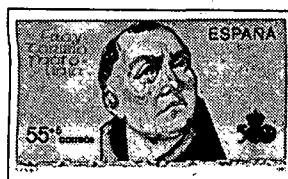
OTNN-a
DTOT

Solució al 689

ES TA SOL
ESTA SOL

FILATÈLIA

per Enric Graupera

TORIBI BENAVENTE,
franciscà i missioner

Segell espanyol de la sèrie (1991) commemorativa del descobriment d'Amèrica. Fou missioner i historiador. Evangelitzà Mèxic, Guatemala i Nicaragua, amb un esperit heroic i caritatiu. Els nadius l'anomenaven el "Pobre". Entre altres obres es coneguda la seva "Història dels Indis de la Nova Espana". Fou un dels dotze fundadors de l'Orde a Mèxic, el 1524, on morí el 10 d'agost del 1568. Encara avui es recordat per la seva caritat.

ESCACS

per Jaume Mora

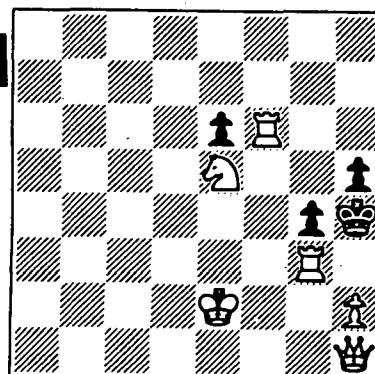
DIAGRAMA 459

Mat en dues

La clau no és Cd7.

Solució al diagrama 458

1... Ae4-d5 0-1

ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL DE COOPERACIÓ SANITÀRIA

MEDICUS MUNDI
amb
BURKINA FASO

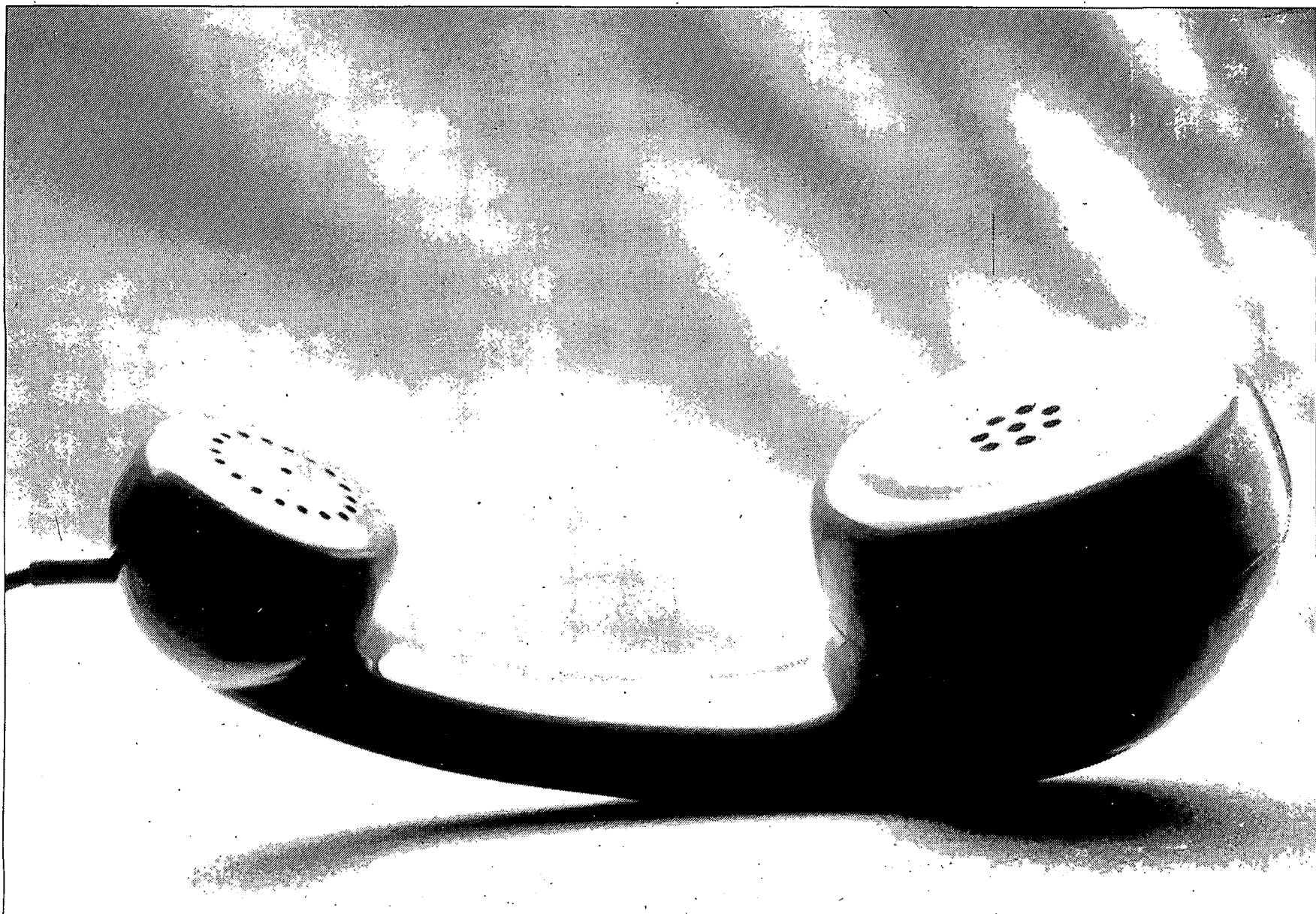
OUAGADOUGOU

CAMPANYA DE LLUITA CONTRA EL DEFICIT DE IODE

per a més informació:
MEDICUS MUNDI
c/ Elisa 14, baixos • 08023 Barcelona
tel. 418 47 62 • 418 48 66

GENERALITAT DE CATALUNYA

AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva disposició el **Telèfon de la Infància**.
Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya
i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR

ELS NOSTRES NENS

SOM 6 MILIONS

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 646

Esperança... ¿de què?

Si algú et preguntés, així, de sobte, que és allò que esperes de debó —que t'agradaria aconseguir—, ¿sabries què dir-li?

Pèr una banda, el sol fet d'esperar compromet, fa sentir responsable d'aconseguir una cosa concreta, i n'hi ha moltes, de coses, de les més interessants a les menys consistents.

Hi ha, doncs, un compromís: el de posar tots els mitjans possibles per arribar a allò que s'espera, cosa que fa que un mateix es mantingui activament en estat d'esperança.

Si fessis una llista, posaries en un lloc o altre: ser feliç, viure molts anys... Però, ¿això depèn d'un mateix?, ¿ho pot aconseguir un pel seu compte?

La referència plena i definitiva que tinc és Jesús: em diu com ser feliç i vol que ho sigui, i em dona vida per sempre: la seva de Fill de Déu.

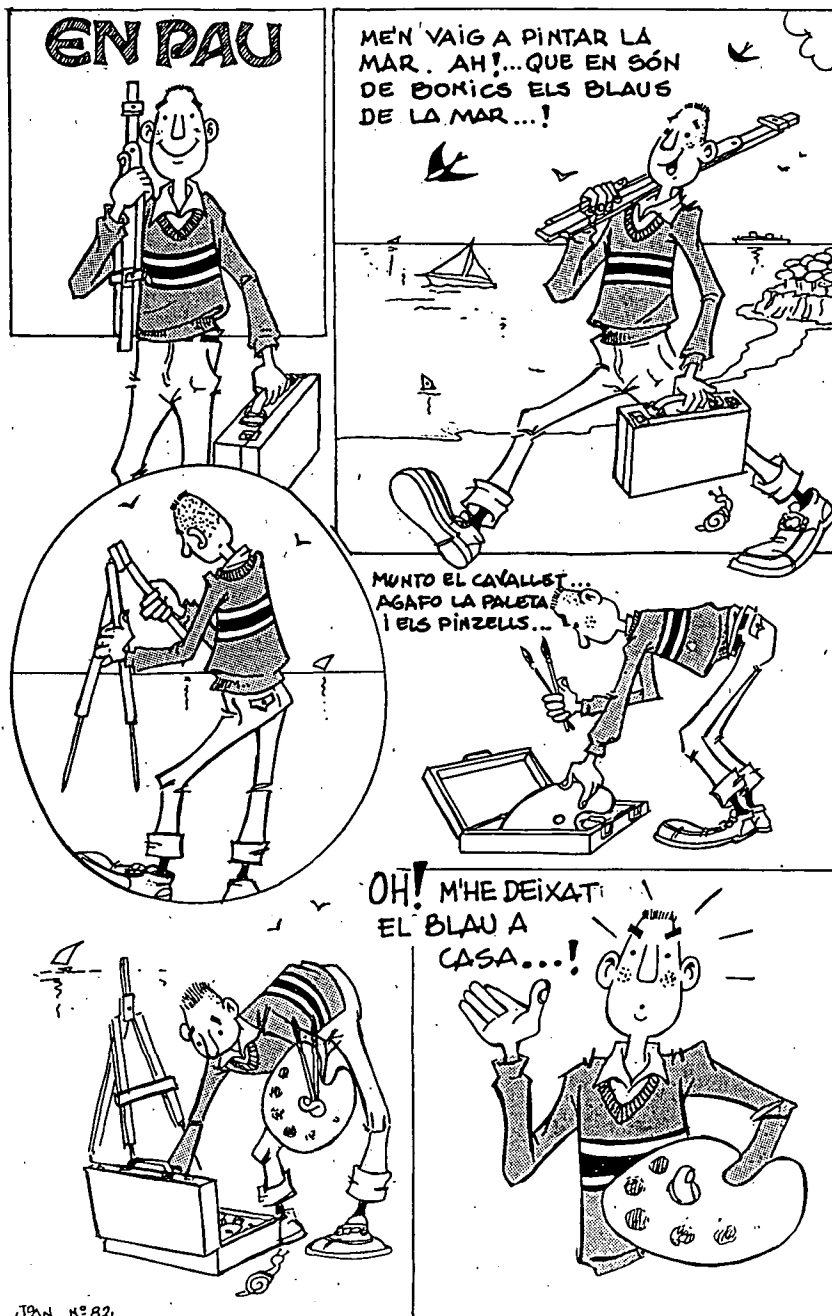
I això és per compartir, i per dedicar-s'hi, i per celebrar-ho!

Crida als lectors eixerits

Si teniu coses a dir: experiències, pensades, propostes... passeu-les per escrit a "L'Eixerit", on es publicaran per poc que s'ajustin a l'espai disponible.

Un de ganàpia

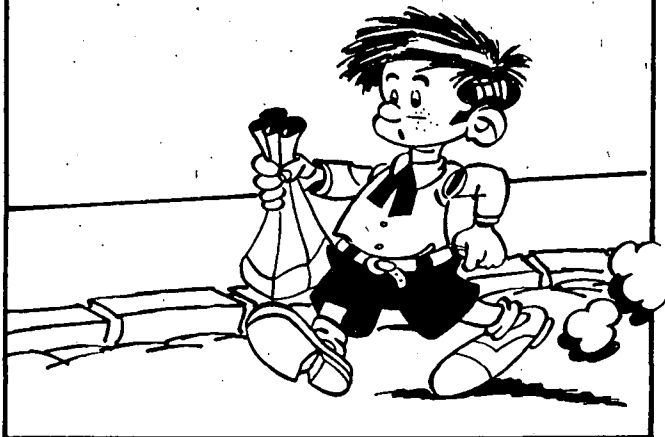
J2N, N.º 82

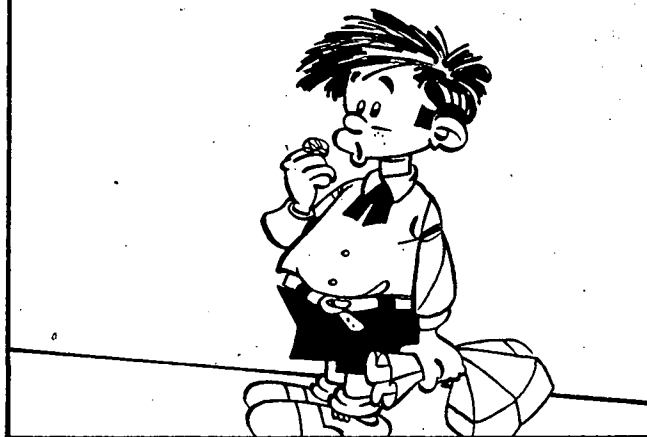
Avet Set esllips per a nenes i nens

EN PITU CALSAPEU

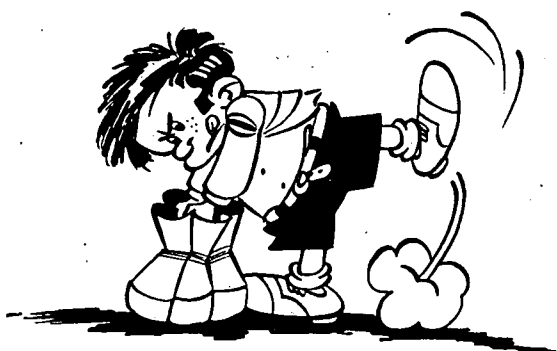
LA MARE DE'N PITU LI HA ENCARREGAT D'ANAR A BUSCAR UNA BOSSA DE PANELETS A LA FLECA.

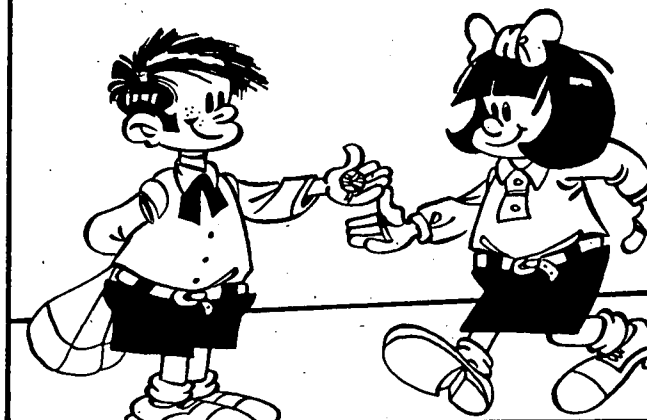
DE TORNADA, EN PITU TASTA UN PANELET DE PINYONS.

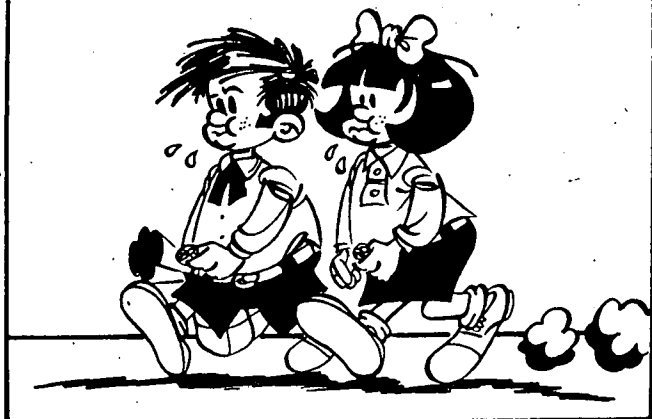
I TAMBÉ N'AGAPA DE LES NOVES ESPECIALITATS: DE CIRERA, DE XOCOLATA...

HA TROBAT LA RAT I LI HA OFERT UN PANELET DE PINYONS...

I, XINO XANO, N'HAN MENJAT TAMBÉ DE LES NOVES ESPECIALITATS: DE CIRERA, DE XOCOLATA...

QUAN ARRIBA A CASA LA BOSSA ÉS BUIDA... HAURÀ D'ANAR A COMPRAR-NE UNA ALTRE!

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 11, versets del 2 a l'11 (Mt 11:2-11).

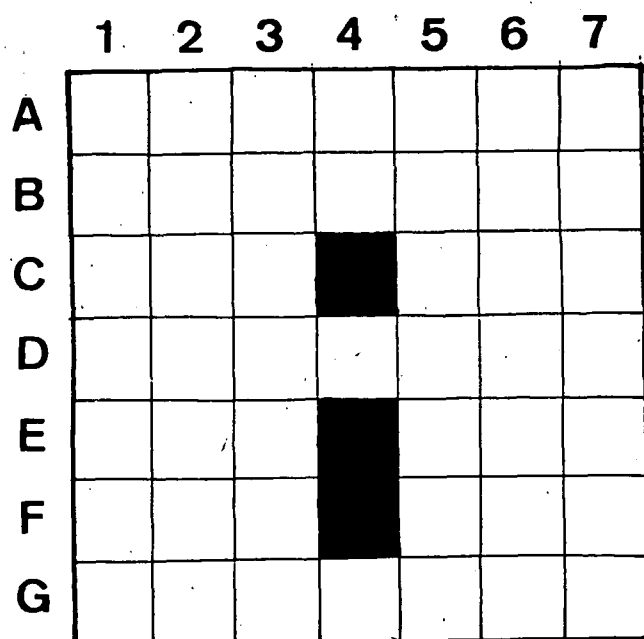
Reflexionem: 1. Joan Baptista vol que els seus seguidors avancin, que no es quedin passivament en l'estadi previ al de la vinguda de Jesús. Ni tampoc en la frustració de veure'l ficat a la presó. Per això els diu que vagin a trobar Jesús, així podran constatar personalment qui és, com és, què fa.

2. Troben Jesús, tal com els ho havia anunciat el Baptista, i poden constatar que, amb la seva presència, fa tornar nou tot el que era vell, o malmès, o tarat, o desvalgut. I queden compromesos a anunciar-ho, a ser ells mateixos missatgers de la Bona Nova, d'allò que han vist i han sentit dir.

3. Sí, Jesús és qui ha de venir, i és ell a qui esperem. No ho perdem pas de vista i, per tant, no calguem en la decepció. El mateix diu del Baptista que és l'home més gran; tot, perquè s'ha ajustat al seu paper; però que, si hi ha algú més petit, aquest serà més gran encara al Regne del cel.

■ El catequista

Encreuats

Horizontals:

A- Estovat, ablanit. B- Denomino, designo. C- Musica d'encostipat de pit. A l'inrevés la meitat. D- Al revés xoparé d'oli i vinagre. E- A la vora. Al revés l'astre rei. F- Gel anglès que es diu ice. Ruc. G- Sorprès, esverat.

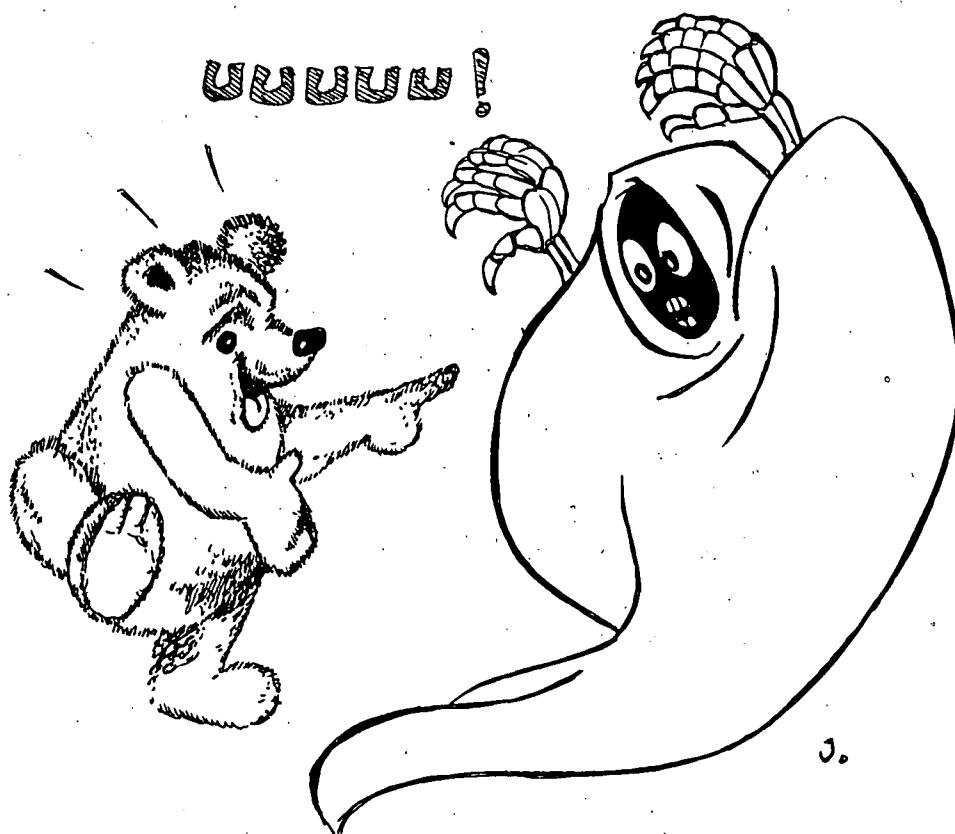
Verticals:

1- Substància, element. 2- Peça curta d'abric impermeable i amb caputxa (en plural). 3- Un parent proper i petit. 4- Pronom feble de primera persona. La més rodona. 5- Obsequiar, donar. 6- Valenta, que té ànim. 7- Un Tomàs petit.

1- Matèria. 2- Anomeno. 3- Cosinet. 4- Em. N. O. 5- Regalar. 6- Animosa. 7- Tomaset.

Solució

Avet Set — Avet Set —

L'osset rialles i els fantasmes

El Teo feia moltes i moltes nits que no podia dormir, sentia sorolls a sota el seu llit, veia ombres al voltant de la seva habitació.... n'estava del tot convençut: a la seva habitació hi havia fantasmes!!! No us podeu imaginar com n'estava d'espantat.

La mare li deixava el llum de la tauleta de nit encès, la porta del passadís oberta, i fins i tot, alguna nit li havia deixat la ràdio en marxa. El pare li havia explicat una i cent vegades tot allò que els fantasmes no existeixen, que no són altra cosa que el producte de la nostra imaginació.... però no hi havia res a fer, el Teo seguia sense poder dormir de la por que tenia.

Fins que un dia, la Toia, una companya de classe del Teo, va donar-li la solució. Resulta que a la seva

habitació, fa uns anys, també hi havia vist fantasmes, però el seu osset de peluix, en veure'ls s'hi va fer un tip de riure, i els fantasmes, que mai no havien sentit tantes rialles, es van espantar molt i van fugir. I mai més no havien tornat a molestar a la Toia.

En Teo, molt emocionat, va agafar l'osset rialles de la Toia i va anar a dormir molt valent aquella nit. I no us ho creureu, però quan els fantasmes van sortir de sota el llit del Teo, van començar a relliscar amb el terra que la mare havia encerat aquella tarda, i l'osset es va posar a riure sense parar. Els fantasmes van fugir cames ajudeu-me, i el Teo mai més no va tenir problemes per dormir. I és que ja ho diuen: al mal temps, bona cara!

BABAR

i els seus amics a la masia

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Els nens han anat a pescar a l'estany.

Artur ja ha agafat un cap-gros. Pom el té.

 dins un i mira com es belluga.

-Zèfir! No facis això! - exclama Artur.

Marsa tard! Volent agafar una .

ha caigut de cap a l'aigua. Ara hi ha

un encuriosit que vola al seu voltant.

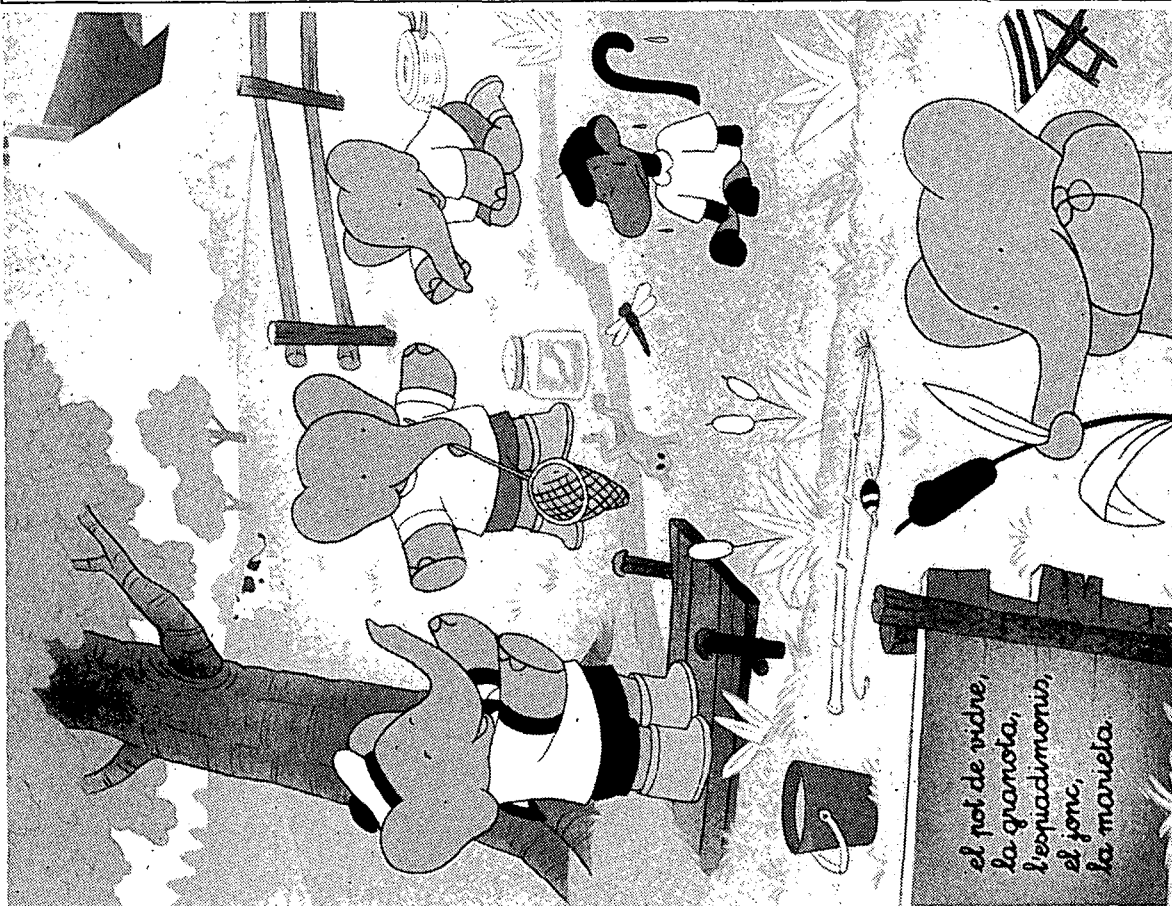
-Quin peix més estrany! - es diu, sorpres.

Flora cull un a la vora de l'aigua.

-Que és suau, sembla de vellut. Oh! A més,

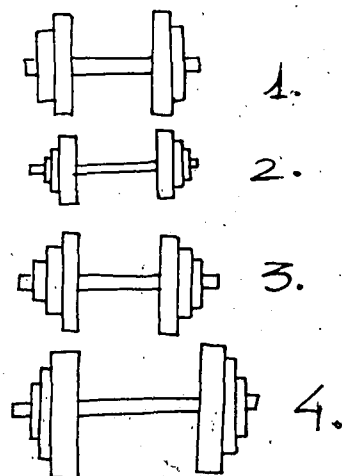
té una al damunt.

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

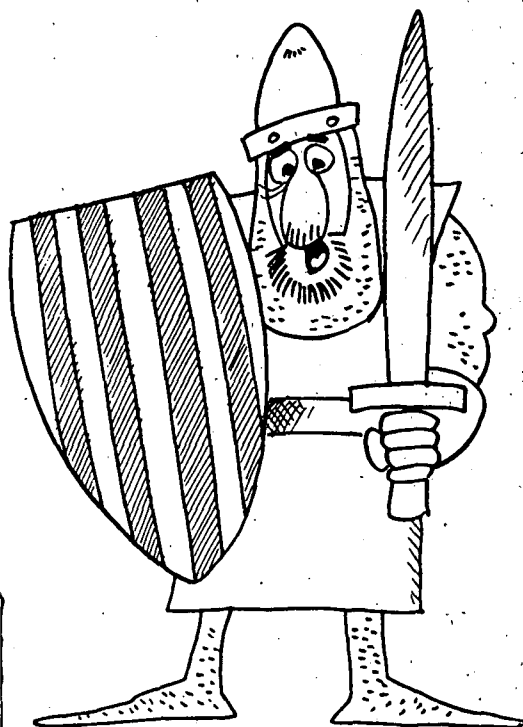
Miscel·lània

EN MARTÍ DUBTA DE QUINS PESOS UTILITZAR PER A FER "BICEPS". PODRIES AJUDAR-LO A LOCALITZAR LA PARELLA DE PESOS QUE LI FALTA?

VEJAM, QUI ÉS L'EIXERIT QUE EM POSA EN ORDRE ELS NOMS D'AQUESTS REIS CATALANO-ARAGONESOS?

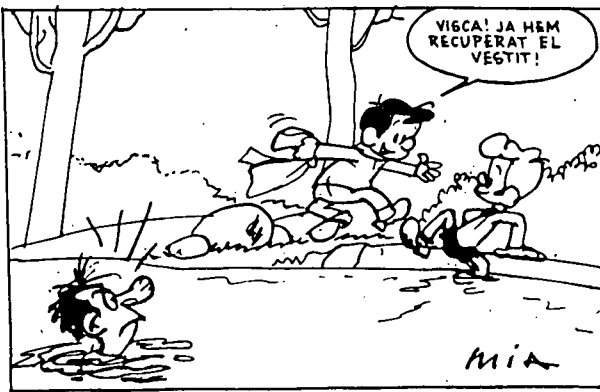
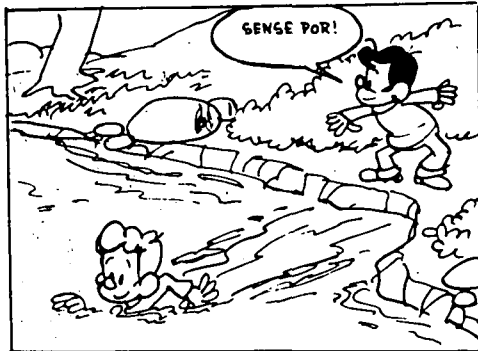
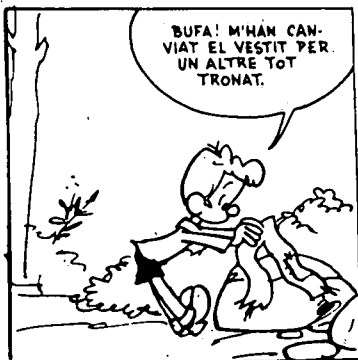
PERE II, EL GRAN.
PERE I, EL CATÒLIC
MARTÍ I, L'HUMÀ
JAUME II, EL JUST
ALFONS III, EL BENIGNE

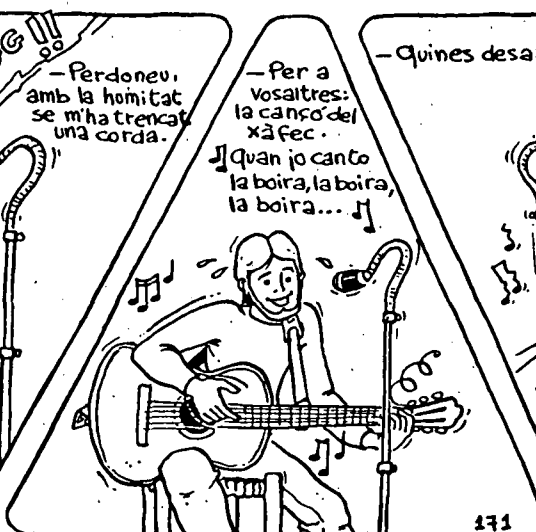
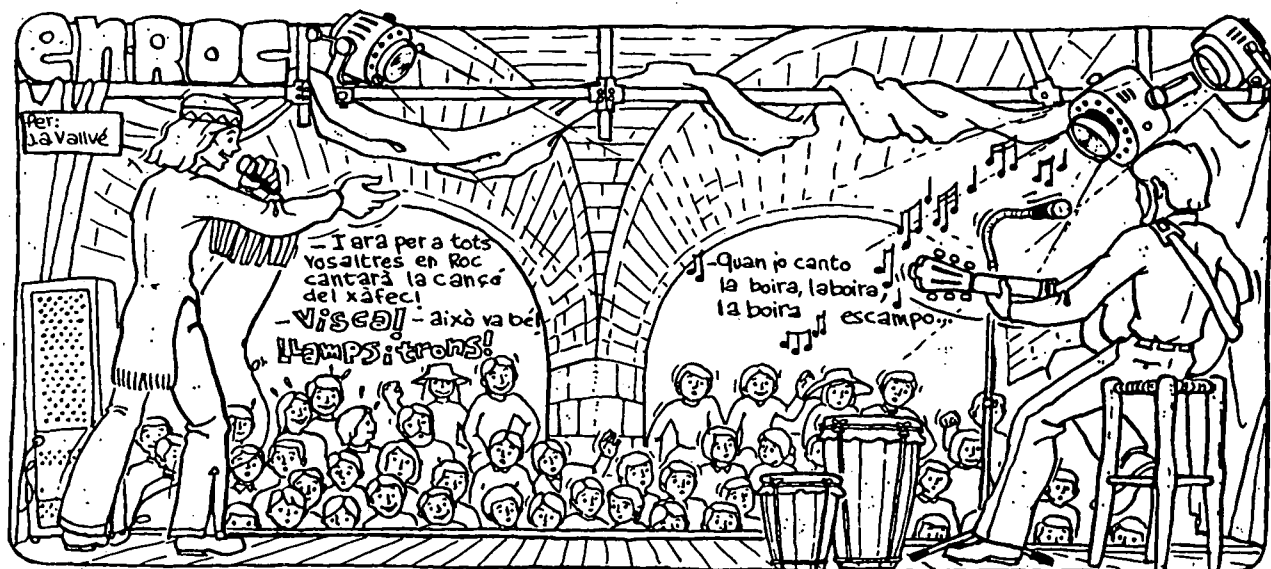

SOLUCIONS

1. LA N° 3
2. PERE I
3. JAUME II
4. ALFONS III
5. MARTÍ I

EN QUIMET TRAPELLA

Avet Set esllips per a nenes i nens